

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม - สิงหาคม - กันยายน 2018

พิมพ์จำนวน 1,370 เล่ม

พระธรรมกิจการของอัครทูต

เขียนโดย

ดร. วิลสัน พาโรสซี

แปลโดย

ศจ. รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ชัยชนะของพระกิตติคุณ

นักประวัติศาสตร์หลายคนเชื่อว่าช่วงเวลาสามสิบปีสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์เกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อกลุ่มเล็กกลุ่มหนึ่ง ซึ่งส่วนมากเป็นชายชาวยิว ภายใต้อำนาจของพระวิญญูณบริสทุทซ์ เป็นผู้นำพระกิตติคุณไปสู่โลก พระธรรมกิจการของอัครทูตบันทึกเรื่องราวเริ่มจาก “การฟื้นพระชนม์ของพระเยซู” ในปี ค.ศ. 31 ไปจนถึงตอนที่ท่านเปาโลถูกจับตัวโดยทหารโรมันครั้งแรก ในปี ค.ศ. 62 (กิจการฯ 28:30) พระธรรมเล่มนี้คงถูกเขียนขึ้นในเวลาไม่นานหลังจากเหตุการณ์สำคัญนี้ อย่างไรก็ตามหลักฐานที่ปรากฏว่าอัครทูตเปาโลได้รับการปล่อยตัวจากการจองจำ และท่านเปาโลได้เดินทางไปประกาศพระกิตติคุณอีกเป็นครั้งที่สองจนกระทั่งท่านเปาโลถูกจับในอีกสองสามปีต่อมา และถูกประหารชีวิตในกรุงโรม ในปี ค.ศ. 67

หนังสือ “พระธรรมกิจการของอัครทูต” ปิดเจียบเกี่ยวกับผู้เขียน แต่จากธรรมเนียมของคริสตจักรได้ชี้ชัดลงไปว่าผู้ได้รับการดลใจให้เขียนคือท่านลูคา ซึ่งท่านเปาโลเรียกว่า “ลูคา แพทย์ที่รัก กับเดมาส ผากความคิดถึงมายังพวกท่าน” (โคโลสี 4:14) และในอีกที่หนึ่งท่านเปาโลกล่าวว่า “ลูคาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จึงไปตามมาระโก และพาเขามาด้วย” (2 ทิโมธี 4:11; ฟิเลโมน บทที่ 24) เช่นเดียวกัน ตามประเพณีสืบทอดกันมา เชื่อว่าท่านลูคาเป็นผู้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนพระธรรมลูคา ซึ่งเป็นพระกิตติคุณเล่มที่สามด้วย ไม่สงสัยเลย “หนังสือเล่มแรก” ที่เอ่ยถึงในพระธรรมกิจการฯ (เปรียบเทียบกับพระธรรมลูคา 1:3) ทั้งพระธรรมลูคาและพระธรรมกิจการฯ เป็นหนังสือคู่แฝด เป็นบันทึกแรกเริ่มของ “ศาสนาคริสต์” ซึ่งแน่นอน การเริ่มต้นจริงๆ คือชีวิตของพระเยซู และพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ ซึ่งได้ขยายขอบข่ายออกไปจากการดำเนินพระราชกิจที่ได้พระบัญชามาอย่างอุทิศถวายของเหล่าอัครทูต และสาวกทั้งปวงสืบต่อกันมาทุกสมัย

พระธรรมลูคาและพระธรรมกิจการฯ รวมกันเข้าเป็นประมาณ 27 เปอร์เซนต์ของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นเปอร์เซนต์มากที่สุดของผู้เขียนคน

เดียวกัน ในการเขียนจดหมายฝากโคโลสี (ซึ่งได้กลายเป็นพระธรรมอีกเล่มหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่) ท่านเปาโลเอ่ยถึงท่านลูกกว่าท่านเป็นเพื่อนร่วมงานชาวต่างชาติคนเดียว ที่ยังไม่ผ่านพิธีสัหนต์ (โคโลสี 4:7-14) ซึ่งจะว่าไปเป็นชาวต่างชาติคนเดียวที่งานเขียนได้ถูกนับรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่

เนื้อหาหลักของพระธรรมกิจการของอัครทูตคือ “ความรอดเป็นสากล” พระเจ้าไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง คริสตจักรได้เรียกผู้เชื่อ หรือสาวกทุกคนให้เป็นพยานกับผู้คนทั้งปวง โดยไม่เกี่ยงว่าสาวกจะมีเชื้อชาติ หรือสัญชาติใด อยู่ในสังคมชั้นไหน หรือมีเพศใด (กิจการฯ 1:8; 2:21, 39, 40; 3:25; 10:28, 34, 35) การล้มเหลวที่จะทำตาม ไม่ว่าจะเกิดจากการคิดอคติ หรือไม่สะดวกใจ หรือการบิดเบือนพระกิตติคุณ ถือว่าเป็นการขัดขวางพื้นฐานความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้า เราทั้งหลายต้องเข้าเฝ้าตรงพระพักตร์ของพระเจ้า เราทุกคนเท่าเทียมกัน: เราต่างก็เป็นคนบาป และต้องการ การไถ่ให้รอดในพระเยซู

ไม่ใช่ความบังเอิญ ผู้ที่เป็นวีรบุรุษของท่านลูกาคืออัครทูตเปาโล ท่านลูกากล่าวทวนถ้อยคำของท่านเปาโลที่กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องพันธกิจการฯ รับใช้ของข้าพเจ้า” (โรม 11:13) ท่านลูกากุทิศเกือบสองในสามของเนื้อหาหนังสือพระธรรมกิจการฯ เล่าเรื่องการทำงานของอัครทูตเปาโล

หัวข้อสำคัญอื่นที่พบในพระธรรมกิจการฯ รวมไปถึง: อำนาจการปกครองสูงสุดของพระเจ้า และพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ (กิจการฯ 17:24, 25; 20:27; 23:11) การยกย่องเทิดทูนพระเยซูผู้ทรงเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “พระผู้ช่วยให้รอด” (กิจการฯ 2:32, 36; 3:13, 15; 4:10-12; 5:30, 31) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประทานอำนาจให้ และนำคริสตจักรสำหรับการประกาศพระกิตติคุณที่ทรงมอบหมายให้ดำเนินการ (กิจการฯ 2:1-4; 4:24-31; 8:14-17, 29, 39; 10:19, 20) ที่จริงแล้วความสำเร็จของคริสตจักรแรกเริ่มไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสติปัญญา หรือความสามารถของมนุษย์ แม้ว่าจะทรงพอพระทัยยิ่งที่ใครสักคนเหมือนท่านเปาโลที่ถูกคัดเลือกไว้รับใช้พระองค์ เพราะท่านเปาโลสร้างแรงกระทบแก่

โลกในลักษณะที่อัครทูตคนอื่นๆ ไม่ได้ทำ หรือไม่สามารถทำได้ (1 โครินธ์ 15:10)

พระธรรมกิจการกล่าวถึงช่วงเวลาการก่อสร้างของคริสตจักรยุคแรก ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบของการบริหารจัดการ และการเติบโตด้านศาสนศาสตร์ เราสามารถเห็นสิ่งนี้ ยกตัวอย่างเช่นที่คริสตจักรจัดการกับคำถามเกี่ยวกับเรื่องเวลาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู เรื่องสถานะของชนต่างชาติ บทบาทของความเชื่อสำหรับความรอด สิ่งที่คริสตจักรแรกเริ่มสามารถทำได้ สำเร็จในช่วงเวลาสั้นๆ เช่นนั้น เพราะการเป็นพยานอย่างต่อเนื่อง (perpetual testimony) ซึ่งแสดงให้เห็นในสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถทำได้ผ่านผู้มีจิตใจ ถ่อมลงใน การอธิษฐาน การดำเนินชีวิตส่วนบุคคลเห็นความเห็นที่แตกต่าง และการอุทิศตนให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ในการถวายพระเกียรติและ พระสิริแต่พระเจ้า

พระธรรมกิจการเป็นเรื่องของเหล่าผู้ถูกเรียกโดยพระเจ้าให้เริ่มปฏิบัติงาน สิ่งที่เราผู้ถูกเรียกสามารถทำให้สำเร็จได้คือการเรียนรู้จากบันทึกการทำงานของพวกเขา

ดร. วิลสัน พาโรสซี PhD (ปริญญาเอก) เป็นศาสตราจารย์สอน วิชา “การตีความหมายพระคัมภีร์ใหม่” มหาวิทยาลัยแอ็ดเวนตีสมบราซิล (UNASP) ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง “แอนเคนไฮโรม, เซาเปาโล ท่านได้รับปริญญา เอกจากมหาวิทยาลัยอันดรูว์ (2004) ขณะนี้ทำการศึกษาชั้นศึกษาต่างๆ สำหรับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยไฮเดลเบิร์ก ประเทศเยอรมัน (2011)

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเรา ..... วันที่ 30 มิถุนายน - 6 กรกฎาคม 2018	6
2	วันเพนเทคอสต์ ..... วันที่ 7 - 13 กรกฎาคม 2018	17
3	ชีวิตในคริสตจักรแรกเริ่ม ..... วันที่ 14 - 20 กรกฎาคม 2018	29
4	ผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม ..... วันที่ 21 - 27 กรกฎาคม 2018	41
5	การกลับใจใหม่ของท่านเปาโล ..... วันที่ 28 กรกฎาคม - 3 สิงหาคม 2018	53
6	พันธกิจการรับใช้ของอัครทูตเปโตร ..... วันที่ 4 - 10 สิงหาคม 2018	64
7	การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบแรกของเปาโล.. วันที่ 11 - 17 สิงหาคม 2018	75
8	การประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็ม ..... วันที่ 18 - 24 สิงหาคม 2018	87
9	การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบสอง ..... วันที่ 25 - 31 สิงหาคม 2018	99
10	การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบสาม ..... วันที่ 1 - 7 กันยายน 2018	110
11	ถูกจับในกรุงเยรูซาเล็ม ..... วันที่ 8 - 14 กันยายน 2018	122
12	การถูกคุมขังในเมืองซีซารียา ..... วันที่ 15 - 21 กันยายน 2018	134
13	การเดินทางไปกรุงโรม ..... วันที่ 22 - 28 กันยายน 2018	146

บทที่ 1

ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเรา

You Will Be My Witnesses

วันที่ 30 มิถุนายน - 6 กรกฎาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 1:6-8; ลูกา 24:25; ลูกา 24:44-48; เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15;

กิจการฯ 1:9-26; สุภาพีต 16:33

ข้อควรจำ

“แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”
(กิจการฯ 1:8)

พระราชกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกได้สำเร็จลง ในไม่ช้า พระบิดาเจ้าจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสวมทับเหล่าอัครทูตและสาวก เพื่อพวกเขาทั้งหลายจะเต็มไปด้วยพลังอำนาจและประกอบการอัศจรรย์ต่างๆ เสริมพลังในการประกาศพระราชกิจออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก พระเยซูไม่อาจสถิตอยู่กับพวกเขาตลอดไปในเนื้อหนังของมนุษย์ เพราะพระบุตรเมื่อทรงบังเกิดในเนื้อหนังทรงมีข้อจำกัดในการประกาศพระราชกิจไปทั่วโลกกว้าง แต่เมื่อเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ได้รับฤทธานุภาพอย่างสมบูรณ์ และนี่เป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง เพื่อพระองค์สามารถจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ลงมาดำเนินการแทนพระองค์

ในตอนแรกเหล่าอัครทูตและสาวกทั้งหลายไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ชัดเจน

จนกระทั่งเมื่อพระเยซูทรงฟื้นพระชนม์พวกเขาจึงได้พบแสงสว่าง ตอนแรกเมื่อพวกเขาสละสรพสิ่งติดตามพระองค์ เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระองค์จะเป็นผู้นำการปลดปล่อยด้านการเมือง ผู้ซึ่งวันหนึ่งจะทรงนำทัพขับไล่กองทัพโรมันออกไปจากดินแดนอิสราเอล และสถาปนาราชวงศ์ของดาวิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พระองค์จะทรงฟื้นฟูชนอิสราเอลสู่ความไพบูลย์เหมือนในครั้งอดีต เป็นการยากยิ่งที่จะให้พวกเขาคิดเป็นอย่างอื่น

นี่เป็นประเด็นพื้นฐานของพระบัญญัติสุดท้ายที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกในพระธรรมกิจการ บทที่ 1 พระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระบัญชาของพระองค์ ในพระธรรมกิจการบทนี้เช่นกัน นอกจากนี้ยังพรรณนาถึงการที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และบรรยายให้เห็นว่าคริสตจักรแรกเริ่มได้เตรียมพร้อมสำหรับวันเพนเทคอสต์อย่างไร

วันอาทิตย์

การกลับสู่สภาพเดิมของชนอิสราเอล

The Restoration of Israel

มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์สองประเภทในพระคัมภีร์เดิม ประเภทแรก “พระเมสสิยาห์ผู้จะทรงปกครองตลอดกาล” (สดุดี 89:3, 4, 35-37; อิสยาห์ 9:6, 7; เอเสเคียล 37:25; ดาเนียล 2:44; 7:13, 14) และประเภทที่สอง คำทำนายกล่าวว่า พระเมสสิยาห์จะสิ้นพระชนม์สำหรับความบาปของมนุษย์ (อิสยาห์ 52:13-53:12; ดาเนียล 9:26) คำพยากรณ์ทั้งสองไม่ขัดแย้งกัน เพราะเป็นการชี้ถึงสองช่วงแห่งพันธกิจการรับใช้ต่อเนื่องกันของพระเมสสิยาห์: กล่าวคือตอนแรกพระองค์จะทรงทนทุกข์เข็ญ และจากนั้นจะทรงกลายเป็นกษัตริย์ (ลูกา 17:24, 25; 24:25, 26)

ปัญหาเกี่ยวกับศตวรรษแรกในความคาดหวังของชาวยิว นั่นคือการมองแต่ด้านเดียว คือความหวังในพระเมสสิยาห์ที่เป็นกษัตริย์ ซึ่งจะนำนโยบายการปลดปล่อยด้านการเมืองมาให้ ในขณะที่ความนึกคิดเรื่องพระเมสสิยาห์ซึ่งจะทนทุกข์ลำเค็ญ และจะสิ้นพระชนม์นั้นคลุมเครือไม่ชัดเจน

ประการแรก เหล่าสาวกแบ่งปันความหวังนี้คือพระเมสสิยาห์ที่เป็นกษัตริย์ พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 16:16, 20) เรื่องนี้ทำ

ให้บางครั้งเกิดการโต้เถียงท่ามกลางพวกเขาเอง ว่าเมื่อพระเยซูทรงขึ้นนั่งบัลลังก์ใครจะนั่งข้างขวาหรือข้างซ้ายของพระองค์ (มาระโก 10:35-37; ลูคา 9:46) ทั้งๆ ที่พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับวาระสิ้นสุดที่รอพระองค์อยู่ พวกเขาทำเป็นไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายความว่าอย่างไร ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาพากันสับสน และท้อถอย ในถ้อยคำของพวกเขาเอง พวกเขาระบายออกมาว่า “แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นท่านผู้นั้นที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น” (ลูคา 24:21)

อ่าน พระธรรมกิจการฯ 1:6 คำถามเกี่ยวกับเรื่องอะไรที่แสดงว่าพวกเขายังคงไม่เข้าใจ ใน กิจการฯ 1:7 พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาอย่างไร

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงวาระสิ้นสุดท้ายต่อความหวังของเหล่าสาวก และการฟื้นฟูพระชนม์ได้ฟื้นฟูความหวังขึ้นมาใหม่ ซึ่งส่งเสริมความคาดหวังทางด้านการเมืองของพวกเขา บางทีอาจไปถึงขั้นที่ไม่เคยมีมาก่อน ดูเหมือนเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะนึกคิดว่าการฟื้นคืนพระชนม์เป็นการบ่งชี้แน่นอนว่า ในที่สุดอาณาจักรของพระเมสสิยาห์จะถูกสถาปนาขึ้น

ในการตอบคำถามของพระองค์ อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยซูไม่ทรงให้คำตอบตรงๆ พระองค์ไม่ปฏิเสธข้อสนับสนุนคำถามเบื้องหลังอาณาจักรที่ใกล้เข้ามา แต่พระองค์ก็ไม่ทรงยอมรับเช่นกัน ทรงปล่อยให้ประเด็นไม่มีข้อยุติ ขณะเดียวกันพระองค์ทรงเตือนความทรงจำพวกเขาว่ากำหนดเวลาการตัดสินพระทัยของพระเจ้าเป็นของพระบิดาแต่องค์เดียว ในเรื่องละเอียดอ่อนเช่นนี้มนุษย์ไม่อาจก้าวล่วงได้

ตามพระธรรมลูคา 24:25 อะไรคือปัญหาแท้จริงของเหล่าสาวก เหตุใดจึงเป็นการง่ายที่จะเชื่อในสิ่งที่ เราต้องการจะเชื่อ ทั้งที่ขัดแย้งกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริง ๆ เราจะหลีกเลี่ยงกับดักอันนี้ได้อย่างไร

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:8 แทนที่จะหมกมุ่นอยู่กับการคาดหมายของคำพยากรณ์ เหล่าสาวกได้รับการคาดหวังให้ทำสิ่งใด

มีส่วนประกอบสำคัญในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวกับ “พระราชกิจของพระเจ้าสำหรับเหล่าสาวก”:

1. *ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์* ที่ผ่านมาพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำการอย่างทรงพลังท่ามกลางประชากรของพระเจ้า สอดคล้องกับเหล่าผู้เผยพระวจนะ จะมีการหลั่งลงมาเป็นพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอนาคต (อิสยาห์ 44:3; โยเอล 2:28, 29) อย่างที่พระเยซูเองทรงได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำการให้เห็นแล้วในช่วงพระบุตรทรงดำเนินพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ (ลูกา 4:18-21) แต่การหลั่งลงมาอย่างเป็นทางการยังไม่เกิดขึ้นจนกระทั่งพระคริสต์ถูกยกขึ้นและทรงได้รับฤทธานุภาพเต็มบนสวรรค์ (ยอห์น 7:39; กิจการฯ 2:33)

2. *บทบาทของการเป็นพยาน* การเป็นพยานคือการเล่าเรื่องที่เรา มีประสบการณ์เป็นส่วนตัวกับพระเยซูจึงนับว่า “การเป็นพยานมีอหนึ่ง” (เป็นเรื่องของเราเองไม่ใช่จดจำมา หรืออ่านเรื่องของคนอื่นแล้วนำมาเล่า) ดังนั้นเหล่าสาวกจึงมีคุณสมบัติเต็มๆ ที่จะเป็พยานกับคนอื่นๆ (กิจการฯ 1: 21, 22; 4:20 เปรียบเทียบกับ 1 ยอห์น 1:1-3) และบัดนี้ พวกเขาได้รับพระบัญชาจากพระเยซู ให้ออกไปแบ่งปันกับโลกจากประสบการณ์พิเศษที่พวกเขาได้มีกับพระเยซู

3. *แผนการการประกาศพระราชกิจ* ก่อนอื่นเหล่าสาวกต้องเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นแคว้นยูเดีย และสะมาเรีย และในที่สุดประกาศเป็นพยานไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก นี่เป็นแผนการประกาศประเภทเชิงรุก กรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางแห่งศาสนาของชาวยิว เป็นสถานที่พระเยซูทรงถูกประหารชีวิต และถูกตรึงบนกางเขน ส่วนแคว้นยูเดีย และสะมาเรีย เป็นพื้นที่ใกล้เคียงถัดออกไป เป็นพื้นที่ที่พระเยซูทรงทำพันธกิจการรับใช้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม

ก็ตีเหล่าสาวกไม่ถูกจำกัดบนพื้นที่ตั้งกล่าวเท่านั้น ขอบเขตงานประกาศของพวกเขาคือทั่วโลก

4. **การปรับทัศนคติของพระราชกิจ** ในสมัยพระคัมภีร์เดิม เป็นประชาชาติทั้งหลายได้รับการตั้งดูดีให้มาหาพระเจ้า (อิสยาห์ 2:1-5) ไม่ใช่ชนอิสราเอลจะ “นำ” พระเจ้าไปสู่ประชาชาติ มีข้อยกเว้นบางครั้ง (อย่างในกรณีของท่านโยนาห์) ดังนั้นอย่าทำกฎเกณฑ์ให้ใช้การไม่ได้ เพราะบัดนี้ยุทธวิธีได้แตกต่างกันออกไป กรุงเยรูซาเล็มยังคงเป็นศูนย์กลาง แต่แทนที่จะอยู่เป็นฐานและหยั่งรากลึกที่นั่น เหล่าสาวกทั้งปวงต่างได้รับการคาดหวังให้เคลื่อนกองทัพธรรมออกไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก

อ่านพระธรรมลูกา 24:44-48 อะไรคือแกนกลางของข่าวสารที่เหล่าสาวกควรนำไปเทศนาสั่งสอน

ในช่วงสี่สิบวันที่พระเยซูทรงอยู่กับเหล่าสาวกหลังการฟื้นพระชนม์ (กิจการฯ 1:3) พระเยซูคงได้อธิบายความจริงมากขึ้นแก่พวกเขา โดยเฉพาะเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า หากว่าอาจมีบางสิ่งที่ยังไม่เข้าใจอย่างี่แสดงให้เห็นในพระธรรมกิจการฯ 1:6 พวกเขาคุ้นเคยกับคำพยากรณ์ แต่บัดนี้พวกเขาสามารถมองเห็นในแสงสว่างใหม่ คือแสงสว่างที่ส่องจากไม้กางเขนและอุโมงค์ฝังศพว่างเปล่าของพระเยซู (กิจการฯ 3:17-19)

วันอังคาร

พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก

He Will Come Again

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:9-11 ท่านลูกา วาดภาพการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูอย่างไร การที่ทูตสวรรค์สององค์มาปรากฏ และพูดกับเหล่าสาวกมีความสำคัญอย่างไร (ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15)

เรื่องการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูที่ท่านลูกาบันทึกไว้ค่อนข้างกะทัดรัด เริ่มจากพระเยซูทรงอยู่กับเหล่าสาวกบนเขามะกอกเทศ ขณะที่ทรงอวยพระพรแก่พวกเขา (ลูกา 24:51) พระองค์ทรงถูกรับขึ้นบนท้องฟ้าในภาษาของมนุษย์ ที่บรรยายตามหลักความจริง นั่นคือภาพที่ปรากฏต่อสายตามนุษย์

ความเป็นจริงคือ พระเยซูกำลังลอยขึ้นจากแผ่นดินโลก และคงไม่มีวิธีอื่นใด นอกจากพวกเขามองเห็นด้วยสายตาว่า ร่างของพระองค์ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นไป

จะว่าไปการเสด็จขึ้นไปของพระเยซูเป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ ในภาษามนุษย์อาจเรียกว่าเป็น “การเหาะขึ้นไป” ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ซึ่งเป็นอีกครั้งหนึ่งในจำนวนหลายครั้งตลอดในพระคัมภีร์ นี่เป็นภาพที่ท่าน ลูคากล่าวพรรณนาไว้ ซึ่งในภาษาของไวยากรณ์ ท่านลูคาใช้เป็น “การถูกกระทำ” (passive) “พระองค์ถูกรับขึ้นไป” (กิจการฯ 1:9) การใช้คำว่า “ถูก” ตรงนี้เป็นที่เดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ใหม่ แม้จะมีการใช้คำกริยาลักษณะนี้ หลายครั้งในพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก (ฉบับ Septuagint) และทุกแห่งใช้ เป็นการพรรณนาถึงการทำกิจของพระเจ้า ซึ่งเรื่องนี้เป็นคำแนะนำให้ทราบ ว่าพระบิดาเองเป็นผู้นำพระเยซูกลับสวรรค์ และเป็นพระบิดาเองที่ทรงเรียก พระเยซูให้ฟื้นขึ้นจากความตาย (กิจการฯ 2:24, 32; โรม 6:4; 10:9)

หลังจากที่มีก้อนเมฆมาบังสายตาของมนุษย์ ท่านลูการายงานที่เดียว ในพระธรรมกิจการฯ เรื่องของทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อผ้าสีขาวมายืนอยู่ข้าง เหล่าสาวก คำบรรยายเกิดขึ้นสอดคล้องกับที่อื่นที่ทูตสวรรค์สวมเสื้อผ้าสีขาว ส่องแสงระยับ (กิจการฯ 10:30; ยอห์น 20:12) ทูตสวรรค์ปรากฏกายเพื่อให้ความมั่นใจแก่เหล่าสาวกว่า พระเยซูจะทรงเสด็จกลับมาในลักษณะที่พวกเขา มองเห็นการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ และข้อมูลนี้ปรากฏเพียงในพระธรรม กิจการฯ ที่บอกเราว่า “พระเจ้ก็ทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา” (กิจการฯ 1:9)

ดังนั้นการเสด็จขึ้นไปที่สามารถมองเห็นด้วยสายตาตามมนุษย์ได้ เป็น หลักประกันว่าเมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ก็จะมีบันทึกขึ้นบนก้อน เมฆเช่นกัน ดังมีบันทึกว่า “เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรง ฤทธานุภาพ และพระสิริเป็นอันมาก” (ลูคา 21:27) ไม่ใช่เหตุการณ์ส่วนบุคคล แต่ “นัยน์ตาทุกดวง...จะเห็นพระองค์” (วิวรณ์ 1:7) และพระองค์จะไม่ทรงอยู่ ตามลำพัง (ลูคา 9:26; 2 เธสะโลนิกา 1:7) พระสิริ และพระรัศมีภาพในการ เสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูจะยิ่งใหญ่กว่าตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นไป

เราสามารถจะเก็บรักษาความเป็นจริง และพระสัญญาแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองไว้ตรงหน้าเราเสมอได้อย่างไร เราจะให้ความจริงยิ่งใหญ่ประทับตราในทุกพื้นที่ชีวิตของเราได้อย่างไร ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงิน การให้ความสำคัญเรื่องของพระเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง และการเลือกด้านศีลธรรมให้เป็นเอกในความคิดของเราเสมอไป

พุธ

การเตรียมพร้อมสำหรับวันเพนเทคอสต์

Preparing for Pentecost

คำตอบของพระองค์ใน กิจการฯ 1:7, 8 พระเยซูไม่ทรงสัญญาเกี่ยวกับเรื่องเวลา กระนั้นมองจากธรรมชาติของศักยภาพแห่งถ้อยคำของพระองค์ บอกว่าทันที ภายหลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์หั่งลงมา และเหล่าสาวกดำเนินพระราชกิจที่ทรงมอบหมายให้สำเร็จ แล้วพระองค์จะเสด็จกลับมา (ดูใน มัทธิว 24:14 ด้วย) ทูตสวรรค์หนึ่งในสองกล่าวว่าพระองค์ “จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการฯ 1:11) พระเยซูไม่ทรงตอบคำถามด้วยว่าเมื่อไรอาณาจักรจะมาตั้งอยู่ แต่ก็อาจเข้าใจได้ว่า “ยังอีกไม่นาน” สิ่งนี้ดูเหมือนจะอธิบายว่า เหตุใดเหล่าสาวก “กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มมีความยินดีเป็นอันมาก” (ลูกา 24:52) พระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง “ที่ไม่กำหนดเจาะจง” ควรได้ให้การหนุนใจแก่พวกเขาเป็นพิเศษสำหรับภารกิจที่ทรงมอบหมายให้พวกเขาทำ ซึ่งหมายถึงวาระสุดท้ายอยู่ใกล้แค่เอื้อม การพัฒนาของเนื้อหาของพระธรรมกิจการฯ จะสาธิตให้เห็นในแนวคิดนี้

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:12-14 มีใครที่ชุมนุมอยู่ห้องชั้นบน และพวกเขาเตรียมความพร้อมสำหรับการหั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

หลังจากกลับจากภูเขามะกอกเทศ เหล่าอัครทูตและสาวกชุมนุมกันในห้องรับแขกชั้นบน (ภาษาละตินคือ “cenaculum”) เป็นห้องชั้นบนของตึกสองชั้นส่วนบุคคลในกรุงเยรูซาเล็ม ในกลุ่มผู้ชุมนุมมีผู้หญิงซึ่งเป็นผู้ติดตาม

พระเยซูบางคน (ลูกา 8:1-3; 23:49; 24:1-12) ซึ่งรวมไปถึงพระมารดาของพระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ ก็อยู่กับเหล่าสาวกที่นั่นด้วย

น้องชายและน้องสาวหลายคนของพระเยซู (มาระโก 6:3) ซึ่งเป็นน้องชายซึ่งเกิดจากโยเซฟ และมารีย์ (มัทธิว 1:25; ลูกา 2:7) เป็นไปได้ที่มีพี่ชาย (ต่างมารดา) ด้วย ซึ่งเกิดจากภรรยาคนแรกของโยเซฟ ไม่ว่าจะเป็นครณีใดเพราะโยเซฟแต่งงานแล้ว และเป็นพ่อม่ายเมื่อโยเซฟรับมารีย์เป็นภรรยาของเขา การที่พวกเขาอายุอยู่ท่ามกลางเหล่าสาวกเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจมาก เพราะก่อนหน้านี้พวกเขา มักจะแสดงความสงสัยในพระเยซูเสมอ (มาระโก 3:21; ยอห์น 7:5) กระนั้น การฟื้นฟูพระชนม์และการที่พระเยซูทรงปรากฏต่อยากอบเป็นพิเศษ (1 โครินธ์ 15:7) ดูเหมือนได้ทำให้เกิดความแตกต่างโดยสิ้นเชิง ในเวลาต่อมาท่านยากอบปรากฏว่าได้เข้ามาแทนที่ท่านเปโตรในการเป็นผู้นำของชุมชนคริสเตียน (กิจการฯ 12:17; 15:13; 21:18; กาลาเทีย 2:9, 12)

เหล่าสาวกได้พากันขะมักเขม้นอธิษฐานพร้อมกัน (กิจการฯ 1:14) พวกเขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญพระเจ้า” (ลูกา 24:53) ไม่สงสัยเลยว่าพวกเขาใช้เวลาในการสารภาพความผิดบาป การกลับใจใหม่ และผลออกห่างความบาป แม้ในจิตใจของพวกเขาอาจคิดว่าพระวิญญูณบรสิฐธิ์ อาจจะนำพระเยซูเสด็จกลับมาในฉับพลัน ท่าที่ด้านจิตวิญญูณของพวกเขา มีความพร้อม กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ขณะที่พระวิญญูณจะหลั่งลงมาเป็นการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของพวกเขา

การเลือกของเราในแต่ละวัน มีทางใดบ้างที่เราสามารถช่วยเตรียมลู่ทางเพื่อให้พระวิญญูณบรสิฐธิ์กระทำการในชีวิตของเราทั้งหลายได้

วันพฤษภาคมที่สิบสอง
อัครทูตคนที่สิบสอง
The Twelfth Apostle

การตัดสินใจครั้งแรกของคณะบริหารจัดการของชุมชนคริสเตียนแรกเริ่ม ซึ่งมีสมาชิกคือกลุ่มผู้เชื่อจำนวน 120 คน (กิจการฯ 1:15) คือผู้ที่เลือกผู้มาสืบทำแหน่งต่องานของยูดาส

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:21, 22 พวกเขาคาดหวังคุณสมบัติอะไรของผู้จะมาสืบทอดตำแหน่ง เหตุใดสิ่งดังกล่าวจึงสำคัญมาก

ความต้องการคือ เพื่อจะเป็นพยานถึงการฟื้นฟูพระชนม์ของพระเยซู (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 4:33) สิ่งนี้มีความสำคัญยิ่งยวด เพราะว่าเวลา และความเห็นเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์เป็นหลักฐานสำหรับการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซู และเป็นความจริงทั้งมวลของความเชื่อคริสเตียน

การเลือก จะว่าไปต้องทำจากท่ามกลางเหล่าผู้ได้ติดตามเหล่าอัครทูตตลอดพันธกิจการรับใช้ของพระเยซู ซึ่งต่อมาอัครทูตเปาโลได้กล่าวยืนยันว่า แม้ท่านไม่ได้ติดตามพระเยซูขณะดำเนินพันธกิจการรับใช้ในโลกของพระองค์ กระนั้นท่านได้ถูกนับเข้ากับเหล่าอัครทูต เพราะท่านได้เผชิญหน้ากับพระเยซูขณะเดินทางไปเมืองดามัสกัส ซึ่งทำให้ท่านมีคุณสมบัติที่จะเป็นพยานถึงการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู (1 โครินธ์ 9:1) แม้ท่านเปาโลจะยอมรับว่า “*เป็นเหมือนเด็กที่คลอตก่อนกำหนด*” (1 โครินธ์ 15:8) ท่านเปาโลปฏิเสธที่จะถือว่าตัวท่านมีคุณสมบัติดีกว่าอัครทูตคนอื่นๆ (1 โครินธ์ 9:2; กาลาเทีย 2:6-9) ซึ่งจะว่าไปจำนวนอัครทูตมีเพียงสิบสองคน และท่านเปาโลถือว่าเป็น “อัครทูต” เทคนิคพิเศษ และในความรู้สึกของสิทธิอำนาจ (กิจการฯ 1:25, 26) กระนั้นโดยพื้นฐานในความรู้สึกทั่วไปในฐานะตัวแทน หรือผู้สื่อข่าว คำๆ นี้อาจถูกใช้สำหรับคนงานแห่งพระกิตติคุณอื่นๆ (กิจการฯ 14:4, 14; กาลาเทีย 1:19)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:23-26 ท่านมัทธิอัส ถูกเลือกอย่างไร

วิธีการที่พวกเขาใช้ในการเลือกมัทธิอัสฟังดูแล้วอาจแปลก แต่การจับฉลากเป็นวิธีการที่ผู้คนสมัยนั้นใช้กันมานานในการตัดสินใจ (ยกตัวอย่างเช่น เลวีนิติ 16:5-10; กันดารวิถี 26:55) เพิ่มจากนี้ การเลือกอยู่ระหว่างผู้มีความเหมาะสมสองคน ที่มีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน ไม่ใช่การเลือกจากบุคคลที่ไม่เป็นที่รู้จัก หนึ่งในเหล่าผู้เชื่อที่ทำการเลือกได้อธิษฐานต่อพระเจ้า โดยเชื่อว่าผลที่ออกมาจะเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ (เปรียบเทียบกับ สุภาษิต 16:33) ไม่มีหลักฐานแสดงว่าการตัดสินใจครั้งนั้นมีผู้ไม่เห็นด้วยหรือไม่ หลังจากเหตุการณ์

วันเพนเทคอสต์ การจับฉลากกลายเป็นเรื่องไม่มีความจำเป็น อันเนื่องมาจากการได้รับการทรงนำโดยตรงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า (กิจการฯ 5:3; 11:15-18; 13:2; 16:6-9)

ถ้ามีใครสักคนมาหาคุณและถามว่า “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่า อะไรคือน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของฉัน” คุณจะให้คำตอบอย่างไร และเหตุใดจึงตอบเช่นนั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ช่วงเวลาทั้งหมดระหว่าง “วันเพนเทคอสต์” และ “วันเสด็จกลับมาครั้งที่สอง” (Parousia) ไม่ว่าจะสั้นหรือยาวนาน เป็นเวลาที่เหล่าสาวกจะต้องเติมโลกกว้างด้วย “พระราชกิจ” ที่พระเยซูทรงบัญชาให้เหล่าสาวก (หรือคริสตจักรดำเนินการ) ทำการประกาศพระกิตติคุณด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์จะต้องทำทั้งสองประการ คือสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำสำเร็จแล้วเมื่อคราวเสด็จกลับมาครั้งแรกของพระองค์ และการเรียกผู้คนให้กลับใจใหม่ และเชื่อในการเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ ทั้งสองเรื่องนี้จะต้องประกาศให้แพร่ไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการฯ 1:8) และต้องทำการต่อเนื่องไปด้วยพลังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จนกว่าจะสิ้นยุค...เราไม่มีเสรีภาพที่จะหยุดทำการจนกว่าทั้งสองเรื่องนี้จะบรรจบกัน” (ยอห์น อาร์. ดับเบิลยู. สทือทท์, *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World* (Downers Grove: Intervarsity, 1990, หน้า 44

“พระบัญชาของพระเจ้าช่วยให้รอดซึ่งให้กับเหล่าสาวก อันรวมไปถึงผู้เชื่อทั้งหมด กล่าวคือผู้เชื่อในพระเยซูเรื่อยไปจนกว่าจะถึงวันสิ้นโลก จะเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ ที่พระราชกิจของพระเจ้าเพื่อช่วยดวงวิญญาณให้รอดจะพึงอยู่กับศาสนาจารย์ ครูสอนพระคัมภีร์ หรือผู้ทำการเต็มเวลา หรือครึ่งเวลา เพราะผู้ได้รับการดลใจให้เชื่อในพระเยซูทุกคนต่างได้รับมอบหมาย

ให้ทำการเผยแผ่พระกิตติคุณแห่งความรอด ทุกคนที่ได้รับความรอดของพระคริสต์ต่างได้รับ “การเจิม” (ordained) ให้ทำการเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เหตุนี้คริสตจักรจึงได้ถูกสถาปนาขึ้น หนึ่งคนทั้งปวงที่ได้กล่าวปฏิญาณก่อนรับบัพติศมาจะต้องเป็นเพื่อนร่วมงาน (co-workers) กับพระคริสต์” *เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 822*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. กิจการฯ 1:7 จำลึถึง มาระโก 13:32 ที่กล่าวว่า “แต่วันนั้น โมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มาระโก 13:32) *เอลเลน จี. ไวท์* กล่าวว่า “จะไม่มีข่าวสารสำหรับประชากรของพระเจ้าที่วางบนพื้นฐานของเวลาหรือหลักฐานจากข้อพระคัมภีร์ข้อไหน เราทั้งหลายจะไม่ทราบถึงเวลาเจาะจง ไม่ว่าจะเป็นเวลาที่เราจะวิญญานบริสุทธิ์จะหลั่งลงมา หรือเวลาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง” *Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 188* *เอลเลน จี. ไวท์* ได้กล่าวเสริมว่า : “ใครก็ตามผู้จะเริ่มประกาศข่าวชั่วโมง วัน เดือน หรือปี ที่พระคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ เท่ากับนำเอาแอกมาแบกไว้ และทำการประกาศข่าวที่พระเจ้าไม่เคยประทานให้กับเขา” *Adventist Review and Sabbath Herald, 12 กันยายน 1893* คำแถลงนี้ช่างตรงประเด็นสำหรับเราในทุกวันนี้อย่างไร
2. มีใครคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งพูดว่า: “พระเจ้าทรงต้องการผู้ที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์มากกว่าทนาย” คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับคำแถลงนี้
3. อะไรคือบทบาทของผู้อิฐฐานในคริสตจักรแรกเริ่ม เรื่องนี้เกิดขึ้นคล้ายกัน ในเกือบทุกช่วงขณะแห่งวิกฤตกาลของชีวิต เราพบข้ออ้างอิงให้อิฐฐานใน (กิจการฯ 1:24; 8:14-17; 9:11-12; 10:4, 9, 30; 13:2, 3) การอิฐฐานมีบทบาทอะไรในชีวิตของคุณ

บทที่ 2

วันเพนเทคอสต์

Pentecost

วันที่ 7 - 13 กรกฎาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 2:1-4; ยอห์น 14:16; กิจการฯ 2:5-13;

โยเอล 2:28-32; กิจการฯ 2:22-39; เพลงสดุดี 110:1-3

ข้อควรจำ

“พระเยซูที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว
ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อทรง
เชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า และ
ครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดา
ตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชลงมา ดังที่
ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว” (กิจการฯ 2:32, 33)

คำว่า “วันเพนเทคอสต์” มาจากภาษากรีกคือ “pentekoste” ซึ่งเป็นชื่อสำหรับ “สัปดาห์แห่งงานเลี้ยงฉลองผลแรก” (อพยพ 34:22) หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “งานเลี้ยงฉลองผลแรก” (กันดารวิถี 28:26) ความหมายคือระยะเวลา (term) “ลำดับที่ห้าสิบ” ซึ่งจะว่าเป็นการตีความหมายจากข้อมูลที่ว่า “งานเลี้ยงฉลองในวันที่ห้าสิบ” นับจากการถวายมัดรวงข้าวบาร์เลย์ในวันแรกหลังวันปีสกา ถือเป็นวันแห่งความชื่นชมยินดีและขอบพระคุณ เมื่อชนอิสราเอลได้นำ “ผลแรกจากการเก็บเกี่ยวข้าวสาลีมาถวายพระเจ้า” (อพยพ 34:22)

จะว่าไปงานเลี้ยงฉลองกลายเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมสำหรับการเก็บเกี่ยวผลแรกแห่งจิตวิญญาณของคริสตจักรคริสเตียน เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกหลั่งลงมาอย่างเต็มล้นมากกว่าที่เคยเกิดขึ้น ในวันนั้นวันเดียวมีผู้เชื่อใหม่ถวายชีวิตให้พระเจ้า และรับบัพติศมาสามพันคน (กิจการฯ 2:41) นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังที่พระเยซูได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และได้รับการเชิดชูพระเกียรติ การเทลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เป็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ ที่เปลี่ยนแปลงเหล่าอัครทูตที่เป็นชาวบ้านกาลิลีธรรมดาให้กลายเป็นบุรุษที่มีความเชื่อมั่น มีเป้าหมาย และมีความกล้าหาญ เป็นกลุ่มบุคคลที่เปลี่ยนแปลงโลก

วันเพนเทคอสต์บ่อยครั้งถูกเรียกว่าเป็นวันเกิดของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คุณติดตามพระคริสต์ ซึ่งตอนแรกเต็มไปด้วยชาวยิว และต่อมาชาวต่างชาติ (Gentiles) ต่าง ๆ ได้เข้ามาเป็นชุมชนใหม่ของพระเจ้าในแผ่นดินโลก

วันอาทิตย์

การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

The Coming of the Spirit

ด้วยการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเยซู เหล่าผู้เชื่อรอคอยในกรุงเยรูซาเล็มสำหรับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาพร้อมกันอธิษฐานอย่างร้อนรน พร้อมกลับใจใหม่อย่างจริงจัง และร่วมกันสรรเสริญพระนามของพระเจ้า เมื่อวันนั้นมาถึง “*จำพวกศิษย์จึงรวมอยู่ในที่แห่งเดียวกัน*” (กิจการฯ 2:1) อาจเป็นไปได้อยู่ในห้องชั้นบน ห้องใหญ่เดียวกับที่บันทึกในกิจการฯ บทที่ 1 อย่างไรก็ตามในอีกไม่นาน พวกเขาจะย้ายไปยังพื้นที่อันเป็นที่สาธารณะมากกว่า (กิจการฯ 2:6-13)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:1-3 มีธาตุ (เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ) อะไรซึ่งเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติที่หลั่งลงมาพร้อมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพนเทคอสต์

ฉากที่เห็นและที่ได้สัมผัสนั้นอัดแน่นความรู้สึก “*ในทันใดนั้นก็มีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล่าสั่นก้องทั่วตึกที่พวกเขาตั้งอยู่นั้น มีเปลวไฟ*

สัณฐานเหมือนลึนปรากฏแก่พวกเขากระจายอยู่บนพวกเขาทุกคน เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการฯ 2:2-4)

ในพระคัมภีร์ใช้คำว่า “ลมพายุ” และ “ไฟ” บ่อยครั้งเชื่อมสัมพันธ์กับ “การสำแดงฤทธานูภาพของพระเจ้า” (theophany) (ยกตัวอย่างเช่น: อพยพ 3:2; 19:18; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15) เพิ่มจากนี้ ลมพายุ และไฟ อาจถูกใช้เป็นตัวแทนของพระวิญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:8; มัทธิว 3:11) ในกรณีของวันเพนเทคอสต์ นับได้ว่าเป็นความหมาย และปรากฏการณ์ที่แม่นยำ เครื่องหมายดังกล่าวได้แนะนำถึง “ช่วงพิเศษยิ่งในประวัติศาสตร์แห่งความรอด” นั่นคือพระสัญญาที่พระเยซูจะทรงหลังพระวิญาณบริสุทธิ์

พระวิญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติงานอยู่เสมอ ทรงมีอิทธิพลเหนือประชากรของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิม ซึ่งสำแดงให้เห็นเด่นชัด แต่ไม่เคยสำแดงเต็มลึน “ในยุคของบรรพชน (patriarchal age) อิทธิพลของพระวิญาณบริสุทธิ์บ่อยครั้งได้การเปิดเผยให้เห็นในลักษณะเครื่องหมาย แต่ไม่เคยเห็นในลักษณะเต็มลึน บัดนี้ในการเชื่อฟังพระดำรัสของพระเยซู เหล่าสาวกได้ทูลอ้อนวอนเพื่อของประทานแห่งพระวิญาณ และในสวรรค์พระคริสต์ทรงทูลขอพระบิดาเพิ่มเติมเข้าไปอีก พระองค์ทรงอ้างถึงของประทานแห่งพระวิญาณ เพื่อพระองค์จะทรงเปล่งบนประชากรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 37)

ท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวท่านายว่า เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระองค์จะทรงให้บัพติศมา “ด้วยพระวิญาณบริสุทธิ์” (ลูกา 3:16 เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 11:16) พระเยซูทรงอ้างถึงเรื่องนี้สองสามครั้ง (ลูกา 24:49; กิจการฯ 1:8) การหลังพระวิญาณบริสุทธิ์ลงมาเป็น “การร้องขอพระกรุณาแทนเรา” (intercessory act) ต่อพระพักตร์ของพระบิดาเจ้า (ยอห์น 14:16, 26; 15:26) ณ วันเพนเทคอสต์ พระสัญญาข้อนี้ได้สำเร็จสมจริง

แม้ว่าการรับบัพติศมาด้วยพระวิญาณบริสุทธิ์ในวันเพนเทคอสต์ เป็นเหตุการณ์พิเศษซึ่งสัมพันธ์กับชัยชนะบนไม้กางเขนของพระคริสต์ และการที่พระองค์ได้ถูกเชิดชูพระเกียรติบนสวรรค์ การได้รับการเติมเต็มด้วยการ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ครั้งแล้ว ครั้งเล่าในชีวิตของเหล่าผู้เชื่อ” (กิจการฯ 4:8, 31; 11:24; 13:9, 52; เอเฟซัส 5:18)

หลักฐานที่แสดงว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำกิจในชีวิตของคุณคืออะไร

วันจันทร์

ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ

The Gift of Tongues

ในพระธรรมกิจการฯ 2:4 ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สำแดงออกมาด้วยการพูดภาษาต่างๆ กระนั้นของประทานนี้เป็นเพียงหนึ่งอย่างในของประทานฯ อีกร้อยอย่างแตกต่างกัน (กิจการฯ 10:45, 46; 19:6) ของประทานอื่นรวมถึงการทำนายอนาคต (กิจการฯ 11:28) การได้รับนิมิต (visions) (กิจการฯ 7:55) การได้รับการดลใจในการพูด (กิจการฯ 2:8; 28:25) ของประทานในการรักษาโรค (กิจการฯ 3:6, 12; 5:12, 16) และมีคุณสมบัติในงานรับใช้ (กิจการฯ 6:3, 5)

ของประทานในการพูดภาษาต่างๆ ณ วันเพนเทคอสต์ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะว่าเป็นแบบฉบับ หรือเป็นหลักฐานสำคัญที่สุดของการได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เป็นการแสดงให้เห็นว่า เพื่อที่จะประเดิมพระราชกิจการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลก ที่คริสตจักรได้รับมอบหมายมานั้นคือการเรียกที่ทรงประทานไว้ใน กิจการฯ 1:8 กำหนดให้มีของประทานในการพูดภาษาต่างประเทศ ถ้าพวกเขาต้องเอาชนะอุปสรรค การประกาศข้ามวัฒนธรรม (cross cultural barriers) จนไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกด้วยพระกิตติคุณ พวกเขาต้องสามารถจะพูดภาษาต่างๆ ของเหล่าผู้คนที่ต้องการจะรับฟังในสิ่งที่พวกเขาจะพูด

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:5-12 มีหลักฐานอะไรบอกว่าในวันเพนเทคอสต์ เหล่าสาวกกำลังพูดภาษาต่างประเทศ

ประมาณการณ์ว่าในศตวรรษแรกมีประชากรชาวยิวประมาณ 8-10 ล้านคนอยู่ในโลก และอาจมีจำนวนถึง 60 เพอร์เซ็นต์ที่อาศัยอยู่ตามประเทศต่างๆ

นอกแผ่นดินยูเดีย กระนั้นคนจำนวนมากที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในช่วงนั้น เพื่อสำหรับพิธีเลี้ยงฉลองฯ เดินทางมาจากดินแดนต่างประเทศ และไม่อาจพูดภาษา “อะราเมอิก” (Aramaic) ซึ่งเป็นภาษาถิ่นของคนยิวชาวยูเดียในเวลานั้นได้

ไม่มีข้อสงสัยในคำถามที่ว่า ผู้คนส่วนมากที่กลับใจในวันเพนเทคอสต์ เป็นชาวยิวเดินทางมาจากหลายดินแดน แต่พวกเขาต่างได้ยินพระกิตติคุณในภาษาท้องถิ่นของพวกเขาเอง นั่นแสดงว่าเหล่าอัครทูตกำลังพูดภาษาต่างประเทศที่ใช้พูดกันในเวลานั้น มากกว่าที่จะเป็นภาษาที่ไม่มีใครรู้จัก (unknown ecstatic) ดูหลักฐานในคำศัพท์คำว่า “dialektos” (กิจการฯ 2:6, 8) ซึ่งหมายถึงภาษาของชนชาติ หรือศาสนาหนึ่ง (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 21:40; 22:2; 26:14) เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขากำลังพูดภาษาเหล่านั้นซึ่งแตกต่างกัน การอัครธรรมนี้ไม่ซับซ้อน ชาวกาลิลีในเวลานั้น ก่อนหน้าเหตุการณ์นี้หนึ่งชั่วโมง ไม่มีใครพูดภาษาต่างประเทศได้ พวกเขาไม่ใช่คนคงแก่เรียน แต่เป็นชาวยิวท้องถิ่น ซึ่งเป็นที่ประจักษ์กันทั่วไป ดังนั้นเมื่อผู้คนที่เห็นพวกเขาพูดภาษาต่างๆ ก็เหมาเอาว่าพวกเขาเมาเหล่าอองุ่น ดังที่ข้อพระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “เขาทั้งหลายจึงอัครธรรมใจ และฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน” แต่บางคนเมาะเยี้ยว “คนเหล่านั้นเมาเหล่าอองุ่นใหม่” (กิจการฯ 2:13)

การแสดงให้ปรากฏในพลังอำนาจของพระเจ้า กำลังเกิดขึ้นต่อสายต่อของพวกเขากันหลาย กระนั้นผู้คนเหล่านั้นคิดว่า เหล่าอัครทูตและสาวกกำลังเมาเหล่า เราต้องใช้ความระมัดระวังมากเพียงใด เพื่อที่จะไม่เป็นคนที่ตามอดฝ้ายจิตวิญญาณเสียเอง

วันอังคาร

เรื่องเทศนาของอัครทูตเปโตร

Peter's Sermon

ข้อกล่าวหาว่าเหล่าสาวกเมาเหล่าอองุ่นใหม่ทำให้อัครทูตเปโตรได้โอกาสอธิบายว่ามีอะไรเกิดขึ้น ในคำเทศนาของท่านอัครทูตซีไปยังข้อพระคัมภีร์เป็นอันดับแรก (กิจการฯ 2:16–21) โดยการพรรณนาว่าการที่พระเจ้าทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเป็นความสำเร็จสมจริงของคำพยากรณ์

เปรียบเทียบพระธรรมกิจการฯ 2:17 กับโยเอล 2:28 อัครทูตเปโตรเข้าใจถึงเวลาแห่งการสำเร็จสมจริงแห่งคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะโยเอลอย่างไร

คำพยากรณ์ของท่านโยเอลบอกเกี่ยวกับยุคอนาคตแห่งความรอด (โยเอล 2:32) ซึ่งจะชี้ถึงลักษณะพิเศษเฉพาะบางประการในธรรมชาติของโลก และการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเหลือประมาณ (โยเอล 2:28-31) โดยการตีความหมายของเหตุการณ์วันเพนเทคอสต์ในแสงสว่างแห่งคำพยากรณ์เช่นนั้น อัครทูตเปโตรเจตนาจะย้ำประเด็นการลงตัวกับประวัติศาสตร์ของช่วงเวลานั้น แต่มีสิ่งสำคัญในความแตกต่างของลักษณะการอ้างอิงของท่านโยเอล แทนที่จะกล่าวถึงคำอารัมภบทของท่านโยเอลที่กล่าวว่า “ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้” (afterward) (โยเอล 2:28) ซึ่งชี้ถึงอนาคตค่อนข้างจะทั่วไป แต่ท่านเปโตรกล่าวว่า “ในวาระสุดท้ายนั้น” (กิจการฯ 2:17) ซึ่งบ่งชี้ถึงการทำกิจสุดท้ายในฉากยิ่งใหญ่แห่งความรอดและพึงเริ่มต้น และสิ่งนี้แน่นอนไม่ใช่การพรรณนาถึงเหตุการณ์สุดท้ายของโลกเต็มรูปแบบ แต่เป็นหลักฐานในความรู้สึกรีบด่วนซึ่งสร้างความโดดเด่นให้กับคริสตจักรยุคแรกเริ่ม พวกเขาไม่ทราบวาระสุดท้ายจะมาถึงเมื่อไร แต่พวกเขาแน่ใจว่าจะไม่ใช่เวลาที่เนิ่นนาน

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:22-32 อะไรคือจุดมุ่งหมายหลักในการนำเสนอพระกิตติคุณของอัครทูตเปโตร

หลังจากท่านเปโตรแสดงจุดสำคัญของคำพยากรณ์เรื่องวันเพนเทคอสต์ อัครทูตเปโตรได้หันมาเน้นถึงเหตุการณ์ที่ผ่านไปในชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ทั้งนี้เพื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการนำเสนอเรื่องพระกิตติคุณ สำหรับท่านเปโตร “การฟื้นพระชนม์” ถือเป็นข้อพิสูจน์สูงสุด (vindication) แห่งชีวิต และความชอบธรรมของพระเยซู ซึ่งพระบิดาเจ้าทรงส่งมาเกิดเพื่อสำแดงความรัก ทรงได้ทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ทรงสั่งสอน และได้สิ้นพระชนม์ไถ่บาป และพระเจ้าทรงเรียกให้พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ (กิจการฯ 2:22, 27) เพื่อเน้นในความจริงตามแผนการแห่ง

ความรอด ท่านเปโตรได้อ้างอิงข้อพระคัมภีร์ เพื่อนำไปสู่ความหมายแห่งการ
ฟื้นคืนพระชนม์

เพราะว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ พระองค์ไม่อาจถูกกักตัวไว้ด้วย
ความตาย ดังนั้นท่านเปโตร รวมทั้งผู้ได้รับการตบใจให้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ทั้ง
หลาย ได้อ้างถึง “การฟื้นพระชนม์ของพระเยซู” เป็นหมายสำคัญอันทรงพลัง
สูงสุด ไม่เพียงพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เป็นหมายสำคัญ และความ
หวังสูงสุดสำหรับชาวแห่งความรอดของคริสเตียนทั้งมวลเช่นกัน

แม้เราจะมีชีวิตตายแล้วทุกแห่งหน ช้ายังคุกคามเรา หรือ
บุคคลที่เรารัก เหตุใดความจริงเรื่อง “การฟื้นพระชนม์ของพระเยซู” จึง
เป็นความจริงสำคัญอะไรเช่นนั้น

พุทธ การเชิดชูพระเกียรติของพระเยซู
The Exaltation of Jesus

*“เหตุฉะนั้นเมื่อทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของ
พระเจ้า และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดา
ตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้
ยินและเห็นแล้ว” (กิจการฯ 2:33)*

ในตอนที่สามของคำเทศนา ท่านเปโตรกลับไปพูดเรื่องของประทาน
ในการพูดภาษาต่าง ๆ ซึ่งของประทานแห่งพระวิญญาณประเภทนี้ดึงดูดให้
ผู้คนสนใจแต่แรก แทนที่จะเป็นเหล่าสาวกเท่านั้นที่กำลังพูดภาษาต่าง ๆ เป็น
ลักษณะคล้ายกลุ่มคนที่เมาหล้าอ่องุ่น ซึ่งเป็นเวลาเก้านาฬิกาตอนเช้า (กิจการฯ
2:15) แต่เป็นว่าเหล่าผู้เชื่อกำลังพูดภาษาต่าง ๆ หลายภาษา เพราะว่าพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ จากสวรรค์ได้หลั่งลงมาสวมทับพวกเขา

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:33-36 มีความเชื่อมโยงอะไรระหว่าง
การที่พระเยซูทรงได้รับการเชิดชูพระเกียรติให้นั่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของ
พระเจ้า และการเทลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจ (เพลงสดุดี 110:1-3) เหตุผลที่ท่านเปโตรยกขึ้นมาอ้าง ท่านวางบนพื้นฐานข้อพระคัมภีร์ ทั้งนี้เพราะพระเยซูทรงได้รับการเชิดชูขึ้นสู่ตำแหน่งบนสวรรค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมายังเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ ที่จริงการเชิดชูพระเยซูขึ้น ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ได้รับศักดิ์ศรีสูงกว่าที่พระองค์เคยมีอยู่ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (ยอห์น 1:1-3; 17:5) หากแต่เป็นตัวแทนแสดงถึงการยอมรับอำนาจยิ่งใหญ่จากพระบิดา ว่าพระบุตรได้รับพระนามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (Lord) และ “พระผู้ช่วยให้รอด” (Savior)

เหตุการณ์นี้ที่จริงแล้วนำเราไปสู่หัวข้อสำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ ซึ่งว่าด้วย “สงครามการต่อสู้บัพเตียมระหว่างความดี และความชั่ว” จุดสำคัญมีว่าพระวิญญาณไม่อาจเสด็จลงมาเต็มอัตราถ้าพระเยซูไม่ได้รับการเชิดชูขึ้นก่อน (ยอห์น 7:39) และพระเยซูจะไม่ได้การเชิดชูขึ้นหากพระองค์ไม่ประสบชัยชนะบนไม้กางเขน (ยอห์น 17:4, 5) หรือจะกล่าวได้อีกอย่างว่า การที่พระเยซูได้รับการเชิดชูขึ้นเป็นเงื่อนไขสำหรับการเสด็จลงมายังโลกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งนี้เพราะว่าเป็นหลักฐานแสดงว่าพระบิดาทรงยอมรับในความประสบความสำเร็จสมบูรณ์ของพระเยซูบนไม้กางเขน ซึ่งรวมไปถึงความพ่ายแพ้ของ “ผู้แย่งชิงอำนาจ” การเป็นผู้ปกครองโลกนี้ไปจากพระเจ้าของซาตาน

ทางเข้าของความบาปสู่โลกนี้ได้เกิดเงาสลับบนพระเจ้า ดังนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจึงมีความจำเป็น ไม่เพียงแต่เป็นการไถ่มนุษย์ให้พ้นจากความบาป และการถูกลงโทษ แต่เป็นการชำระพระนามของพระเจ้า (vindicate) และเผยโฉมหน้าของซาตานว่าเป็น “จอมลวงโลก” ในพันธกิจการรับใช้ของพระเยซู ยุคแห่งความรอดได้เริ่มทำงานแล้ว (ลูกา 4:18-21) เมื่อพระเยซูทรงขับผีร้าย หรือประทานครองบาป เท่ากับพระองค์ทรงปลดปล่อยจากการเป็นทาสของซาตาน กระนั้นเป็น “ไม้กางเขน” ที่ให้สิทธิอำนาจแด่พระองค์กระทำเช่นนั้นได้ เหตุนี้เมื่อการเสียดสละพระชนม์ชีพของพระคริสต์ได้รับการรับรองในสวรรค์ เวลาเดียวกันเปรียบได้กับซาตานได้ถูกตีที่ศีรษะขาดผลฉกรรจ์ (decisive blow) และพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังลงมาเป็นการเตรียมผู้คนไว้สำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

เหล่าผู้ได้ฟังเรื่องเทศนาของท่านเปโตรต่างได้รับการสัมผัสเข้าไปกลางดวงใจ บางคนในกลุ่มเหล่านี้อาจได้อยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ร้องตอบปีละตว่า “ให้ตริงเขาเสียที่ทางเขนเถิด” เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน (ลูกา 23:13-25) แต่บัดนี้ได้รับฟังคำเชิญชวนของท่านเปโตรว่า พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ที่แท้เป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า พวกเขาจึงร้องถามด้วยใจสำนึกผิดว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการย 2:37)

อ่านพระธรรมกิจการย 2:38 มีข้อกำหนดพื้นฐานอะไรสองประการสำหรับการที่จะได้รับการอภัยบาป

การกลับใจใหม่หมายถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจังในเป้าหมายชีวิต นั่นคือหันหนีห่างจากความบาป (กิจการย 3:19; 26:20) เป็นมากกว่าแค่ความรู้สึกเศร้าเสียใจ หรือสำนึกผิด ความเชื่อที่ผสมผสานเข้ากับการกลับใจใหม่เป็นของประทานจากพระเจ้า เช่นเดียวกับของประทานอื่นๆ สามารถถูกปฏิเสธได้ (กิจการย 5:31-33; 26:19-21; โรม 2:4)

นับแต่สมัยของท่านยอห์น ผู้ให้บัพติศมาเป็นต้นมา การกลับใจใหม่สัมพันธ์กับบัพติศมา (มาระโก 1:4) กล่าวคือ พิธีบัพติศมากลายเป็นการแสดงออกซึ่งการกลับใจใหม่ เป็นสัญลักษณ์ของพิธีล้างความบาปออกไป และทำการฟื้นฟูด้านศีลธรรมโดยการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการย 2:38; 22:16 เปรียบเทียบกับ ทิตัส 3:5-7)

อ่านพระธรรมกิจการย 2:38, 39 มีพระสัญญาพิเศษอะไรที่ทรงประทานให้เหล่าผู้กลับใจใหม่ และได้รับบัพติศมา

เหล่าผู้อยู่ในเหตุการณ์วันเพนเทคอสต์ได้รับการเสนอ ไม่เพียงการให้อภัยความบาป แต่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มๆ ด้วย เพื่อการเติบโตส่วนบุคคล และงานรับใช้ในคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการดำเนินพระราชกิจการประกาศพระกิตติคุณ บางทีนี้อาจถือว่าเป็นพระพรยิ่งใหญ่

เหนือพระพรอื่นใด เหตุผลหลักที่โบสถ์ดำรงอยู่ก็เพื่อที่จะแบ่งปันข่าวดีแห่งพระกิตติคุณ (1 เปโตร 2:9) ดังนั้นจากจุดนี้ต่อไปข้างหน้า พวกเขามีความมั่นใจในความรอด และในอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถดำเนินพระราชกิจการประกาศพระกิตติคุณ ที่คริสตจักรได้รับการเรียกจากพระเจ้าให้ดำเนินการ

เหตุใดการตระหนักว่า เราได้รับ “การยกความผิดบาปของเรา” จึงมีความสำคัญสำหรับทุกคนที่ต้องการประกาศข่าวพระกิตติคุณเหนือสิ่งอื่นใด มีความหวังใดที่คุณสามารถเสนอให้คนอื่น ๆ ในพระเยซู ถ้าคุณไม่มีความหวังที่ว่าด้วยตัวคุณเอง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

การหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพนเทคอสต์ เปิดเผยให้เห็นแก่นความจริงในสิ่งที่เกิดขึ้นบนสวรรค์ เกี่ยวกับพระเจ้าองค์พระบิดายอมรับการถวายบูชาชีวิตเพื่อไถ่บาปชาวโลกของพระคริสต์ และการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สำแดงด้วยว่า งานของพระคริสต์ในพระวิหารแห่งสวรรค์เพื่อเราขึ้นอยู่กับถวายบูชาชีวิตของพระองค์บนโลก และบัดนี้ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วอย่างเป็นทางการ นี่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ประหลาดใจ ซึ่งเปิดเผยให้เห็นความจริงมหัศจรรย์มากขึ้น อันแสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงระหว่างแผ่นดินโลกและสวรรค์ มีความลึกซึ้งยิ่งนัก จนเราไม่อาจหยั่งความลึกนั้นได้

“การที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นเครื่องหมายบอกว่าเหล่าผู้ที่ติดตามพระองค์จะได้รับพระพรตามพระสัญญา...เมื่อพระคริสต์เสด็จผ่านประตูสวรรค์เข้าไป พระองค์ได้เข้าสู่พิธีการสถาปนาขึ้นนั่งบนบัลลังก์ท่ามกลางการร้องสรรเสริญของชาวสวรรค์ ทันทันทีที่พิธีสำคัญนี้เสร็จสิ้นลง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกส่งลงมาสวมทับเหล่าสาวกดุจกระแสนลมพายุ ขณะเดียวกันพระคริสต์ได้รับการถวายพระสิริสูงส่ง เหมือนพระสิริที่พระองค์ทรงมีกับพระบิดา มาตลอดชั่ววันรันดร์ การหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นวิธีการสื่อสารของสวรรค์กับเหล่าผู้ได้รับการไถ่ให้รอด ซึ่งได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ สอด

คล้องกับพระสัญญาของพระคริสต์ พระองค์ได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสวรรค์ลงมายังเหล่าผู้ติดตามพระองค์ ในฐานะที่พระองค์พระมหาบุโรहित และเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสิทธิอำนาจในสวรรค์ และแผ่นดินโลก และพระองค์ทรงได้รับการเจิมไว้เหนือประชากรของพระองค์” (เอลเลน จี. วัตส์, กิจการของอัครทูต, หน้า 38, 39)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีอะไรในวันเพนเทคอสต์ ที่คริสตจักรคาดหวังจะได้รับเป็นประสบการณ์ในชีวิตวันนี้ มีอะไรที่เกิดขึ้นซ้ำได้ และอะไรที่เกิดซ้ำไม่ได้
2. ตรีกตรองในข้อมูลความจริงที่อัศจรรย์ที่เปโตรได้ทำให้ “การฟื้นพระชนม์ของพระเยซู” เป็นส่วนสำคัญของคำเทศนาในวันเพนเทคอสต์ของท่าน มีอะไรทำให้การฟื้นคืนพระชนม์น่าประหลาดใจยิ่งขึ้น คือสิ่งใด ๆ พระเมสสิยาห์ตามที่ชาวยิวคาดหวังได้ปรากฏขึ้นในเวลานั้น แต่ไม่มีใครคิดว่า พระเมสสิยาห์ที่พวกเขาหวังจะสิ้นพระชนม์ แม้จะทรงฟื้นพระชนม์จากความตาย นั้นไม่ใช่ “เรดาร์” (radar) ด้านจิตวิญญาณของใครคนหนึ่ง ไม่ใช่เหล่าผู้รอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์คาดหวังไว้ มีบทเรียนอะไรที่เราสามารถเรียนรู้จากสิ่งนี้ เราจำเป็นต้องทราบในสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ซึ่งต่อต้านไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นคำสอนอันเป็นที่นิยมล่าสุด
3. พระธรรมกิจการฯ 2:38 พูดเกี่ยวกับความจำเป็นต้องรับบัพติศมานั้นหมายความว่าใครก็ตามที่เชื่อในพระเยซู แต่ผู้ที่ได้ตายไปก่อนแล้ว โดยยังไม่ได้รับบัพติศมาจะต้องพินาซีไซ์ใหม่ ให้เหตุผลคำตอบของคุณ

บทที่ 3

ชีวิตในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม

Life in the Early Church

วันที่ 14 - 20 กรกฎาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 2:42-46; กิจการฯ 4:34, 35; กิจการฯ 3:1-26;

กิจการฯ 4:1-18; กิจการฯ 5:1-11; กิจการฯ 5:34-39

ข้อควรจำ

“เขาได้ร่วมใจกันในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขา ร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดี และใจกว้างขวาง ทุกวันเรื่อยไป ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชอบใจ” (กิจการฯ 2:46, 47)

คริสตจักรยุคแรกเริ่ม รู้สึกถึงความรีบด่วนว่าควรได้รับความเข้มแข็งขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา ถ้อยคำที่พระเยซูทรงตอบคำถามเกี่ยวกับ “การสถาปนาอาณาจักรของพระเมสสิยาห์” ปล่อยให้เป็นที่ประเด็นเรื่องกำหนดเวลาการจัดตั้งเอาไว้ (กิจการฯ 1:6-8) อาจทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่า ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับ การเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระราชกิจการประกาศพระกิตติคุณ ที่ทรงมอบหมายให้เหล่าอัครทูต และเหล่าสาวกทำเสร็จสิ้นลง ดังนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์หั่งลงมาในวันเพนเทคอสต์ เหล่าผู้เชื่อยุคแรกเริ่มคิดว่าทุกสิ่งได้สำเร็จสมจริงแล้ว: พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้แบ่งปันพระกิตติคุณกับชาวโลกทั้งมวล ไม่ใช่เหล่าอัครทูต และสาวกได้เดินทางจากกรุงเยรูเล็มไปยังพื้นที่ต่างๆ เพื่อทำการ

ประกาศพระกิตติคุณ แต่ชาวโลกได้เดินทางมาหาพวกเขาเอง (กิจการฯ 2: 5-11)

สิ่งที่ได้เกิดขึ้นต่อมาคือคริสตจักรได้แยกตัวออกจากวัตุสิ่งของ ด้วยความรู้สึกว่าเวลามีเหลือน้อย พวกเขาขายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเจ้าของ และอุทิศถวายพวกเขาเองให้การเรียนรู้ และร่วมสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทำการเป็นพยานเกี่ยวกับพระคริสต์อย่างต่อเนื่อง แต่เฉพาะพื้นที่กรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น พวกเขาพัฒนาระบบเกี่ยวกับชุมชน และได้ทำการช่วยเหลือเกื้อกูลคนยากจนอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็เกิดปัญหาตามมาในเวลาไม่นาน และพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงเพื่อรักษาโบสถ์ให้รวมกันเป็นหนึ่ง ซึ่งในเวลาหนึ่งเองที่พวกเขาเริ่มพบว่าพวกเขาเผชิญกับการต่อต้าน ท่ามกลางสิ่งดังกล่าว ความเชื่อของพวกเขามั่นคงไม่หวั่นไหว

วันอาทิตย์

การสอนและการร่วมสามัคคีธรรม

Teaching and Fellowship

หลังจากการบันทึกเรื่อง “เพนเทคอสต์” ท่านลูกาผู้เขียนพระธรรมกิจการฯ ได้เปลี่ยนไปพรรณนาถึงชีวิตความเป็นไปของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มว่า “เขาทั้งหลายได้ชะมักชะเม้นฟังคำสอนของจำพวกอัครทูต และร่วมสามัคคีธรรม ทั้งชะมักชะเม้นในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน” (กิจการฯ 2:42) สอดคล้องกับกิจการฯ 2:46 อัครทูตใช้ระเบียบพระวิหารเป็นที่ทำการสอนหลักพื้นฐาน ปรากฏให้เห็น 4 หัวข้อทั้งเรื่องของการสอน และการร่วมสามัคคีธรรม สอดคล้องกับ กิจการฯ ข้อ 46 คำสอนนั้นดำเนินการที่พระวิหาร ขณะที่การร่วมสามัคคีธรรมทำกันในบ้านเรือนส่วนบุคคล

พื้นที่ของพระวิหารจะล้อมรอบด้วยระเบียบที่มีหลังคา ที่บ่อยครั้งคณะรับบี (rabbi) ใช้เป็นที่สอนประชาชนในหลักศีลธรรมต่างๆ ในยุคคริสตจักรแรกเริ่ม เหล่าผู้เชื่ออุทิศตัวให้คำสอนของเหล่าอัครทูต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าของประทานแห่งพระวิญญาณไม่ได้นำเหล่าผู้เชื่อในลักษณะเข้ามาน (ภาวะจิตสงบนิ่งในเรื่องศาสนา = contemplative religion) แต่พวกเขาเอาจริงเอาจังในขั้นตอนการเรียนรู้ภายใต้เหล่าอัครทูตผู้มีสิทธิอำนาจในการสอน ซึ่งบังเกิดผลด้วยการอัศจรรย์ และหมายสำคัญหลายประการ (กิจการฯ 2:43)

ความสามัคคีธรรมด้านจิตวิญญาณเป็นเครื่องหมายเด่นชัดอีกอย่างใน คริสตจักรยุคแรกเริ่มในด้านความเชื่อความศรัทธาในแนวปฏิบัติ เหล่าผู้เชื่อจะ มาอยู่ร่วมกันเสมอ ไม่เฉพาะในพระวิหาร แต่เกาะกลุ่มกันตามบ้านเรือนของ พวกเขาด้วย ซึ่งพวกเขาเลี้ยงดูกันด้วยอาหาร และร่วมฉลองด้วยการหัก ขนมปัง และอธิษฐานร่วมกัน (กิจการฯ 2:42, 46) ด้วยการเฉลิมฉลองประจำ วัน คริสเตียนยุคแรกเริ่มแสดงออกซึ่งความหวังในการเสด็จกลับมาในไม่ช้า ของพระเยซู เมื่อพวกเขาพร้อมสามัคคีธรรมในนามของพระองค์ เหมือนกับ การกลับสู่สภาพเดิมอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (มัทธิว 26:29)

การอธิษฐานตามบ้านส่วนตัวของเหล่าผู้เชื่อเป็นภารกิจหลักในชีวิต ของผู้เชื่อในคริสตจักรแรกเริ่ม เหล่าผู้เชื่อยังคงเดินทางไปพระวิหารเพื่อ ประกอบพิธีทางศาสนาเป็นประจำทุกวัน (กิจการฯ 3:1) วันสะบาโตสันนิษฐาน ได้ว่าพวกเขาจะอยู่ในศาลาธรรม (synagogues) กับพี่น้องชาวยิวของพวกเขา (ยากอบ 2:2) แต่ภารกิจพิเศษเพิ่มเติมของคริสเตียนคือการอุทิศถวายที่ทำ กันตามบ้านเรือน

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:44, 45; 4:34, 35 อะไรคือลักษณะ สำคัญของการร่วมสามัคคีธรรมของคริสเตียนยุคแรกเริ่ม

การที่เหล่าผู้เชื่อเชื่อว่าวาระสุดท้ายกำลังใกล้เข้ามา พวกเขาตัดสินใจ ว่า ทรัพย์สินสมบัติพัสถานของพวกเขาหรือ “ทรัพย์สินส่วนตัว” ไม่ใช่สิ่งสำคัญ ที่สุดอีกต่อไป การใช้เงินทองทรัพย์สินของพวกเขาดูเหมือนมีความเหมาะสม พวกเขาไม่มีเหตุผลต้องเป็นทุกข์กังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ ในเมื่อพระเมสสิยาห์ เองจะทรงจัดหาสำหรับความต้องการของพวกเขาในอาณาจักรของพระเมสสิ- ยายาห์ (ลูกา 22:29, 30) การแบ่งปันเช่นนี้ทำให้พวกเขามีประสบการณ์ลุ่มลึก ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นอกจากนี้ยังกลายเป็นตัวอย่างเหนือธรรมชาติ ในความมีใจเอื้อเพื่อแผ่ของคริสเตียน

คุณมีใจเอื้อเพื่อแผ่มากเพียงใด กับสิ่งที่ได้ทรงประทานให้ กับคุณโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในพระธรรมกิจการฯ 3:1 อัครทูตเปโตร และยอห์นเดินทางไปยังพระวิหารในเวลาบ่ายสามโมงเพื่อการอธิษฐาน สิ่งนี้บ่งบอกลักษณะสำคัญแห่งความเชื่อของชาวยิวในการทำกิจกรรมที่โบสถ์ในยุคแรกเริ่ม นั่นคืออัครทูตทั้งสองไม่ได้ไปที่พระวิหารเพียงเพื่อจะสอน หรือนำผู้คนให้กลับใจใหม่ แต่เพราะว่าท่านเปโตร และยอห์นยังเป็นคนยิว และในกรณีนี้ยังคงทำตามธรรมเนียมของศาสนายิว (กิจการฯ 20:16; 21:17-26) อย่างน้อยจนถึงจุดนี้ ณ ที่ประชุมของพระวิหารพวกเขาได้ทำการอัศจรรย์ (กิจการฯ 3:1-10) ซึ่งทำให้ท่านเปโตรมีโอกาสเทศนาอีกหนึ่งเรื่อง

อ่านพระธรรมกิจการฯ 3:12-26 อัครทูตเปโตรมีจุดเน้นหลักอะไรบ้างในเรื่องเทศนาของท่าน

ลักษณะสำคัญห้าประการในเรื่องเทศนาสำหรับคริสเตียนยุคแรกเริ่มคือ (1) พระเยซูคือพระเมสสิยาห์ผู้ได้รับความทุกข์ทรมาน (กิจการฯ 3:18) (2) พระเจ้าทรงเรียกพระเยซูให้พ้นพระชนม์ (กิจการฯ 3:15) (3) พระเยซูทรงได้รับการยกชูขึ้นในสวรรค์ (กิจการฯ 3:13) (4) พระเยซูจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง (กิจการฯ 3:20) และ (5) และการกลับใจใหม่มีความจำเป็นสำหรับการที่จะได้รับการอภัยความบาป (กิจการฯ 3:19)

ในหลายวิธี นี่เป็นข่าวสารอย่างเดียวกันที่เรากำลังเสนอให้กับโลก แม้ว่าถ้า “บริบท” ได้เปลี่ยนไป เหล่าอัครทูตยังคงใช้ชีวิตตามรูปแบบของชาวยิวทั่วไป แทนที่จะทำการเปลี่ยนแปลงศาสนา ผู้คนเพียงต้อง “ย้ายถิ่นฐาน” (migrate) การปฏิบัติตามพันธสัญญาเดิมสู่พันธสัญญาใหม่ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า พวกเขาต้องยอมรับพระเมสสิยาห์ และมีประสบการณ์การบังเกิดใหม่ และติดตามพระเยซูไป อันเป็นวิธีที่ผู้ต้อนรับพระเยซูแท้กระทำกัน

ปัจจุบัน แม้สถานการณ์จะต่างไป ข่าวสารยังมีองค์ประกอบอย่างเดิม: พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของเรา พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์

และจะเสด็จกลับมาอีก นี่หมายความว่าเราสามารถพบความรอดในพระองค์ แม้แต่ใน “บริบท” ของข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์แห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 14 พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ และ หัวข้อการเสด็จกลับมาจะต้องเป็นศูนย์กลางของการประกาศข่าวสารต่างๆ เหล่านี้

“ในจำนวนทั้งหมดของผู้อ้างเป็นคริสเตียน เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ควรอยู่หน้าสุดในการเทิดพระเกียรติพระเยซูขึ้นสูงต่อชาวโลก การประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม เรียกให้นำเสนอความจริงเรื่องวันสะบาโต ความจริงนี้ รวมอยู่ในข่าวสารที่จะต้องประกาศเผยแพร่ออกไป แต่ศูนย์กลางแห่งการโน้มน้าวจิตใจ คือพระเยซูคริสต์ เราจะต้องไม่มองข้ามไป เพราะไม้กางเขนของพระคริสต์ที่พระเมตตากรุณาและความจริงได้บรรจบกัน ความชอบธรรมและสันติสุขจุมพิตซึ่งกันและกัน คนบาปจะต้องมองไปที่คาลวารีย์ด้วยการเปิดใจมีความเชื่อแบบง่าย ๆ อย่างกับเด็กเล็ก เราต้องพึ่งในพระคุณของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด รับเอาความชอบธรรม และเชื่อในพระกรุณาคุณของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 156, 157)

วันอังคาร

การลุกขึ้นของผู้ต่อต้าน

The Rise of Opposition

เป็นเวลาไม่นานก่อนที่ความสำเร็จในการประกาศพระกิตติคุณของคริสตจักรได้ปลุกกระแสของการต่อต้านให้เกิดขึ้นจากเหล่าผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มดำเนินการโดยมหาปุโรหิต และคณะผู้ช่วย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวสะดูสี มหาปุโรหิตช่วงนั้นเป็นชาวสะดูสีและเป็นประธาน “สภาซานเฮดริน” (Sanhedrin) ด้วย สมาชิกสภาส่วนใหญ่ประกอบด้วยชาวสะดูสีและชาวฟาริสี และเพราะชาวสะดูสีไม่เชื่อในเรื่องการฟื้นคืนชีพ พวกเขาจึงรู้สึกว่าการบวกรบจนจิตใจมากเมื่ออัครทูตเปโตร และยอห์นประกาศเรื่องการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูจากความตาย ในครั้งนั้นยามรักษาการของพระวิหารได้รับคำสั่งให้จับอัครทูตทั้งสองไว้ และทั้งสองถูกจองจำไว้จนกระทั่งวันถัดมา เมื่ออัครทูตทั้งสองถูกนำไปรับการไต่สวนโดยคณะผู้นำต่อหน้าสมาชิกของสภา (กิจการฯ 4:1-7)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 4:1-18 เมื่ออัครทูตทั้งสองถูกถามโดยผู้
ผู้นำว่า “ทั้งสองทำการประกาศเรื่องของพระเยซูท่านได้สิทธิอำนาจของ
ใคร” ท่านเปโตรได้ตอบคำถามอย่างไร อะไรคือ “ข่าวพระกิตติคุณแฝง”
(underling message) ที่ท่านเปโตรตอบไป ซึ่งทำให้คณะผู้นำรู้สึกว่
พวกเขากำลังถูกคุกคามอย่างหนัก

การทำทหายเกี่ยวกับ “สิทธิอำนาจ” (authority) ที่เหล่าผู้นำยกขึ้น
มาอ้างเป็นสิ่งที่บอกให้ทราบเกี่ยวกับอำนาจการปกครองอยู่ในมือของพวกเขา
อย่างไรก็ดี สิ่งที่ท่านเปโตรได้ทำไม่เพียงทำการประกาศ แต่ได้ประกอบการ
อัศจรรย์ในพระนามของพระเยซูไปด้วย อีกทั้งกล่าวเน้นว่าความรอดเป็นมาได้
โดยพระนามของพระเยซูเท่านั้น อัครทูตทั้งสองกำลังยืนต่อหน้าสมาชิกสภา
ผู้มีอำนาจในการปกครองสูงสุดของชาวยิว กระนั้นพวกเขากำลังดำเนินงาน
รับใช้ผู้สิทธิอำนาจสูงกว่า เหล่าอัครทูตเป็นคนธรรมดา ไม่ได้รับการศึกษา
พวกเขาเป็นเพียงชาวประมงจากแคว้นกาลิลี กระนั้นความกล้าหาญ และการ
การเจรจาโต้ตอบที่ฉะฉานของทั้งสองได้ทำเหล่าผู้นำที่อยู่ตรงนั้นต่างรู้สึกสนเท่ห์
พวกเขาคงไม่ตระหนักว่า ขณะนั้นอัครทูตได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ตรงตามที่พระเยซูได้ตรัสทำนายไว้อย่างแม่นยำ (มัทธิว 10:16-20)

สมาชิกสภาซานเฮดรินไม่อาจประประปฏิเสศการอัศจรรย์ในการรักษาโรค
ชายง่อยของอัครทูตได้ เพราะชายง่อยคนนั้น ซึ่งบัดนี้หายเป็นปกติปรากฏ
ตัวให้เห็นแก่คนทั้งหลาย สิ่งที่พวกเขาทำได้ในตอนนี้คือ ออกคำสั่งให้เหล่าอัคร
ทูตหยุดทำการเทศนาสั่งสอน พวกเขาเกรงว่ายิ่งข่าวสารได้กลายเป็นที่นิยม
มากขึ้น ก็จะมีผู้คนเข้ามาพร้อมกับกลุ่มอัครทูตมากขึ้น ความล้มเหลวที่จะทำการ
ประเมินหลักฐานอย่างเหมาะสม พวกเขาปล่อยให้ผู้คนมีใจอคติ และมีความ
ปรารถนายิ่งขึ้นที่จะทำการปกป้องตนเองจากการถูกบงการการกระทำของ
พวกเขา

คำตอบของอัครทูตเปโตรที่ให้กับสมาชิกสภา ถือเป็นจุดเพชรล้ำค่า
ที่สุดในพระธรรมกิจการฯ “ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “จำเพาะพระพักตร์
พระเจ้า ข้าพเจ้าควรเชื่อฟังท่าน หรือควรเชื่อฟังพระเจ้าของท่านทั้งหลาย

พิจารณาดู ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เราเห็น และได้ยินนั้นก็ไม่ได้” (กิจการฯ 4:19, 20)

คิดเกี่ยวกับบุคคลผู้ปรารถนาได้เป็นจะคนมีอำนาจ นับว่ามีความเป็นไปได้ที่จะได้เกิดอันตรายอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการปรารถนาจะมีอำนาจในระดับใด หรือในรูปแบบไหน ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เราถูกเรียกให้เป็นผู้รับใช้ เหตุนี้เราต้องใช้ความระมัดระวังเพียงใดเกี่ยวกับการจะถูกปล่อยให้ปรารถนาในอำนาจ

พูด

อานาเนีย กับสัปปีรา

Ananias and Sapphira

การนำเอาทรัพย์สินของและแม่แต่ที่ดินมารวมกันเป็นกองกลางของคริสตจักรยุคแรกเริ่มไม่ใช่เป็นเรื่องการบังคับ และทั้งไม่เป็นเงื่อนไขของการที่จะเข้าเป็นสมาชิกโบสถ์ กระนั้นก็มีตัวอย่างหลายตัวอย่างที่ผู้เชื่ออาสา และเต็มใจที่จะเป็นคนเอื้อเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินของที่พวกตนมีอยู่ให้กับผู้เชื่อคนอื่นๆ ที่ลำบาก หรือขัดสน ซึ่งเรื่องนี้ได้เป็นแรงดลใจชุมชนคริสเตียนอย่างยิ่ง ตัวอย่างหนึ่งที่ทำเช่นนั้นคือท่าน บารนาบัส (กิจการฯ 4:36, 37) ท่านผู้จะมีบทบาทสำคัญของตอนต่อไปในพระธรรมเล่มนี้

อย่างไรก็ดี ยังมีตัวอย่างด้านลบที่คุกคามความสามัคคีภายในของคริสตจักร ซึ่งเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันที่มีการโจมตีคริสตจักรจากภายใน ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่การโจมตีจากภายนอกเพิ่งเกิดขึ้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 5:1-11 มีบทเรียนอะไรจากเรื่องนี้

แม้ท่านลูกา ผู้เขียนพระธรรมกิจการฯ จะไม่ให้รายละเอียดเราทั้งหมด แต่ไม่มีคำถามถึงปัญหาพื้นฐานของอานาเนีย กับสัปปีรา ไม่ใช่ความพยายามที่จะเก็บเงินไว้ใช้สอย แต่เป็นการ “หลอกลวง” ภายของเขาไม่ได้เกิดขึ้นจากการมีแรงกระตุ้น แต่เป็นการวางแผนอย่างรอบคอบ เป็นเจตนาพยายาม “ที่จะทดสอบพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเขา” (กิจการฯ 5:9) พวกเขาไม่ได้ตกอยู่ภายใต้ข้อผูกมัดที่จะขายที่ดินของพวกเขา และถวายเงินที่ขายได้

ให้กับคริสตจักร สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้กล่าวสัญญาไว้ว่าจะทำเช่นนั้น เป็นไปได้ที่เขาทั้งสองทำได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเองเพียงฝ่ายเดียว หรือไม่ ก็พยายามจะได้รับอิทธิพลท่ามกลางหมู่พี่น้องแห่งความเชื่อ เพื่อพวกตนจะ ดูดีน่ายกย่องในความมีใจบุญ

สิ่งนี้เป็นไปได้ที่อาจช่วยอธิบายถึงการที่พระเจ้าทรงลงโทษสามภรรยา คู่หนึ่งอย่างรุนแรงถึงชีวิต แม้ว่าชีวิตของชุมชนเป็นผลลัพธ์มาจากความมั่นใจว่า พระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมา การกระทำของอานาเนีย และสัปปิราในยุคแรก เริ่มอาจเป็นการดูหมิ่นต่อความสำคัญของการมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้า ซึ่ง ได้กลายเป็นอิทธิพลเลวร้ายท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ ความจริงที่ว่าไม่มีการกล่าวถึงการให้ออกาสแก่สามภรรยาคู่นี้กลับใจ โดยเฉพาะในกรณีของสัปปิรา (กิจการฯ 5:8) อาจเป็นเพราะเป็นเรื่องราวที่บันทึกไว้สั้น ๆ

ข้อสรุปที่สำคัญคือ จากเริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด พวกเขาได้กระทำความบาป ความบาปเป็นสิ่งเลวร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า (เอเสเคียล 18:20; โรม 6:23) ที่จริงการลงโทษนั้นมักจะมีการเบี่ยงเบน หรือทำให้ล่าช้าลงซึ่งเป็น เครื่องเตือนใจเราอย่างต่อเนื่องว่าพระเจ้าทรงพระเมตตามากเพียงใด (2 เปโตร 3:9)

เหตุใดเราต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการผลักดันข้อจำกัดของ พระคุณ เหมือนอย่างสมาชิกสองคนในยุคแรกเริ่มคู่นี้ได้กระทำ

วันพฤหัสบดี ถูกจับครั้งที่สอง

The Second Arrest

ถ้าเหล่าอัครทูตสามารถถูกใช้ให้นำการพิพากษาของพระเจ้ามาให้กับความบาปได้ อย่างกรณีของอานาเนีย กับสัปปิรา พวกเขาก็สามารถนำเอา พระคุณของพระเจ้ามายังคนบาปได้เช่นกัน พวกเขามีอำนาจยิ่งใหญ่ทำการรับ ใช้ด้วยการรักษาโรคต่างๆ (กิจการฯ 5:12-16) ซึ่งเป็นหลักฐานสัมผัสได้ว่า พระวิญญูณบรสิฐศักดิ์กำลังทำการผ่านพวกเขา ประชาชนเชื่อว่า “แม้แต่เงา ของท่านเปโตร ขณะที่ท่านเปโตรเดินผ่านคนป่วย คนป่วยคนนั้นก็หาย จากโรคได้ เรื่องนี้สอดคล้องใกล้เคียงกับบันทึกในพระกิตติคุณ ที่ผู้หญิงคนหนึ่ง

เป็นโรคคักโลหิตมาสิบสองปี และหายจากโรคได้ เพียงเธอเชื่อว่า เมื่อเธอได้สัมผัสกับฉลองพระองค์ของพระเยซู... และความเชื่อได้สัมฤทธิ์ผลตามที่เธอเชื่อ (ลูกา 8:43, 44) อย่างไรก็ตามท่านลูกาไม่ได้กล่าวว่า เงามองอัครทูตเปโตรตามจริงแล้วมีอำนาจในการรักษาโรคได้ แต่เมื่อประชาชนเชื่อในลักษณะงมงาย (superstition) เช่นนั้นบางครั้ง พระเจ้ายังทรงประทานพระคุณแห่งการเยียวยาให้

อย่างไรก็ตาม ยิ่งเหล่าอัครทูตและเหล่าสาวกซึ่งได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ประกอบเครื่องหมาย และการอัศจรรย์เพิ่มพูนขึ้นเหล่าผู้นำศาสนายังเติมได้ด้วยความอิจฉาริชยารุนแรงขึ้นเป็นเงาตามตัว สิ่งนี้ นำพวกเขาให้ทำการจับตัวอัครทูตเป็นครั้งที่สอง (กิจการฯ 5:17, 18) และหลังจากพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ปล่อยตัวอัครทูตจากที่คุมขัง (กิจการฯ 5:19-24) และเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ท่านเปโตรได้กล่าวอย่างกล้าหาญกับพวกผู้นำชาวยิวที่จับตัวไปว่า “ข้าพเจ้าจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กิจการฯ 5:29) ซึ่งทำให้ผู้มีสิทธิอำนาจบางคนเริ่มคิดว่าเป็นไปได้ที่อิทธิพลของอำนาจเหนือธรรมชาติกำลังทำการ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 5:34-39 กามาลิเอลพยายามยับยั้งสภาซานเฮดรินจากการจับกุม และฆ่าเหล่าอัครทูตอย่างไร

สภาซานเฮดรินถูกควบคุมโดยชาวสะดูสี และชาวฟาริสี ขณะที่ชาวฟาริสีมีจำนวนสมาชิกน้อยกว่า จึงมีอิทธิพลน้อยกว่า อย่างไรก็ตามกามาลิเอลซึ่งเป็นหนึ่งของสมาชิกสภาเป็นชาวฟาริสี เป็นผู้คงแก่เรียนสูงสุดในด้านกฎหมายและธรรมเนียมปฏิบัติ กามาลิเอลเป็นผู้ที่ได้รับการนับถืออย่างสูงท่ามกลางชาวยิวและเป็นที่ยอมรับในฐานะ “รับบัน” (Rabban) ท่านเปาโลเป็นศิษย์คนหนึ่งของกามาลิเอล (กิจการฯ 22:3)

กามาลิเอลนึกถึงชื่อผู้ก่อการกบฏสองคนในประวัติศาสตร์ซึ่งผ่านมาไม่นานของชาวอิสราเอล ผู้ซึ่งพยายามปลุกปั่นผู้คนจำนวนมากให้ติดตาม ทำให้เกิดความวุ่นวายสับสนขึ้นในแผ่นดิน อย่างไรก็ตามดีที่สุดที่สุดในที่ผู้ผู้นำในการก่อการกบฏทั้งสองถูกฆ่าตาย และเหล่าผู้ติดตามได้สลายตัวอย่างสิ้นเชิง บทเรียนที่กามาลิเอล

ยกมากล่าวคือ ถ้ากลุ่มเคลื่อนไหวของคริสเตียนเป็นกิจกรรมที่เริ่มต้นโดยมนุษย์ ในไม่ช้ากลุ่มเคลื่อนไหวก็จะสลายตัวไป แต่อีกนัยหนึ่ง หากเป็นกลุ่มเคลื่อนไหวของพระเจ้า อย่างที่เหล่าอัครทูตอ้างถึงเสมอ กลุ่มเคลื่อนไหวของคริสเตียนจะยืนหยัดอยู่ตลอดไป คำแนะนำของกามาเลียได้รับการยอมรับเหล่าอัครทูตที่ถูกจับได้รับการเขียน และได้รับคำกำชับไม่ให้ประกาศออกนามพระเยซูและได้รับการปล่อยตัว

เรื่องนี้ออกเราเกี่ยวกับความต้องการ และประโยชน์ที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาที่ดี ซึ่งควรมีการให้สิ่งนี้บ่อยๆ เท่าที่ทำได้ อื่นๆ เราสามารถเรียนรู้ที่จะเปิดใจรับเอาคำแนะนำเพียงใด แม้ว่าคำแนะนำบางส่วนอาจประกอบด้วยสิ่งที่เราไม่จำเป็นต้องการรับฟังก็ตาม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เราเป็นผู้อารักขา ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายให้เราทุกคนก่อนพระองค์จะจากไป ให้เราดูแลเอาใจใส่ครอบครัว (household) ทรัพย์สินของและภาระกิจใดที่พระองค์ทรงสนพระทัย ซึ่งจะทราบได้จากเมื่อครั้งพระองค์เสด็จมาในโลกนี้เพื่อให้การรับใช้ บัดนี้พระองค์ได้เสด็จกลับสวรรค์ และทรงมอบให้แก่เรามีหน้าที่รับผิดชอบ พระองค์ทรงคาดหวังให้เราเฝ้าระวัง และรอคอยการเสด็จมาปรากฏของพระองค์ ขอเราทั้งหลายสัตย์ซื่อต่อสิ่งที่พระองค์ทรงไว้วางพระทัยให้เราดำเนินการ หากไม่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาโดยพลัน อาจจะทรงพบเรากำลังนอนหลับอยู่” (เอลเลน จี. วัตต์, คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร, เล่ม 8, หน้า 37)

“เราทั้งหลายจำเป็นต้องประทับจิตในความศักดิ์สิทธิ์ ในคำสัญญาและปฏิญาณของเรากับพระเจ้า ซึ่งโดยปกติไม่ได้เกิดขึ้นเพราะข้อผูกมัด เหมือนเอกสารใบสัญญาระหว่างมนุษย์ ซึ่งมีข้อผูกพันและความศักดิ์สิทธิ์น้อยกว่า อย่างไรก็ตามแม้คำสัญญา หรือคำปฏิญาณที่เราให้ไว้กับพระเจ้า จะขาดถ้อยคำทางเทคนิค และไม่อาจฟ้องร้องเพื่อบังคับตามกฎหมายได้ แต่เราคริสเตียนจะไม่เอาใจใส่ในความผูกพัน ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ผ่านพระวาทะของ

พระองค์หรือ จะว่าไปไม่มีบันทึก หรือข้อผูกมัดใดจะศักดิ์สิทธิ์เท่ากับคำ
ปฏิญาณที่เราให้กับพันธกิจของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible
Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1056)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ท่ามกลางหลายสิ่ง พระเยซูทรงมอบหมายมรดกสองประการโดยทันทีแก่สาวกทั้งหลาย: (1) ความคาดหวังในการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระองค์ และ (2) การเรียกให้ทำการประกาศพระกิตติคุณไปทั่วโลก สองสิ่งนี้กระตุ้นให้เราตื่นตัวในการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกอย่างไร
2. มีคนกล่าวว่า: “เราควรจะได้เตรียมความพร้อมเสมือนว่าพระคริสต์จะเสด็จมาวันนี้ แต่ดำเนินงานต่อเนื่อง ในพันธกิจการประกาศของคริสตจักร เสมือนจะใช้เวลาอีกร้อยปีก่อนพระองค์จะเสด็จกลับมา” คุณได้พบสติปัญญาอะไรในข้อคิดเห็นนี้และเราสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในเรื่องการทรงเรียกให้เราทำการในชีวิตของเราอะไรบ้าง
3. เหตุใดเรื่องชีวิต การสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ และการเสด็จกลับไปของพระเยซูจะต้องเป็นศูนย์กลางของเรื่องเทศนาสั่งสอนของเราทั้งหมด
4. เรื่องของอานาเนียและสัปปิรา เป็นการยากเพียงใดที่เราจะทราบว่าคุณอื่นมีใจคิดดีหรือร้าย
5. คุณรู้จักใครบ้างในสมัยนี้ที่มีคุณลักษณะของ “กามาลีเอล” คือเป็นผู้รับฟังและให้คำปรึกษาแก่คนอื่นเพื่อยุติปัญหาให้ได้โดยสันติวิธี

บทที่ 4

ผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม

The First Church Leaders

วันที่ 21 - 27 กรกฎาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 6; กิจการฯ 7:48; ฮีบรู 5:11-14;

มีคาห์ 6:1-16; กิจการฯ บทที่ 7; กิจการฯ 8:4-25

ข้อควรจำ

“การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และ
จำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และ
พวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อในพระศาสนา” (กิจการฯ
6:7)

จำนวนไม่น้อยที่กลับใจใหม่ในวันเพนเทคอสต์เป็นชาวกรีกเชื้อสายยิว นั่นคือชาวยิวที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรโรมัน ในเขตพื้นที่วัฒนธรรมของกรีก ซึ่งในเวลานั้นได้เดินทางมาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 2:5, 9-11) แม้ว่าพวกเขาจะเป็นคนยิว แต่พวกเขาแตกต่างจากชาวยิวที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย คำว่า “พวกฮีบรู” (กิจการฯ 6:1) หรือพวกยิวในแคว้นยูเดีย (ซึ่งเยรูซาเล็มตั้งอยู่) แตกต่างจากชาวยิวที่มาจากต่างถิ่น หรือต่างประเทศ สิ่งหนึ่งคือพวกเขาไม่คุ้นเคยกับภาษาถิ่น ที่พูดกันในแคว้นยูเดีย คือภาษา “อาราเมค” (Aramaic)

นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างจากกันบางประการ ทั้งในด้านวัฒนธรรมและศาสนา เพราะการที่พวกเขาถือกำเนิดในต่างประเทศพวกเขาไม่มีพื้นฐานธรรมเนียมประเพณีของชาวยิว หรืออย่างน้อยรากเงาของพวกเขาไม่ลึกซึ้ง

เหมือนชาวยิวในแคว้นยูเดีย พวกเขาถูกทักท้วงเอาไว้ว่าไม่ค่อยติดสนิทกับพิธีต่างๆ ที่ประกอบในพระวิหารและไม่ผูกพันใกล้ชิดกับบัญญัติของโมเสส ซึ่งถูกนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันโดยชาวยิวที่อาศัยอยู่ในดินแดนอิสราเอล

อีกอย่าง ชาวยิวจากต่างแดนทั้งหลายที่กลับใจใหม่เหล่านี้ กำหนดและอาศัยในดินแดนที่มีสิ่งแวดล้อมของ “กรีก-โรมัน” พวกเขาอาศัยและติดต่อกว้างไกลกับชาวต่างชาติ โดยธรรมชาติพวกเขามีความเต็มใจที่จะเข้าใจลักษณะอุปนิสัยแห่งความเชื่อของคริสเตียน ซึ่งที่จริงในท่ามกลางผู้เชื่อชาวยิวที่มีพื้นฐานวัฒนธรรมของชาวกรีกเหล่านี้พระเจ้าทรงเคยเติมเต็มพวกเขาด้วยพระมหาบัญชาให้ออกไปเป็นพยานกับผู้คนทั้งโลก

วันอาทิตย์

การแต่งตั้งบุคคลทั้งเจ็ด

The Appointment of the Seven

อ่านพระธรรมกิจการฯ 6:1 พวกนิยมกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูคริสเตียนว่าอย่างไร

“สาเหตุของการบ่นคือเจ้าหน้าที่ผู้ทำการแจกจ่ายอาหาร และสิ่งของละเอียดการแจกให้กับหญิงม่ายชาวคริสเตียนนิยมกรีก สิ่งใดๆ ที่ไม่พอเพียงหรือบกพร่องย่อมขัดแย้งกับวิญญานแห่งพระกิตติคุณ อย่างนี้ถือได้ว่าชาตानประสบความสำเร็จในการปลุกปั่นให้เกิดความแคลงใจ เหล่าอัครทูตจึงตัดสินใจหาทางแก้ไขทันที เพื่อจะขจัดความไม่พึงพอใจออกไป หากไม่ศัตรูจะประสบความสำเร็จในความพยายามที่จะแบ่งแยกท่ามกลางผู้เชื่อ” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 88)

การแก้ปัญหานั้นเสนอโดยเหล่าอัครทูตคือให้พวกเขาเลือกชายเจ็ดคนจากท่ามกลางพวกเขา ที่มีชื่อเสียงดีประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ และสติปัญญา และตั้งพวกเขาไว้ให้ทำการรับใช้ (diakoneo) (*กิจการฯ 6:2*) ฝ่าย “พวกอัครทูตจะได้ชะม้กชะม่นอธิษฐาน และรับใช้พระเจ้าใน “พันธกิจ” (diakonia) แห่งพระวจนะเสมอไป” (*กิจการฯ 6:4*) ในเมื่อ “diakoneo” และ “diakonia” เป็นคำที่มาจากกลุ่มเดียวกัน ความแตกต่างคือคำว่า “โต๊ะ” (tables) ใน *กิจการฯ 6:2* และคำว่า “พระวจนะ” ใน *กิจการฯ 6:4* ซึ่งเมื่อใช้

คู่กับคำคุณศัพท์ (คำขยายคำนาม) “ทุกๆ วัน” (กิจการย 6:1) ดูเหมือนจะชี้ไปยังหน้าที่สำคัญสองประการของคริสตจักรยุคแรกเริ่มคือ (1) การสอน “พระวจนะ” และ (2) การร่วมสามัคคีธรรม (โต๊ะ) ซึ่งก็คือการหักขนมปัง และรับประทานอาหารร่วมกันในอาหารเย็นมื้อสุดท้าย (the Lord’s Supper) และการอธิษฐาน (กิจการย 2:42, 46; 5:42)

นั่นคือ หน้าที่ที่พระเยซูทรงมอบหมายให้เป็น “ผู้อักรักษาคำสอนของพระเยซู” เหล่าอัครทูตต้องมุ่งมั่นอยู่กับการสอนหลักข้อเชื่อให้กับเหล่าผู้เชื่อ และการอธิษฐาน ขณะขณะเจ็ดคนจะรับผิดชอบในกิจกรรมด้านสามัคคีธรรมของ “โบสถ์ในบ้าน” หน้าที่รับผิดชอบของพวกเขา อย่างไรก็ตามไม่ได้จำกัดอยู่กับคำๆ นี้ คือหน้าที่ของ “มัคนายก” (deacons) ตามที่เข้าใจกันในปัจจุบัน แต่ในเวลานั้นพวกเขาทำหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่มนมัสการของคริสตจักรด้วย

อ่านพระธรรม 6:2-6 มัคนายกทั้งเจ็ดได้รับการเลือกอย่างไร และได้รับการมอบหมายให้ทำหน้าที่อะไร

เหล่าผู้ได้รับเลือกจะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติเด่นชัดในด้านศีลธรรม ด้านจิตวิญญาณ และเป็นนักปฏิบัติตามคุณสมบัติดังกล่าว: พวกเขาควรมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในความมีเกียรติ มีชื่อเสียงดี และได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีสติปัญญาดี จากการที่ได้รับการรับรองโดยชุมชน ชายทั้งเจ็ดได้รับการเลือกผ่านการอธิษฐาน และการวางมือ พิธีการเจิมบ่งบอกว่าเป็นที่ยอมรับโดยสาธารณชน และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่โดยสิทธิอำนาจ ให้ทำหน้าที่ของมัคนายก

เป็นการง่ายที่จะหว่านความไม่ลงรอยในตำแหน่งหน้าที่ใหม่หรือไม่ เราจะทำหน้าที่ทุกอย่างตามที่พระเจ้าทรงประทานให้ และรักษาสันติภาพท่ามกลางพวกเราได้อย่างไร

หลังจากพิธีแต่งตั้งของพวกเขา มัคคนายก (deacons) ทั้งเจ็ดได้เริ่มทำงานทันที พวกเขาไม่เพียงปฏิบัติงานในหน้าที่พันธกิจการรับใช้ในคริสตจักร แต่ได้ทำการเป็นพยานอย่างมีประสิทธิภาพเช่นกัน ผลที่ตามมาคือพระกิตติคุณได้ถูกเผยแพร่ขยายออกไป และจำนวนผู้เชื่อได้ทวีจำนวนขึ้น (กิจการฯ 6:7) การเติบโตนี้ แน่นนอน ได้นำการต่อต้านมาสู่คริสตจักรยุคแรกเริ่มมากขึ้น เรื่องราวตอนนี้บันทึกเกี่ยวกับชายคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติหายากในด้านจิตวิญญาณ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 6:8-15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับสเทเฟน ความเชื่อและลักษณะอุปนิสัยของเขาเป็นอย่างไร และสเทเฟนได้เทศนาเรื่องอะไรที่ทำให้ศัตรูของเขาเดือดดาลมาก

ในฐานะที่เป็นชาวยิวที่มีพื้นเพอยู่ท่ามกลางกลุ่มชาวกรีก สเทเฟนเริ่มประกาศพระกิตติคุณในธรรมศาลาในกรุงเยรูซาเล็มที่มีชาวยิวนิยมกรีกไปร่วมนมัสการ มีธรรมศาลาลักษณะนี้สองสามแห่งในตัวเมือง กิจการฯ 6:9 อาจอ้างถึงธรรมศาลาประเภทนี้สองแห่ง แห่งหนึ่งสำหรับชาวอพยพที่มาจากทิศไต (ชาวยิวแห่งไซรินและอเล็กซานเดรีย (Cyrene and Alexandria) และธรรมศาลาอีกแห่งหนึ่งสำหรับผู้อพยพมาจากทางเหนือจาก ซิลีเชียและเอเชีย (Cilicia and Asia))

มีการโต้แย้งกันในธรรมศาลา ไม่สงบเลยประเด็นที่พวกเขาโต้แย้งมีเรื่องของพระเยซูเป็นศูนย์กลาง พวกผู้ต่อต้านยกประเด็นขึ้นมากล่าวหาสเทเฟน ซึ่งบ่งชี้ว่าพวกเขาเข้าใจบางส่วนของพระกิตติคุณ สเทเฟนนำเสนอแต่การตีความหมายโดยนัย ที่สเทเฟนกล่าวอาจมากกว่าผู้เชื่อชาวยิวเดียวจะรับไหว ถึงตอนนี้สเทเฟนถูกกล่าวหาว่า ได้กล่าวหมิ่นประมาทท่านโมเสสและพระเจ้า นั่นหมายถึงการละเมิดธรรมนูญ และพระวิหาร พระคัมภีร์บันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า “คนเหล่านั้นสู้คำที่ท่านกล่าวอันประกอบด้วยสติปัญญา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า เราได้ยิน

คนนี้พูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า เขาจึงยุยงคนทั้งปวง และพวกผู้ใหญ่ และธรรมมาจารย์ให้เกิดจลาจลขึ้น และเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา” (กิจการฯ 6:10-12) อย่างไรก็ตามแม้ถ้อยคำของสเทเฟนได้ทำให้เกิดการเข้าใจผิดในบางจุด ซึ่งได้ทำให้ผู้ต่อต้านตั้งข้อกล่าวหาต่างๆ ที่พวกเขาไม่เข้าใจชัดเจน อย่างกรณีของพระเยซูที่พระองค์ตรัสว่า “เราจะทำลายวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่ง ซึ่งไม่ทำด้วยมือมนุษย์เลย” (มาระโก 14:58) (ดูในยอห์น 2:19 ด้วย) (มีผู้นำถ้อยคำของพระเยซูไปฟ้องกล่าวหาว่าพระเยซูจะทรงทำลายพระวิหาร ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงกล่าวทำนายเกี่ยวกับพระองค์เอง) เช่นเดียวกับสเทเฟนถูกกล่าวหาว่าได้หมิ่นประมาทพระวิหาร ด้วยการกล่าวว่า “ถึงกระนั้นก็ต้องค์พระผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระนิเวศ ซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่” (กิจการฯ 7:48) ซึ่งเปิดเผยให้ทราบว่า สเทเฟนเข้าใจความหมายโดยนัยลึกซึ้งถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู และทราบว่าพระองค์จะนำไปที่ไหน อย่างน้อยเกี่ยวกับพระวิหารและพิธีถวายบูชาต่างๆ ของพระวิหาร

กล่าวได้อีกอย่างว่า บางทีชาวยิวผู้เชื่อจำนวนมากที่เป็นชาวยูเดียโดยพื้นฐาน ซึ่งยังคงผูกพันใกล้ชิดกับพระวิหาร และยังปฏิบัติกรถวายบูชาอื่นๆ (กิจการฯ 3:1; 15:1, 5; 21:17-24) และพบว่าเป็นการยากที่จะเลิกสิ่งที่กล่าวในเวลาอันสั้น (กาลาเทีย 5:2-4; ฮีบรู 5:11-14) สเทเฟนและอาจมีผู้เชื่อที่มีพื้นฐานกรีกคนอื่นเช่นกันที่เข้าใจอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ได้นำไปสู่การสิ้นสุดของพิธีถวายบูชาทั้งหมดของพระวิหาร

เหตุใดเราต้องระมัดระวังจะไม่ “ปิดสนิท” (so locked) เข้าสู่ความนึกคิดที่เราทะนุถนอม ซึ่งเท่ากับเราได้ปิดประตูสำหรับแสงสว่างใหม่ที่จะส่องเข้ามา

วันอังคาร

ต่อหน้าสภาซานเฮดริน

Before the Sanhedrin

อ่านพระธรรมกิจการฯ 7:1-53 สเทเฟนได้กล่าวอะไรกับผู้ที่กล่าวหาเขา

ข้อกล่าวหาที่ยกขึ้นมาฟ้องสเตเฟน นำไปสู่การที่เขาถูกจับกุม และนำไปไต่สวนต่อหน้าสมาชิกสภาซานเฮดริน สอดคล้องกับธรรมเนียมของชาวยิว ธรรมเนียมปฏิบัติและศาสนพิธีต่างๆ ของพระวิหาร เป็นสองในสามของเสาหลัก (pillars) ซึ่งโลกตั้งอยู่ และสุดท้ายคือ “การกระทำดี” มีการพูดเป็นนัยว่าพิธีต่างๆ ของท่านโมเสสได้หมดสมัยไปแล้ว ซึ่งการกล่าวเช่นนั้นถือว่าเป็นการกล่าวโจมตีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในศาสนายูดาห์ (Judaism) ดังนั้นจะต้องได้รับการกล่าวหาว่าเป็นการหมิ่นประมาท” (กิจการฯ 6:11)

สเตเฟนได้ตอบสนองด้วยการกล่าวแก้ข้อกล่าวหายาวที่สุดในพระธรรมกิจการฯ ซึ่งเป็นการชี้จุดสำคัญๆ ซึ่งในตอนแรกดูเหมือนไม่อะไรมากกว่าการบรรยายนำเพื่อเรื่องประวัติศาสตร์ชนอิสราเอล ซึ่งเชื่อมโยงกับพระพันธสัญญาในคัมภีร์เดิม และวิธีที่เหล่าผู้เผยพระวจนะใช้เป็นโครงสร้างเมื่อพวกเขาขึ้นขึ้นในฐานะเป็นผู้ปฏิรูปศาสนา แล้วเรียกชนอิสราเอลให้หันกลับมาสู่ข้อกำหนด เมื่อสิ่งนั้นได้เกิดขึ้น ในบางครั้งพวกเขาใช้คำภาษาฮีบรูว่า “ริบ” (rib) ซึ่งมีการแปลทำนองว่า “การฟ้องละเมิดพันธสัญญา” (covenant lawsuit) เพื่อแสดงให้เห็นแนวคิดว่า พระเจ้าทรงยกหลักกฎหมายมาพบกับประชากรของพระองค์ เพราะว่าพวกเขาล้มเหลวที่จะถือรักษาพันธสัญญาที่ได้ทำไว้กับพระองค์

ในพระธรรมมีคาห์ 6:1, 2 ยกตัวอย่างเช่นคำว่า “ริบ” ปรากฏให้เห็นสามครั้ง และติดตามมาด้วยรูปแบบพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย (อพยพ บทที่ 20-23) ท่านมีคาห์เตือนความทรงจำประชากรของพระเจ้าว่า พระเจ้าได้ทรงทำการใหญ่เพื่อพวกเขา (มีคาห์ 6:3-5) ทรงระบุเงื่อนไข กำหนดโทษของการละเมิดพันธสัญญา (มีคาห์ 6:6-12) และสุดท้ายคำแข่งสาปสำหรับการละเมิดพันธสัญญา (มีคาห์ 6:13-16)

นี่เป็นพื้นหลังคำกล่าวแก้คดีของสเตเฟน เมื่อเขาถูกขอให้อธิบายการกระทำของเขา เขาไม่พยายามที่จะหักล้างข้อกล่าวหา หรือปกป้องความเชื่อของเขา แต่เขาได้กล่าวแข็งขันทำนองเดียวกับผู้เผยพระวจนะโบราณเมื่อพวกเขาได้นำ “ริบ” มากล่าวกับชนอิสราเอล กล่าวคือการทบทวนพันธสัญญาสั้นๆ แล้วชี้ให้เห็นผลลัพธ์เมื่ออีกฝ่ายละเมิดพันธสัญญานั้น สเตเฟน

ได้กล่าวทบทวนความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับชนอิสราเอลในอดีตโดยสเทเฟน ตั้งใจชี้ให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขามีท่าทีของผู้กตัญญู และไม่เชื่อฟังพระเจ้า โดยแท้จริงการอ้าง กิจการฯ 7:51-53 แสดงให้เห็นว่าสเทเฟนไม่ถือว่าตนเป็นจำเลย แต่เป็นอัยการแห่งผู้เผยพระวจนะผู้ทำ “การฟ้องละเมิดพันธสัญญา” (covenant lawsuit) กับเหล่าผู้นำทั้งหลาย ถ้าเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขามีความผิดที่ได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า พวกเขากำลังทำผิดไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน การเปลี่ยนจากคำว่า “บรรพบุรุษของเรา” (กิจการฯ 7:11, 19, 38, 44, 45) เป็น “บรรพบุรุษของท่าน” (กิจการฯ 7:51) มีความสำคัญ: สเทเฟนได้หักความสมานฉันท์ (solidarity) กับพี่น้องร่วมชาติของเขา เพื่อทำการยื่นหยัดสำหรับพระเยซู นี่เป็นการจ่ายค่าที่แสนแพง กระนั้น ถ้อยคำของสเทเฟนไม่เผยให้เห็นความกลัวหรือคำว่าเสียใจ

เมื่อไรเป็นครั้งสุดท้ายที่คุณจำเป็นต้องยื่นหยัดมั่นคง และไม่ทำการประนีประนอม แต่ยื่นหยัดเป็นพยานเพื่อพระเยซูโดยไม่โอนอ่อน หรือคุณยังมีความไม่ชัดเจน ถ้าเป็นในกรณีนั้น มีอะไรที่คุณต้องเปลี่ยนแปลง

พุธ

พระเยซูในพระราชสำนักแห่งสวรรค์

Jesus in the Heavenly Court

ในเมื่อคำเรียกเฉพาะผู้เผยพระวจนะในภาษาฮีบรูคือ “นะบี” (nabi) คือใครคนหนึ่งผู้พูดแทนพระเจ้า สเทเฟนกลายเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ในขณะที่เขานำเอา “ริบ” (ฟ้องละเมิดพันธสัญญา) มากล่าวต่อชนอิสราเอล พันธกิจการรับใช้ของสเทเฟนในฐานะผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ค่อนข้างสั้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 7:55, 56 ความหมายของนิมิตที่สเทเฟนได้รับคืออะไร

“เมื่อสเทเฟนตกลงถึงจุดนี้ เกิดความอลหม่านท่ามกลางประชาชน เมื่อเขาเชื่อมโยงพระคริสต์กับคำพยากรณ์ และกล่าวออกมาอย่างที่พระเยซู

ตรัสเรื่องพระวิหาร ปุโรหิตแสวงทำเป็นต้นตกใจ ฉีกเสื้อที่เขาสวมใส่ขาด ติดมือ สำหรับสเทเฟนเขาทราบว่าการกระทำเช่นนี้ เป็นเครื่องหมายแสดงว่า เสียงของเขาจะต้องเงียบตลอดไป สเทเฟนมองเห็นการกระทำเกิดขึ้นต่อ ถ้อยคำของเขา และทราบว่าเขากำลังกล่าวคำพยานครั้งสุดท้าย แม้ว่าจะเป็ กิ่งของเรื่องเทศนาของเขา สเทเฟนกล่าวว่าสรุปยอดแบบฉบับปล้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 100)

ขณะที่สเทเฟนยืนต่อหน้าผู้นำชาวยิว แก่ช็อกกล่าวหากรณีที่ถูกใส่ร้าย ในขณะที่พระเยซูกำลังยืนอยู่ ณ พระราชสำนักแห่งสวรรค์ ซึ่งที่นั่นคือ พระวิหารแห่งสวรรค์ ทรงอยู่ถัดจากพระบิดา ซึ่งบ่งชี้ว่าการพิพากษาบนโลก สะท้อนให้เห็นการพิพากษาจริง ซึ่งจะเกิดขึ้นบนสวรรค์ พระเจ้าจะทรงพิพากษา ครูสอนและผู้นำเทียมเท็จในท่ามกลางชนอิสราเอล

สิ่งนี้อธิบายว่าเหตุใดจึงมีการเรียกให้กลับใจใหม่ ลักษณะทั่วไปในการ กล่าวสุนทรพจน์ครั้งก่อนในกิจการฯ (2:38; 3:19; 5:31) ไม่ปรากฏให้เห็น ตรงนี้ “ระบอบการปกครองศาสนธิปไตย” (theocracy) ซึ่งผู้นำศาสนาเป็น ประมุขของชนอิสราเอลได้มาถึงจุดสิ้นสุด หมายความว่าความรอดของโลก ต้องอาศัย “คนกลาง” (mediated) ผ่านชนอิสราเอล ตามที่พระเจ้าได้ทรง ตรัสสัญญากับท่านอับราฮัม (ปฐมกาล 12:3; 18:18; 22:18) แต่ผ่านผู้ติดตาม ของพระเยซู ชาวยิวและชาวต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้ได้รับการคาดหวังจะเดินทาง ออกจากกรุงเยรูซาเล็มและเป็นพยานแก่โลก (กิจการฯ 1:8)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 7:57-8:1, 2 ท่านลูกการายงานการตาย ของสเทเฟนในพระธรรมกิจการฯ อย่างไร

การเอาหินขว้างให้ตายเป็นการลงโทษสำหรับการหมิ่นประมาท (เลวีนิติ 24:14) แม้จะไม่ทราบแน่ชัดว่าสเทเฟนถูกตัดสินให้ตาย หรือถูกฆ่าให้ ตายโดยกลุ่มคนที่บ้าคลั่ง ไม่ว่าจะเป็นครณีใด สเทเฟนเป็นคนแรกในบันทึก ของผู้เชื่อว่าเป็นคนแรกที่ถูกลงโทษเพราะเรื่องความเชื่อของเขา อย่างไรก็ตาม ใน เหตุการณ์การตายของสเทเฟน มีชายคนหนึ่งในกลุ่มผู้ชชนของวันนั้น ซึ่งนำ จะเป็ ห้วหน้าศัตรูของสเทเฟน ได้ฝากเสื้อคลุมของเขาไว้กับชายคนหนึ่งชื่อ

“ซาโล” ต่อมาคือ “เปาโล” แล้วชายคนนั้นออกไปนำฝูงชนที่กำลังบ้าคลั่ง ใช้ก่อนหินระดมขว้างไปยังสเทเฟน อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าตอนที่สเทเฟนจะขาดใจ เขาได้กล่าวอธิษฐานเสียงดังเพื่อผู้ที่กำลังฆ่าเขา ซึ่งเท่ากับสเทเฟนได้อธิษฐานเพื่อซาโลเช่นกัน นี่เป็นลักษณะอุปนิสัยที่สูงส่งของผู้ติดตามพระคริสต์ ซึ่งแสดงให้เห็นความเชื่อที่ไม่หวั่นไหว ที่เราสามารถทำสิ่งนี้ได้ นับเป็นการสำแดงออกชัดเจนในความเชื่อ และเป็นการแสดงให้เห็นด้วยว่าพระคริสต์ทรงใส่พระทัยชีวิตของเขา

วันพฤหัสบดี

การเผยแพร่พระกิตติคุณ

The Spread of the Gospel

ชัยชนะของสเทเฟนเป็นการปลุกประกายไฟแห่งการข่มเหงให้เกิดขึ้นอย่างหนาแน่นต่อเหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่สงสัยเลยว่า การข่มเหงเกิดขึ้นจากการปลุกปั่นโดยศัตรูกลุ่มเดิม ตอนนี้นำหน้ากลุ่มคือซาโลซึ่งได้สร้างความเสียหายให้กับคริสตจักรอย่างมาก (กิจการ 8:3; 26:10) อย่างไรก็ตามการข่มเหงที่เกิดขึ้นโดยภาพรวมกลับเป็นผลดี

กล่าวคือ กลุ่มผู้เชื่อได้หนีภัยการข่มเหงกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และสะมาเรีย เมื่อพวกเขาเชื่อไปถึง หรือไปอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง พวกเขาได้กลายเป็นพยานในข่าวพระกิตติคุณ ตามที่รับพระมหาบัญชา ทำให้พระกิตติคุณถูกประกาศไปบนพื้นที่เหล่านั้น (กิจการ 1:8) พระบัญญัติดังกล่าวได้รับการเติมเต็ม

อ่านพระธรรมกิจการ 8:4-25 มีบทเรียนอะไรเปิดเผยให้เห็นในเรื่องนี้

ชาวสะมาเรียเป็นลูกครึ่งชาวอิสราเอล (half-Israel) ซึ่งมาจากพื้นเพศาสนาเดียวกัน พวกเขาเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น พวกเขายอมรับหนังสือห้าเล่มแรกของท่านโมเสส (Pentateuch) ปฏิบัติตนในพิธีสühนัต และรอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตามสำหรับชาวยิวถือว่าศาสนาของชาวสะมาเรีย “ถูกทำให้ต่างพร้อยไปแล้ว” ซึ่งหมายความว่า ชาวสะมาเรียไม่มีส่วนแบ่งใดๆ ในพันธสัญญาแห่งพระกรุณาที่พระเจ้าทรงประทานให้ชนอิสราเอล

การกลับใจของชาวสะมาเรียทำให้คริสตจักรในเยรูซาเล็มประหลาดใจ ดังนั้นกลุ่มอัครทูตส่งท่านเปโตร และท่านยอห์นไปประเมินสถานการณ์ พระเจ้าทรงยับยั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ จนกระทั่งการมาถึงของท่านเปโตร และท่านยอห์น (กิจการฯ 8:14-17) อาจหมายความว่า เพื่อให้เหล่าอัครทูตเกิดความมั่นใจว่าจะต้องรับเอาชาวสะมาเรียเป็นสมาชิกเต็มขั้นของชุมชนแห่งความเชื่อ (ดู กิจการฯ 11:1-18)

เรื่องราวไม่ได้หยุดตรงนั้น อย่างไรก็ตาม ในกิจการฯ 8:26-39 เรามีบันทึกเรื่องของฟีลิป และชาวเอธิโอเปียเขาเป็นคนที่ ซึ่งหลังจากได้ศึกษาพระคัมภีร์ ชั้นที่คนนี้ได้ขอรับบัพติศมาจากท่านฟีลิป “แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถ และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟีลิปกับคนที่ ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา” (กิจการฯ 8:38)

เรื่องนี้ครั้งแรกคือเหล่าชาวสะมาเรีย และต่อมาชาวเอธิโอเปีย ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศผู้ได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเจ้า และตอนนี้กำลังเดินทางกลับบ้าน พระกิตติคุณได้ถูกส่งข้ามชายแดนประเทศอิสราเอลไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก ตามที่ได้ถูกทำนายไว้ ทั้งหมดนี้เป็นเพียงการเริ่มต้น ดังที่ชาวยิวผู้เชื่อในพระเยซูยุคแรกเริ่ม ซึ่งจะเดินทางไปทั่วดินแดนในโลกอันเป็นที่รู้จักในเวลานั้น เพื่อทำการเทศนาข่าวสารยิ่งใหญ่เรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เพื่อจ่ายเป็นค่าไถ่ความบาปของผู้คนทั้งหลาย ที่อาศัยอยู่ทุกแห่งหนบนแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นความหวังแห่งความรอด

ท่านเปโตรได้บอกซีโมนผู้ขอชื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเขาจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชเหมือนกับท่านเปโตร ซึ่งเปโตรบอกว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกับเจ้าเถิด” ซีโมนตกใจเมื่อรู้ว่าตนได้ทำผิด และเกิดความกลัวภัยจากคำสาปแช่ง จึงขอร้องให้ท่านเปโตรอธิษฐานขอพระเจ้าทรงยกโทษให้ (กิจการฯ 8:23, 24) ปัญหานี้ได้รับการแก้ไขอย่างไร ซึ่งคงใช้ได้สำหรับผู้ตกอยู่ในสถานการณ์คล้ายกัน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“การข่มเหงเกิดขึ้นกับคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม มีผลให้เกิดแรงกระตุ้นต่อการเผยแพร่พระกิตติคุณ ความสำเร็จในพันธกิจการรับใช้แห่งพระวาทะในพื้นที่ และต่อมาได้เกิดอันตรายต่อเหล่าอัครทูตที่ได้รือรืออยู่บนพื้นที่ยานานเกินควร ไม่ใส่ใจพระมหาบัญชาของพระผู้ช่วยให้รอดที่ให้ประกาศออกไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก โดยลืมไปว่าการต่อต้านความชั่วร้ายที่ดีที่สุด คือการรับใช้ในเชิงรุก พวกเขากลับเริ่มคิดว่าไม่มีงานอะไรสำคัญมากไปกว่า การปกป้อง (shielding) คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มจากการโจมตีของศัตรู แทนที่จะมุ่งสอนเหล่าผู้กลับใจใหม่ให้นำพระกิตติคุณไปยังผู้ยังไม่เคยได้ยินข่าวพระกิตติคุณ พวกเขาตกอยู่ในอันตรายของการเดินทางไปบนเส้นทางอันจะนำพวกเขาไปสู่ความพึงพอใจในสิ่งที่พวกเขาทำได้สำเร็จ แทนที่จะส่งตัวแทนกระจายออกไปยังต่างแดน ณ สถานที่พวกเขาสามารถทำงานเพื่อคนอื่น เหตุนี้พระเจ้าทรงอนุญาตให้การข่มเหงเกิดขึ้นกับพวกเขา ทั้งนี้เพื่อขับเคื้อนพวกเขาออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเหล่าผู้เชื่อได้เดินทาง “ไปทุกแห่งหนเทศนาสั่งสอนพระวาทะ” (เอลเลน จี. ไวท์, การประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 105)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านข้ออ้างอิงจากข้อเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในหัวข้อ “ศึกษาเพิ่มเติม” ซึ่งพูดถึงอันตรายที่คริสตจักรยุคแรกต้องประสบเกี่ยวกับการมีความพึงพอใจในพวกเขาเอง และสิ่งที่บรรลุผลสำเร็จผ่านพวกเขา ประการแรก หมายถึง ความขัดแย้งกับความคิดอันเป็นที่นิยม ชาวยิวจำนวนมากยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ แต่ที่สำคัญกว่า มีการเตือนอะไรซึ่งเราในปัจจุบัน จะได้รับจากเรื่องนี้ เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เราจะไม่หมกมุ่นในการปกป้องในสิ่งที่เรามีอยู่แล้ว จนละเลยต่อสิ่งที่จริง ๆ แล้ว เราควรต้องทำ นั่นคือการประกาศไปทั่วโลก

2. นับถึงช่วงเวลาของอัครทูต ความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิว และชาวสะมาเรีย ทั้งสองฝ่ายต่างไม่เป็นมิตรต่อกันรุนแรงมาหลายศตวรรษ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อมูลความจริง ที่ท่านฟิลิปซึ่งน่าจะเป็นคนยิว ได้ไปเป็นพยานเพื่อพระเยซู ในแคว้นสะมาเรีย ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราไม่มีภูมิป้องกันต่อการมีอคติต่อผู้คนต่างวัฒนธรรม และต่างเผ่าพันธุ์ ไม่ทางเช่นควรได้สอนอะไรเราบ้างเกี่ยวกับเราทั้งปวงมีความเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า เราควรให้การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นสิ่งสากลอะไรสอนเราเกี่ยวกับคุณค่าอันไม่มีที่สิ้นสุดของมนุษย์ทุกรูปทุกนามอย่างไร
3. ท่านฟิลิปเข้าถึงชาวเอธิโอเปียอย่างไร (กิจการฯ 8:27-30) เราสามารถเปิดใจมากขึ้น เพื่อจะมีโอกาสแบ่งปันพระกิตติคุณกับคนอื่น ๆ ได้อย่างไร
4. เราได้เรียนรู้อะไรจาก กิจการฯ บทที่ 6-8 ที่อาจช่วยเราให้เติมเต็มพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณของคริสตจักรให้มีประสิทธิผลมากขึ้น

บทที่ 5

การกลับใจใหม่ของท่านเปาโล

The Conversion of Paul

วันที่ 28 กรกฎาคม - 3 สิงหาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 26:9-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23; กิจการฯ 9:1-20;

1 โครินธ์ 9:1; กาลาเทีย 1:1; กิจการฯ 9:20-30

ข้อควรจำ

*“ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะ
ว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำ
นามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และพวกอิสราเอล”
(กิจการฯ 9:15)*

การกลับใจใหม่ของเขาโลแห่งทาร์ซัส ซึ่งต่อมาได้ชื่อใหม่ว่า “เปาโล” เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่น่าทึ่งอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรสมัยอัครทูต ความสำคัญในชีวิตของท่านเปาโล จะว่าไปไกลเกินกว่า “การกลับใจใหม่” เพราะท่านเปาโลไม่เพียงเป็นศัตรูตัวฉกาจของคริสตจักร ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นคริสเตียนแท้จริง ประเด็นคือ ชีวิตของท่านเปาโลเปลี่ยนไปเป็นการอุทิศตัว ถวายชีวิตเพื่อการประกาศพระกิตติคุณ จะว่าไปท่านเปาโลถือเป็นตัวอันตรายของผู้เชื่อยุคแรกเริ่มที่ไม่มีใครคิดว่าจะแก้ไขได้ ซึ่งได้ทำร้ายแก่คริสตจักรในตอนนั้นเหมือนอยู่ในวัยทารกอย่างใหญ่หลวง ท่านเป็นคนที่มีมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว และได้รับการสนับสนุนจากทาง การที่จะทำลายคริสตจักร กระนั้นท่านตอบสนองอย่างสัตย์ซื่อต่อการเรียกของพระเจ้า ขณะที่เดินทางไปเมืองดามัสกัส และได้กลายเป็นอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด “จากท่ามกลางเหล่าผู้ทำการข่มเหงอย่างขมขื่นไร้ความปราณีแก่ผู้เชื่อในคริสตจักร ได้ลุกขึ้นเป็น

ผู้ปกป้องคริสตจักร และเป็นผู้ประสบความสำเร็จมากที่สุดในฐานะเป็นผู้สื่อข่าวแห่งพระกิตติคุณ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Sketches from the Life of Paul*, หน้า 9)

การกระทำก่อนหน้านั้นของท่านเปาโลคือการข่มเหงคริสตจักรแรกเริ่มซึ่งได้ทำให้ท่านมีความรู้สึกลึกๆ ในความไร้ค่าของตนเองเสมอ จนท่านกล่าวได้อย่างลึกซึ้งว่า พระคุณของพระเจ้าทรงประทานให้ท่านไม่ได้สูญเปล่า จากการเปลี่ยนแปลงของท่านเปาโล ศาสนาคริสต์ียนได้เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

วันอาทิตย์

ผู้ข่มเหงคริสตจักร

Persecutor of the Church

ท่านเปาโลเป็นชาวยิวที่เกิดในสิ่งแวดล้อม และพื้นเพของชาวกรีก สถานที่เกิดของท่านคือ “ทาร์ซัส” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของ “ซีลีเซีย” (กิจการฯ 21:39) กระนั้นก็ตาม ท่านฉีกแนวออกไปจากจากรูปแบบตายตัวของชาวยิวนิยมกรีก ท่านถูกส่งตัวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ศึกษาความรู้ทุกอย่างภายใต้ “กามาลิเอล” (กิจการฯ 22:3) ซึ่งเป็นอาจารย์สอนผู้ทรงอิทธิพลชาวฟาริสีเวลานั้น ในฐานะที่เป็นชาวฟาริสี ท่านเปาโลเป็นผู้ถือศานาญดาห์เคร่งครัดแบบดั้งเดิม เรียกว่าเป็นผู้มีความกระตือรือร้นในศาสนา และถือปฏิบัติขนบธรรมเนียมของชาวยิวจนจรดเส้นแบ่งคำว่า “คลั่งศาสนา” (fanaticism) (กาลาเทีย 1:14) นี่คือเหตุที่ท่านมีส่วนนำสเทพเนสู่ความตายของเขา และนั่นเป็นกุญแจของการข่มเหงที่ตามมา

อ่านพระธรรมกิจการฯ 26:9-11 ท่านเปาโลพรรณนาการกระทำของท่านที่ทำการต่อต้านคริสตจักรอย่างไร

ท่านเปาโลกล่าวในที่อื่นว่า พระกิตติคุณเป็นสิ่งที่ทำให้คนยิวสะดุด (1 โครินธ์ 1:23) นอกจากนี้ ความจริงมีว่า พระเยซูไม่เหมาะสมกับขนบธรรมเนียมของชาวยิว พวกเขาเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นกษัตริย์ พวกเขาจับไม่ได้กับแนวคิดที่ว่า พระเมสสิยาห์ที่ต้องตายบนไม้กางเขน จะเป็นพระเมสสิยาห์ตัวจริง เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ผู้ใดที่ถูกแขวนไว้ให้ตาย อยู่ภายใต้คำแข่ง

สาปของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23) สำหรับชาวิวการที่พระเยซูถูกตรึงกางเขนเป็นเรื่องผิดปกตวิสัย นี่เป็นหลักฐานชัดเจนที่สุด การที่คริสตจักรอ้างว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์เป็นการกล่าวเทียมเท็จ

กิจการฯ 9:1, 2 แสดงให้เห็นว่าท่านเปาโล แห่งทาร์ซัสกำลังทำการต่อต้านเหล่าผู้เชื่อ เมืองดามัสกัสเป็นเมืองสำคัญอยู่ห่างกรุงเยรูซาเล็มไปทางทิศเหนือประมาณ 216 กิโลเมตร เมืองนี้มีชาวิวอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คนิวที่ใช้ชีวิตนอกแคว้นยูเดียได้จัดระเบียบเครือข่าย ซึ่งสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม (สภาซานเฮดริน) โดยมีศาลาธรรมดำเนินการให้การสนับสนุนเป็นศูนย์สำหรับชุมชนท้องถิ่น มีการติดต่อสื่อสารระหว่างสภาซานเฮดริน และชุมชนต่างๆ ผ่านจดหมาย ซึ่งปกติจะมีผู้นำจดหมาย หรือสาร คือ “ชาโลอาห์” (shaliah) ซึ่งก็คือ “คนหนึ่งผู้ถูกส่ง” ผู้ทำหน้าที่ส่งสารนี้ได้รับการแต่งตั้งจากสภาซานเฮดริน นอกจากการทำหน้าที่ในการส่งสาร ชายผู้นี้ยังรับใช้ เป็นฐานะด้านศาสนาบางประการ

เมื่อท่านเปาโลขอจดหมาย หรือหนังสือมอบอำนาจจากมหาปุโรหิต ซึ่งประธานของสภาซานเฮดริน ส่งถึงผู้ดูแลศาลาธรรมในเมืองดามัสกัส เขาได้กลายเป็น “ชาโลอาห์” พร้อมสิทธิอำนาจที่จะจับกุมผู้ติดตามพระเยซูคนใดคนหนึ่ง หรือหลายคน เพื่อนำตัวมายังเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 26:12) ภาษากรีก คำว่า “ชาโลอาห์” เสมอภาคกันกับคำว่า “อะพอสโตลอส” (apostolos) ซึ่งคำว่า “อัครทูต” (apostle) มีรากศัพท์มาจากคำเดียวกัน ดังนั้นก่อนที่ท่านเปาโลจะเป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ท่านเปาโลเป็นอัครทูตของสภาซานเฮดรินมาก่อน

เมื่อไรเป็นครั้งสุดท้าย ที่คุณมีความร้อนรนอย่างยิ่งสำหรับบางสิ่ง (หรือต่อต้านบางอย่าง) ซึ่งในภายหลังคุณได้เปลี่ยนจิตใจของคุณ มีบทเรียนอะไรที่คุณได้เรียนรู้จากประสบการณ์นั้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:3-9 มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อท่านเปาโลเดินทางไกลถึงเมืองดามัสกัส ถ้อยคำของพระเยซูมีความสำคัญอะไร ในกิจการฯ 9:5 (ดูใน กิจการฯ 26:14 ด้วย)

ขณะที่ท่านเปาโล และคณะเดินทางไกลเมืองดามัสกัส สิ่งที่ไม่คาดหมายได้เกิดขึ้น: ประมาณเที่ยงวันพวกเขามีประสบการณ์กับแสงสว่างเจิดจ้าส่องจากท้องฟ้า และมีเสียงพูดให้ได้ยิน นี่ไม่ใช่ชนิดที่เหล่าผู้เผยพระวจนะเคยได้รับ แต่เป็นการสำแดงบางสิ่งจากพระเจ้า โดยมีเป้าหมายโดยตรงมายังท่านเปาโล คณะผู้ติดตามมองเห็นลำแสงสว่าง: แต่มีเพียงท่านเปาโลที่ตามืดบอดไป พวกเขาได้ยินเสียงพูด กระนั้นก็มีแต่ท่านเปาโลที่เข้าใจ แสงสว่างนี้คือพระสง่าราศีของพระเยซูผู้ทรงฟื้นพระชนม์ ทรงปรากฏแก่ท่านเปาโลเป็นการส่วนตัวขณะนั้น (กิจการฯ 22:14) ในจดหมายฝากอื่น ท่านเปาโลกล่าวยืนยันว่าท่านได้เห็น และสนทนากับพระเยซู ซึ่งทำให้ท่านมีความเท่าเทียมกับอัครทูตทั้งสิบสองท่าน ที่ได้เป็นพยานการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู และท่านได้รับสิทธิอำนาจเหมือนท่านอัครทูตคนอื่นๆ (1 โครินธ์ 9:1; 15:8)

การสนทนาซึ่งๆ หน้ากับพระเยซู กระทบท่านเปาโลอย่างไม่มีข้อจำกัด มีผลมากกว่าแสงสว่างเจิดจ้าที่ส่องมากระทบหน้าจนทำให้ท่านดาบอดด้วยซ้ำไป ท่านเปาโลมั่นใจอย่างเต็มร้อยว่า การที่ท่านโจมตีผู้ติดตามพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านกำลังทำงานการชำระศาสนาญาติจากอันตราย คือการหลงไปเป็นคนนอกกริต บัดนี้ท่านทราบแน่แล้วว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ท่านรู้สึกท้อใจมากที่ได้หลงผิดไป ด้วยหาทางจับคริสเตียนมาเชี่ยนตี หรือแม้แต่ทำร้ายเพื่อให้พวกเขากลับมาหาพระเจ้า...ไม่ก็หน้าที่ก่อนหน้านี้เขาก็กำลังเดินทางจะไปจับพวกคริสเตียนนำมาชำระคดี แต่บัดนี้ท่านตระหนักดีว่า การใส่ร้าย หรือการหยิบความเจ็บปวดทรมานใดๆ ให้แก่คริสเตียนผู้ติดตามพระเยซูเท่ากับ การข่มเหงโจมตีองค์พระเยซูเอง

เมื่อพระเยซูทรงตรัสกับท่านเปาโล พระเยซูทรงใช้คำพังเพย (pro-verbial) เข้าใจว่าพระองค์ทรงใช้ภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาที่ท่านเปาโลคุ้นเคย

ทรงตรัสว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถีบประดักก็เจ็บตัว เจ้าเอง” (กิจการฯ 26:14) ท่านเปาโลมองเห็นภาพวัวที่ลากเกวียนพยายามใช้เท้าถีบประดักที่เจ้าของใช้ในการกระตุ้น หรือนำทาง เมื่อวัวไม่พอใจใช้เท้าถีบประดัก ก็เจ็บขาของมันมากขึ้นกว่าเดิม

การกล่าวเช่นนี้อาจชี้ไปยังการต่อสู้ดิ้นรน (struggle) ในจิตใจของท่านเปาโล พระคัมภีร์อ้างสิ่งนี้เป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 16:8-11) เราอาจกลับไปยังสิ่งที่เกิดขึ้นกับสเทเฟน “ท่านเปาโลได้มีส่วนสำคัญในการไต่สวน และทำการตัดสินว่าสเทเฟนได้กระทำผิด ตอนนั้นท่านเปาโลได้ประจักษ์ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับ “ผู้ยอมรับการทรมาน หรือยอมตายเพื่อพระศาสนา” (martyr) สิ่งนี้ได้ทำให้ท่านเปาโลสงสัยในความชอบธรรมที่ท่านยอมรับหลักการไปต่อต้านเหล่าผู้ติดตามพระเยซู จิตใจส่วนลึกของท่านได้ถูกรบกวนอย่างหนักในความสับสนท่านได้ร้องขอต่อผู้มีสติปัญญา และมีวิจารณญาณที่ท่านมีความเชื่อมั่น เหตุผลข้อโต้แย้งของพวกเขาปฏิเสธ และพวกเขาผู้ปกครอง ในที่สุดทำให้ท่านแน่ใจว่าสเทเฟนเป็นผู้กล่าวหมิ่นประมาทพระเจ้า พระคริสต์ที่เหล่าผู้ติดตามยอมตายถวายชีวิต เป็นคนหลอกลวง และเหล่าผู้อยู่ตำแหน่งดำเนินพันธกิจรับใช้อันบริสุทธิ์ (ปฏิเสธ และพวกเขาผู้นำ) เป็นฝ่ายถูก” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 112, 113)

เหตุใดจึงเป็นการฉลาดที่จะให้การเอาใจใส่ และฟัง “สติรู้ผิดรู้ชอบ” (conscience) ของคุณ”

วันอังคาร   **การมาเยี่ยมของอานาเนีย**
Ananias's Visit

เมื่อท่านเปาโลตระหนักว่าท่านกำลังสนทนากับพระเยซูเอง ท่านเขาโลถามคำถาม ซึ่งได้ให้โอกาสแก่พระเยซูว่าพระองค์กำลังมองหาอะไร: ท่านเปาโลถามว่า “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องทำประการใด” (กิจการฯ 22:10) คำถามบ่งชี้ถึง ความสำนึกผิดในความผิดที่ได้ทำลงไปนับจนถึงชั่วขณะนั้น แต่สิ่งที่สำคัญกว่า เป็นการแสดงให้เห็นถึง ความเต็มใจอย่างไม่มีเงื่อนไขขอให้พระเยซูทรงนำวิถีชีวิตของเขานับแต่นั้นเป็นต้นไป พระเยซูทรงตรัสสั่งให้เขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส และรอคำสั่งต่อไป

ในพระธรรมกิจการฯ 9:10-19 พระคัมภีร์เผยให้เห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมท่านเฮาโลแห่งทาร์ซัสสำหรับชีวิตใหม่ ให้เป็นอัครทูตเปาโล ในนิมิตพระเยซูทรงส่งอานาเนียให้ไปเยี่ยมท่านเฮาโลและวางมือบนเขาเพื่อให้สายตาของเขาคืนสู่สภาพเดิม อย่างไรก็ตามอานาเนียได้รับรู้แล้วว่า เฮาโลคือใคร พอๆ กับทราบดีว่ามีพี่น้องคริสเตียนจำนวนมากได้รับความทุกข์ลำบาก และแม้แต่สูญเสียชีวิตเพราะชายผู้นี้ อึ่งอานาเนียได้รับทราบมาว่า เหตุใดท่านเปาโลจึงเดินทางมาที่ดามัสกัส ดังนั้นแน่นอนเขาไม่ประสงค์ที่จะกลายเป็นเหยื่อคนแรกที่นั้น ความล้มเหลวของเขาเป็นเรื่องที่เข้าใจได้

กระนั้นอานาเนียไม่ทราบที่ท่านเฮาโลพึ่งได้พบซึ่งๆ หน้ากับพระเยซู ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาตลอดไป และอานาเนียไม่ทราบด้วยว่า แทนที่ท่านเปาโลจะกำลังทำงานให้กับสภาซานเฮดริน ณ บัดนี้เฮาโลกำลังจะทำให้ อานาเนียอัศจรรย์ใจ เพราะท่านถูกเรียกโดยพระเยซูให้ทำงานเพื่อพระองค์ ซึ่งหมายความว่าท่านเปาโลไม่ใช่อัครทูตของสภาซานเฮดริน แต่ท่านเฮาโลได้ถูกเลือกให้เป็นภาชนะเพื่อนำพระกิตติคุณไปสู่ชาวยิวและชาวต่างชาติ

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 1:1, 11, 12 ท่านเปาโลอ้างเป็นพิเศษเกี่ยวกับการเป็นอัครทูตเพื่อพันธกิจการใช้ของท่านอะไรบ้าง

ในเมืองกาลาเทีย ท่านเปาโลกล่าวยืนยันว่าท่านได้รับข่าวสาร และการเรียกและเลือกให้เป็นอัครทูตโดยตรงจากพระเยซู ไม่ใช่จากสถาบันใดของมนุษย์ สิ่งนี้ไม่จำเป็นต้องขัดแย้งกับบทบาทของอานาเนียที่ถูกเรียกให้ดำเนินพันธกิจ เมื่ออานาเนียมาเยี่ยมท่านเปาโล อานาเนียเพียงแต่กล่าวเน้นพระบัญชาที่ท่านเฮาโลได้รับทราบแล้วบนถนนสู่ดามัสกัสจากพระเยซูเอง

ที่จริงการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของท่านเฮาโลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนกับละคร ซึ่งไม่มีมนุษย์กำหนดให้เป็นอย่างนั้นได้ มีเพียงพระเจ้าที่ทรงทำการแทรกแซงแก่ชายผู้เป็นศัตรูตัวฉกาจของพระองค์ และศัตรูคนนั้นได้ตระหนักในความจริงจากการอัศจรรย์ และทันใดยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเฮาโลตัดสินใจในฉับพลัน ละทิ้งชื่อเสียงด้านสังคม ละทิ้งอาชีพอื่นใดไว้เบื้องหลัง และถวายเป็นอัครทูตที่บังเกิดผลมากมาย

ในทางใดบ้างที่การเปลี่ยนแปลงของท่านซาโล สาธิตให้เห็นถึงการที่พระเจ้าทรงทำการด้วยพระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์ มีสิ่งใดบ้างที่คุณเรียนรู้ได้จากเรื่องของท่านซาโล เกี่ยวกับเรื่องนี้ สิ่งต่างๆ ในชีวิตของคุณ ซึ่งคุณสงสัยว่าจะเข้ามาเป็นความเชื่อแท้ไหม

พุธ

การเริ่มต้นพันธกิจการรับใช้ของท่านเปาโล

The Beginning of Paul's Ministry

พระธรรมกิจการฯ 9:19-25 บันทึกความประทับใจหลังจากการกลับใจของเขา ท่านเปาโลยังคงอยู่ที่ดามัสกัสอีกช่วงหนึ่ง ก่อนเดินทางกลับเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 9:26) ในกาลาเทีย 1:17 อยากรู้ดีที่ท่านเปาโลเพิ่มเข้าไปว่า ก่อนจะกลับกรุงเยรูซาเล็ม ท่านได้เดินทางไปดินแดนอาระเบีย (Arabia) ซึ่งปรากฏชัดว่าท่านได้พำนักในที่สันโดษช่วงเวลาหนึ่ง “ตรงนี้ ในสถานที่โดดเดี่ยวแห่งทะเลทราย ท่านเปาโลมีโอกาสพอเพียงสำหรับการศึกษาและใคร่ครวญ (meditation)” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 125)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:20-25 ท่านลู่ภาพรรณนาพันธกิจการรับใช้ของท่านเปาโลในเมืองดามัสกัสอย่างไร ผลปรากฏออกมาเป็นอย่างไร

เป้าหมายดั้งเดิมของท่านเปาโล เมื่อเดินทางพร้อมจดหมายจากมหาปุโรหิตคือจะไปจัดการกับเหล่าผู้เชื่อชาวยิว ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าอาจไปแสวงหาที่หลบภัยในธรรมศาลาของเมืองดามัสกัส (กิจการฯ 9:2) ตอนนี้อยู่หลังจากกลับมาจากจากอาระเบีย ในที่สุดท่านไปธรรมศาลา ไม่ใช่เพื่อจับกุมเหล่าผู้เชื่อ แต่เพื่อเพิ่มจำนวนของพวกเขา ไม่ใช่ในฐานะผู้ใส่ร้ายป้ายสีพระนามของพระเยซูว่าเป็นจอมลวงโลก แต่เพื่อนำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ของชนอิสราเอล จิตใจของผู้เชื่อซุ่มนุมนกันที่ธรรมศาลาจะคิดงงงอย่างไร เพราะต่างก็ได้ยินเกี่ยวกับเขามาว่าเขาเป็นตัวเอกในกลุ่มผู้ทำการข่มเหง บัดนี้พวกเขาได้ยินกับหว่าท่านเปาโลกล่าวเป็นพยานเรื่องพระเยซูอย่างแข็งขัน พวกเขาจะทำประการใด ต่างพากันฉงนสนเท่ห์ ว่ามีอะไรหนอซึ่งทำให้ท่านเปาโล

แห่งทาร์ซัสเปลี่ยนแปลง และเขากำลังจะทำอะไรสำหรับคริสตจักร (พวกเขาอาจยังไม่ได้ทราบถึงอิทธิพลที่ทำให้เปาโลกลับใจใหม่)

ไม่มีใครสามารถโต้เถียงกับท่านเปาโลได้ ดังพวกศัตรูจึงสมหัวกันวางแผนร้ายเพื่อจะเอาชีวิตของท่าน เรื่องราวการเอาชีวิตรอดของท่านเปาโลพบได้ใน (2 โครินธ์ 11:32, 33) บอกให้ทราบว่าศัตรูวางแผนปรักราโดยฟ้องกับผู้มีอำนาจฝ่ายบ้านเมืองเพื่อให้บรรลุความตั้งใจ อย่างไรก็ตามก็ดี จากการช่วยเหลือของผู้เชื่อบางคน ท่านเปาโลสามารถหนีไปในตะกร้าใบใหญ่ เป็นไปได้ที่หย่อนจากหน้าต่างบ้านซึ่งสร้างบนกำแพงเมือง

ท่านเปาโลทราบแต่แรกแล้วว่า ท่านจะต้องเผชิญกับการทำทนาย (กิจการฯ 9:16) จากการต่อต้าน การข่มเหง และความทุกข์ยากลำบากจากหลายแหล่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อนในพันธกิจการประกาศของท่าน แต่จะไม่มีอะไรมาเขย่าความเชื่อ หรือหน้าที่รับผิดชอบของท่านได้ แทนที่ต้องพบกับความยากลำบาก และการทดสอบ ท่านเปาโลได้เผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งจะว่าไปแทบทุกอย่างก้าวแห่งชีวิตใหม่ที่ดำเนินไปในพระคริสต์ของท่าน (2 โครินธ์ 4:8, 9)

แทนที่การได้พบกับการต่อสู้ดิ้นรน และการต่อต้าน ท่านเปาโลไม่ยอมแพ้ เราสามารถเรียนรู้จะทำอย่างเดียวกันได้อย่างไร เมื่อมาพูดถึงความเชื่อ เราจะรักษาตัวและใจไว้ในท่ามกลางความท้อถอย และการต่อต้านได้อย่างไร

วันหยุดหีบศักดิ์

ย้อนกลับสู่เยรูซาเล็ม

Return to Jerusalem

หลังจากที่ได้หลบหนีจากเมืองดามัสกัส ท่านเปาโลย้อนกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งแรกหลังจากที่ท่านได้จากไปในฐานะผู้ทำการข่มเหง นี่เป็นเวลาสามปีภายหลังการกลับใจใหม่ของท่าน (กาลาเทีย 1:18) ไม่ใช่การกลับมาที่ง่ายเลย เพราะท่านต้องพบกับปัญหาทั้งภายใน และภายนอกคริสตจักร

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:26-30 มีอะไรได้เกิดขึ้นเมื่อท่านเปาโลได้กลับมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม

ในกรุงเยรูซาเล็มท่านเปาโลพยายามจะร่วมทีมกับเหล่าอัครทูต แม้ว่าในตอนนั้นท่านได้เป็นคริสเตียนมาแล้วสามปี แต่ดูเหมือนข่าวการกลับใจของท่านเป็นเรื่องเหลือเชื่อสำหรับเหล่าอัครทูต เหมือนกับอานาเนียไม่เชื่อก่อนหน้านี้พวกเขา เพราะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเคลือบแคลง พวกเขากลัวว่าท่านเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนอย่างแยบยล เป็นท่านบารนาบัสเอง ซึ่งเป็นชาวเลวีจากเกาะไซปรัส (กิจการฯ 4:36, 37) ที่ได้ก้าวเข้าแก้ไขสถานการณ์ ท่านบารนาบัสได้ช่วยรับรองท่านเปาโลกับเหล่าอัครทูต โดยเล่าถึงการอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ทรงทำกับชีวิตของท่านเปาโล เมื่อได้ฟังเช่นนี้ พวกเขาจึงได้ตระหนักว่าท่านเปาโลได้กลับใจใหม่แล้วจริงๆ

การต่อต้านในลักษณะนั้น จะว่าไปจะไม่เคยหายสาบสูญไปโดยสิ้นเชิง ถ้าไม่ใช่เพราะการกระทำในอดีตที่ท่านเปาโลข่มเหงคริสตจักร แต่อย่างน้อยเพราะพระกิตติคุณที่ท่านเทศนาสั่งสอน อย่างในกรณีของสเทเฟน ผู้เชื่อชาวยิวในแคว้นยูเดีย รวมทั้งเหล่าอัครทูต ซึ่งค่อนข้างเข้าใจ สภาพสากลในมุมมองแห่งความเชื่อของคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ได้วางบนพื้นฐานในการประกอบพิธีต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมอีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบการถวายสัตวบูชา ซึ่งสูญเสียความหมายไปแล้ว เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน ความใกล้ชิดในดวงแห่งความสัมพันธ์ภายในคริสตจักรในยูเดียจะมีกับเหล่าผู้เชื่อที่มีพื้นเพวัฒนธรรมของชาวกรีกเสมอ : นอกเหนือจากนี้ท่านบารนาบัสเอง รวมไปถึงท่านฟิลิป หนึ่งในกลุ่มมัคนายกทั้งเจ็ด (กิจการฯ 21:8) และอีกคน “มนาสัน” ซึ่งก็มาจากเกาะไซปรัสเช่นกัน (กิจการฯ 21:16) สองสามปีต่อมา ผู้นำคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มหลายคนยังคงกล่าวหาท่านเปาโล ว่าพื้นฐานคำเทศนาของท่านเป็นอย่างไรเกี่ยวกับสเทเฟนที่เทศนาไปก่อนหน้านี้ (กิจการฯ 21:21)

ในช่วงสิบห้าวันที่ท่านเปาโลพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม (กาลาเทีย 1:18) ปรากฏว่าท่านเปาโลตัดสินใจจะแบ่งปันพระกิตติคุณกับกลุ่มคนยิว ที่ท่านเคยปลุกปั่นให้ทำการต่อต้านสเทเฟนในครั้งก่อน ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนที่ท่านยุยงให้ต่อต้านสเทเฟน กล่าวคือ ความพยายามของท่านได้รับการต่อต้านอย่างแข็งขัน จนถึงขั้นมีท่าทีที่จะเอาชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงประทานนิมิต

บอกให้ท่านเปาโลเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อความปลอดภัยกับชีวิตของท่านเอง (กิจการฯ 22:17-21) จากการช่วยเหลือของพี่น้องแห่งความเชื่อ ท่านเปาโลได้เดินทางไปท่าเรือเมืองซีซาร์ยา และจากนั้นเดินทางไปบ้านเกิดของท่านในซีลีเซีย เมืองที่ท่านพำนักอยู่สองสามปี ก่อนจะเริ่มเดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐสู่แดนไกล

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“การถูกเข่นฆ่าโดยทั่วไปในสงครามเป็นการสูญเสียให้แก่ข้าศึก แต่ความตายของเขาไม่ได้ทำให้ข้าศึกแข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อชายคนหนึ่งผู้มีความสามารถ มีลักษณะเด่นเข้าร่วมกับกองกำลังของผู้ต่อต้าน ไม่เพียงงานในหน้าที่ของเขาหายไป แต่กองกำลังที่เขาเข้าร่วมได้ประโยชน์เป็นอันมาก ท่านเฮโลแห่งทาร์ซัส ขณะที่กำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส อาจเป็นการง่ายที่พระเจ้าจะให้ฟ้าผ่าคร่าชีวิตของเขา พลกำลังจะถูกตัดทอนลงจากกองกำลังของผู้ต่อต้าน แต่พระเจ้าผู้เอื้อชีวิต ไม่เพียงไว้ชีวิตของท่านเฮโล แต่ได้เปลี่ยนชีวิตของเขา จากการเป็นแชมป์ของศัตรูมาร่วมกับกองกำลังของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 124)

“พระคริสต์ทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ออกไปและสอนประชาชาติทั้งมวล แต่คำสอนในครั้งก่อนที่พวกเขาได้รับจากชาวยิว ทำให้ยากกว่าที่จะเกิดความเข้าใจถ้อยคำของพระอาจารย์ของพวกเขา ดังนั้นจึงเป็นการช้าก่อนที่พวกเขาจะปฏิบัติตาม พวกเขาเรียกตัวเองว่าเป็นพงศ์พันธุ์ของท่านอับราฮัม และเป็นทายาทแห่งพระสัญญาของพระเจ้า เป็นเวลาสองสามปีหลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับไปสวรรค์ ที่ดวงจิตของพวกเขาจึงได้ขยายออกเพียงพอที่จะเข้าใจการตั้งพระทัยจากถ้อยคำของพระคริสต์ว่าพวกเขาต้องทำการประกาศพระกิตติคุณเพื่อนำชาวต่างชาติให้กลับใจใหม่ เช่นเดียวกับชาวยิวทั้งหลาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *Sketches From the Life of Paul*, หน้า 38)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ดรีกตรงถ้อยคำของพระเยซูที่ตรัสกับท่านเปาโล ขณะเดินทางไปเมืองดามัสกัสว่า: “เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” (กิจการฯ 9:4) สำหรับท่านเปาโลคำถามนี้บ่งบอกว่า พระเยซูชวนาซาเรธได้ฟื้นพระชนม์จากความตายแล้ว แต่มากกว่านั้นยังบ่งชี้ด้วยว่า ความสัมพันธ์ด้านวิญญาณยังคงอยู่ระหว่างพระเยซูและคริสตจักรของพระองค์ (ดูในมัทธิว 25:34-45 ด้วย) ความเกี่ยวพันนั้นชัดเจน : สิ่งใดๆ ที่กระทำต่อคริสตจักร เป็นการทำร้ายองค์พระเยซูเอง ในทางปฏิบัติสิ่งนี้มีความหมายอย่างไรกับเราในทุกวันนี้
2. การเป็นพยานเพื่อพระเยซู รวมถึงการทนทุกข์ยากลำบากเพื่อพระองค์ด้วย ไม่ใช่เป็นการบังเอิญที่คำภาษากรีกสำหรับ “การเป็นพยาน” คือ “มาเทอร์” (marty) มีความเกี่ยวพันกับคำว่า “มาร์เทอร์ดอม” “martyrdom” ซึ่งหมายถึง ความทุกข์หรือความทรมาณที่ได้รับเพราะพระคริสต์หรือเพื่อพระองค์
3. มีคำกล่าวในภาษาลาตินเก่าแก่สำนวนหนึ่งว่า “ครีโด อัท อินเทลลิแกม” (credo ut intelligam) ซึ่งหมายถึง “ฉันเชื่อ เพื่อที่ฉันอาจจะเข้าใจ” แนวคิดนี้ช่วยเราให้เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านเซาโลแห่งทาร์ซัสอย่างไร นั่นคือก่อนการกลับใจใหม่ของท่าน ก่อนที่ท่านเปาโลจะกลายเป็นผู้เชื่อในพระเยซู ตอนนั้นท่านยังไม่เข้าใจ แต่เมื่อท่านได้รับประสบการณ์ดังกล่าว ท่านจึงสามารถเข้าใจ มีบทเรียนอะไรที่เราสามารถได้รับจากคำกล่าวนี้ ในช่วงเวลาหนึ่งเราอาจดับแค้นในความรู้สึกกับคนบางคนที่ไม่เชื่อในความจริงที่ดูเหมือนชัดเจนมากสำหรับเรา

บทที่ 6

พันธกิจการรับใช้ของอัครทูตเปโตร

The Ministry of Peter

วันที่ 4 - 10 สิงหาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 9:32-43; กิจการฯ 10:9-16; เอเฟซัส 2:11-19;

กิจการฯ 11:1-26; กิจการฯ 12:1-18

ข้อควรจำ

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่คนใด ๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์ และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์” (กิจการฯ 10:34, 35)

เมื่อท่านลู่ภาพรรณนาถึงตอนที่อัครทูตเปาโลออกเดินทางไป **บ**เมืองทาร์ซัส ท่านได้หันมาเล่าเรื่องอัครทูตเปโตร ซึ่งเป็นอัครทูตอีกท่านที่มีบทบาทสำคัญในช่วงคริสตจักรคริสเตียนยุคแรกเริ่ม ท่านเปโตรมีตารางการเดินทางเพื่อพันธกิจการรับใช้ตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และอาณาเขตรอบ ๆ พระธรรมกิจการตรงนี้เล่าถึงการอัศจรรย์สองเรื่องอย่างสั้น ๆ (1) การรักษาโรคให้ “ไอเนอัส” (Aeneas) ซึ่งเป็นอัมพาตนอนติดเตียงมาแปดปี ให้ลุกขึ้นจากเตียง และ (2) การเรียก “ทาบิธา” (โดรคัส) ให้ฟื้นจากความตาย และตามติดมาด้วยเรื่องของนายร้อยโครเนลิอัสใน บทที่ 10

การกลับใจใหม่ของคนต่างชาติเป็นประเด็นขัดแย้งมากที่สุดของคริสตจักรสมัยของอัครทูต แม้การอภิปรายเรื่องราวของโครเนลิอัสรับบัพติศมายังห่างไกลจากการแก้ปัญหาความยากลำบาก การที่พระเจ้าทรงหลังพระ-

วิญญาณบริสุทธิ์ลงให้โครเนลิอัสและครอบครัว เป็นสิ่งทำให้ล้าถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในวันเพนเทคอสต์ ซึ่งช่วยทำให้อัครทูตเปโตร และพี่น้องในกรุงเยรูซาเล็มแน่ใจในพระพรแห่งพระกิตติคุณว่าไม่จำกัดอยู่เฉพาะชนชาติเดียว ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ คริสตจักรในเมืองอันท็อกได้เริ่มเคลื่อนไหวไปประกาศพระกิตติคุณกับชาวต่างชาติและได้รับการตอบสนองที่ดีเช่นกัน

การศึกษาสัปดาห์นี้รวมไปถึงการเกิดขึ้นของการข่มเหงครั้งใหม่ ภายใต้คำสั่งของกษัตริย์เฮโรด ซึ่งมีผลกระทบกับเหล่าอัครทูต ซึ่งได้รอดพ้นการข่มเหงสมัยของท่านเปาโลเป็นผู้นำการข่มเหงมาได้

วันอาทิตย์

ที่เมืองลิดดาและเมืองยัฟฟา

At Lydda and Joppa

อัครทูตเปโตรได้เดินทางไปเยี่ยมชุมชนต่างๆ ตามแถบชายฝั่งของแคว้นยูเดีย วัตถุประสงค์ของท่านอาจเพื่อจะสอนหลักข้อเชื่อแก่พวกเขา (กิจการฯ 2:42) แต่พระเจ้าทรงใช้ท่านให้ทำการอัศจรรย์ในลักษณะเดียวกันกับที่พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์เพื่อรักษาโรคด้วยพระองค์เอง

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:32-35 คุณมองเห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำใน ลูกา 5:17-26 และการรักษาโรคให้ไอเนอัสอะไรบ้าง

แม้เรื่องการอัศจรรย์ที่เล่าตรงนี้จะสั้น แต่ได้เตือนเราให้นึกถึงเรื่องการที่พระเยซูทรงรักษาโรคให้กับชายง่อยที่เมือง “คาเปอร์นาอุม” (ลูกา 5:17-26) การรักษาโรคด้วยการอัศจรรย์ในพระธรรมกิจการฯ มีรายละเอียดเกี่ยวกับเตียงคล้ายกัน ที่สำคัญยิ่งกว่า เกิดผลกระทบจากการที่ไอเนอัสหายจากโรคไม่เพียงเฉพาะเมืองลิดดา แต่ตลอดแนวที่ราบชายฝั่งของเมืองซารอน (Sharon) พวกเขาค้นหาความจริงด้วยตัวพวกเขาเอง และตระหนักว่าการอัศจรรย์มาจากพระเจ้า ทำให้ผู้คนจำนวนมากหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

อ่านพระธรรมกิจการฯ 9:36-43 ทบทวนเรื่องของการ “การฟื้นคืนชีพของทาบิธา” มีอะไรพิเศษมากสำหรับเธอ

คำว่า “ทาบิธา” ในภาษา “อาราเมค” หมายถึง “เนื้อทราย” (gazelle) ในภาษากรีก เป็นกวางชนิดหนึ่ง โดโรทัสเป็นผู้เชื่ออันเป็นที่รักมากของเพื่อนบ้านของเธอ เพราะว่าเธอเป็นคริสเตียนผู้ทำงานด้านสงเคราะห์ เรื่องการฟื้นคืนสู่ชีวิตของเธอเป็นเรื่องคู่ขนานกับการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์ทรงเรียกบุตรสาวของไยร์สให้ฟื้นจากความตาย (ลูกา 8:41, 42, 49-56) ซึ่งท่านเปโตรได้เห็น ท่านก็ได้ทำตามต้นแบบของพระเยซูโดยการขอให้คนอื่น ๆ ออกจากห้องไปก่อน (ดูมาระโก 5:40) จากนั้นท่านคุกเข่าลง และอธิษฐาน แล้วท่านเรียกทาบิธาซึ่งตายไปแล้วว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ล้มดาเมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง” (กิจการฯ 9:40)

เหล่าอัครทูตทำการอัศจรรย์หลายประการ ที่จริงเป็นการแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงทำการผ่านมือของเหล่าอัครทูต (กิจการฯ 5:12) ตามที่ได้เปรียบเทียบให้เห็น การอัศจรรย์หลายครั้งจะคล้ายกันกับการอัศจรรย์ของพระเยซูเอง บางทีเพื่อเตือนคริสตจักร รวมทั้งเราด้วยในปัจจุบัน ไม่ให้มอบความสำคัญว่าใครเป็นผู้ทำการอัศจรรย์ เท่ากับเป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่า “ใครที่ไว้วางใจในเรา (พระคริสต์) จะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย” (ดู ยอห์น 14:12) เมื่อเราเต็มใจให้พระเจ้าทรงใช้เราเพื่อพันธกิจแห่งพระกิตติคุณ สิ่งยิ่งใหญ่สามารถบังเกิดขึ้นได้ ท่านเปโตรไม่เพียงแต่เรียก “ทาบิธา” ให้ฟื้นขึ้นจากความตาย แต่การอัศจรรย์นั้นยังนำอีกหลายคนให้กลับใจใหม่ในเมืองยัฟฟา (กิจการฯ 9:42)

บางคนคิดว่าถ้าพวกเขาสามารถมองเห็นการอัศจรรย์จริงเกิดขึ้นกับตา เหมือนกับที่ได้เกิดขึ้นในบันทึกตรงนี้ แล้วพวกเขาจะเชื่อ จริงอยู่ในบางครั้งการอัศจรรย์ได้ช่วยนำผู้คนให้มีความเชื่อ พระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องราวต่าง ๆ ของเหล่าผู้ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่เชื่อก็มี ถ้าอย่างนั้นความเชื่อของเราวางอยู่บนพื้นฐานอะไร

วันจันทร์

ที่บ้านของโครเนลิอัส

At Cornelius's House

ในเมืองยัฟฟา ท่านเปโตรพักอยู่ในบ้านของซีโมน ซึ่งมีอาชีพเป็นช่างฟอกหนัง (กิจการฯ 9:43) ในช่วงเวลาเดียวกัน ในเมืองซีซารียา ประมาณ 40

กิโลเมตรห่างจากเมืองยัฟฟา มีนายร้อยทหารโรมันคนหนึ่งชื่อโครเนลิอุสคุม กองกำลังอยู่ในเมืองนี้ เขาและทั้งครอบครัวเป็นผู้เชื่อ และนมัสการพระเจ้า แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้ารับพิธีสัปดาห์ ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นชาวต่างชาติที่ยังไม่ได้รับพิธีสัปดาห์ พระเจ้าทรงประทานให้เขาเห็นนิมิต ในนิมิตเขาได้รับคำสั่งให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา เพื่อเชิญอัครทูตเปโตรให้เดินทางมาเยี่ยมเขาและครอบครัว (กิจการฯ 10:1-8)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 10:9-16, 28, 34, 35 ท่านเปโตรได้รับประสบการณ์อะไร เราแปลความหมายนั้นว่าอย่างไร

เป็นการสำคัญที่จะทราบว่านิมิตที่ท่านเปโตรได้รับไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องอาหาร แต่เกี่ยวข้องกับผู้คน ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ท่านเปโตรรู้สึกหิวอาหาร และมีเสียงบอกท่านว่า จงฆ่าสัตว์ที่ท่านเห็นในนิมิตนั้น และปรุงเป็นอาหารรับประทาน กระนั้นพระเจ้าทรงใช้นิมิต ไม่ใช่เพื่อนำเอาความแตกต่างระหว่างสัตว์ที่สะอาด และไม่สะอาดหมดไป แต่เพื่อสอนท่านเปโตรถึง “การรวมทุกอย่าง” (inclusive) คือรวมทุกเชื้อชาติในลักษณะเนื้อหา (character) ของพระกิตติคุณ

นิมิตที่อัครทูตเปโตรได้รับบอกถึงการตั้งพระทัยอย่างชัดเจน ที่จะพังกำแพงที่ตั้งขึ้นต่อต้านชาวต่างชาติของท่านเปโตร ในความเห็นของท่านเปโตร ถ้าท่านเข้าไปในบ้านของโครเนลิอุส และร่วมนมัสการกับเขา ก็จะเท่ากับท่านได้ทำตัวท่านเองเป็นมลทิน และจะกลายเป็นคนที่ไม่เหมาะสมที่จะนมัสการในพระวิหาร หรือไปปรากฏตัวต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ชาวยิวจากแคว้นยูเดียในศตวรรษที่หนึ่ง และจากพื้นที่ใกล้เคียงจะไม่สมาคมกับชาวต่างชาติที่ไม่ได้เข้าพิธีสัปดาห์

ปัญหาเกิดขึ้นเพราะคำสอนทางศาสนาในช่วงเวลานั้น ซึ่งแยกชาวต่างชาติจากการสมาคมกับชนอิสราเอล เพื่อประโยชน์ร่วมกัน (commonwealth) แม้ว่าแนวคิดนี้ได้ทำให้จุดเน้นทั้งหมดของการดำรงอยู่ของชนชาติอิสราเอล “บิดเบี้ยว” (perversion) ไป นั่นคือที่จะเอื้อมออกไปสู่โลกด้วยความรู้แห่งพระเจ้าองค์เที่ยงแท้

เพราะพิธีสühนัตเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของท่านอับราฮัม ชายชาวต่างชาติที่ยังไม่ได้เข้าสู่พิธีสühนัตจะถูกแบ่งแยกออกไป และได้รับปฏิบัติอย่างดูหมิ่น พวกเขาจะไม่มีส่วนใดๆ ในพระพรแห่งพันธสัญญา เว้นแต่พวกเขาจะรับพิธีสühนัต และกลายเป็นเหมือนคนยิว แนวคิดนี้ ไม่ลงตัวกับขอบข่าย (scope) อันเป็นสากลแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งกว่าผู้เชื่อกยุคแรกจะเข้าใจในเรื่องนี้ต้องอาศัยช่วงเวลาหนึ่ง

อ่านพระธรรมทิตัส 2:11; กาลาเทีย 3:26-28 และ เอเฟซัส 2:11-19 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับ “การเป็นสากลของข่าวสารพระกิตติคุณ” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความผิดพลาดในการปล่อยให้ความคิดมีอคติการต่อต้านกลุ่มต่างชาติพันธุ์ ผังลึกในใจเรา

วันอังคาร

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

The Gift of the Spirit

พระธรรมกิจการฯ 10:44-48 เผยให้เห็นช่วงสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม นี่เป็นครั้งแรกที่พระกิตติคุณถูกเทศนาให้กับชนต่างชาติที่ยังไม่ได้เข้าพิธีสühนัตโดยอัครทูตคนหนึ่ง ไม่เหมือนผู้เชื่อชาวต่างชาติที่เป็นชาวกรีก เหล่าอัครทูตและผู้เชื่อชาวยิวเดียวยังไม่พร้อมจะยอมรับชาวต่างชาติเข้ามาในโบสถ์ในเมื่อพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของชนอิสราเอล พวกเขาคิดว่าพระกิตติคุณจะต้องถูกแบ่งปันกับชาวยิวที่อาศัยในที่ใกล้ และห่างไกลออกไปสุดแดนดิน ก่อนอื่นชาวต่างชาติต้องรับเอาความเชื่อของศาสนายูดาห์ จากนั้นจะถูกยอมรับสู่ชุมชนความเชื่อของคริสเตียน พวกเขาจะต้องกลายเป็นเหมือนคนยิวก่อน นี่คือนโยบายที่จะต้องเปลี่ยนไปท่ามกลางคริสเตียนยุคแรกเริ่ม

ของประทานด้านภาษาที่พระเจ้าทรงประทานให้โครเนลิอัสและครอบครัว เป็นเครื่องหมายที่ให้ความชัดเจนยิ่งขึ้น ว่าการยึดถือเครื่องหมายเพื่อ “แบ่งแยก” เป็นแนวคิดที่ผิด พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด ความรอดเป็นสิ่งประทานให้ทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติ ซึ่งคนทั้งสองพวกยืนเท่าเทียมกันต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:1-18 คริสตจักรในเยรูซาเล็ม มี ปฏิกริยาอย่างไรต่อประสบการณ์ของท่านเปโตรที่ได้รับที่เมืองซีซารียา

ความคิดอคติเกี่ยวเนื่องกับชาวต่างชาติในกรุงเยรูซาเล็ม นำเหล่าผู้
เชื้อให้พากันวิพากษ์วิจารณ์ท่านเปโตร ที่ได้นั่งรับประทานอาหารร่วมกับผู้คนที่
ที่ยังไม่เข้าพิธีสัหนต์ ซึ่งดูเหมือนพวกเขาห่วงใยพิธีกรรมของชาวยิว มากกว่า
ความรอดของโครเนลิอัสกับครอบครัวของเขา พวกเขาอาจมีความกลัวว่า
ถ้าคริสตจักรล้มเลิกแนวปฏิบัตินั้น จะเป็นเหมือนกับการปฏิเสธความเชื่อของ
ชนอิสราเอล พวกเขาจะสูญเสีย “การเป็นที่ขึ้นชอบ” (favor) ของพระเจ้าไป
และกลายเป็นผู้รับผิดชอบ (liable) ของพวกเขาเองต่อการถูกกล่าวหาอย่าง
เดียวกันจากเพื่อนร่วมชาติชาวยิว อย่างที่ได้้นำความตายมาสู่สเทเฟน

“โอกาสได้มาถึงช่วงเวลาใหม่ทั้งหมดของงานที่จะเข้าสู่คริสตจักรของ
พระคริสต์ ประตูที่ชาวยิวจำนวนไม่น้อยที่กลับใจใหม่ได้ปิดไว้เพื่อต่อต้านชาว
ต่างชาติ ตอนนี้จะต้องถูกเปิดออกกว้าง และชาวต่างชาติที่ต้อนรับพระกิตติคุณ
จะต้องถือว่ามีความเท่าเทียมกับเหล่าสาวกชาวยิว โดยไม่จำเป็นต้องเข้าพิธี
สัหนต์” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 136)

อย่างที่ปรากฏให้เห็นในวันเพนเทคอสต์ ตรงนี้ก็เช่นกัน พวกเขาได้
พูดเป็นภาษาต่างๆ ซึ่งก่อนหน้านี้พวกเขาไม่รู้จัก ไม่ใช่ในภาษาแห่งความ
ชื่นชมยินดี (ecstatic) หรือภาษาสวรรค์ แต่เป็นภาษาของมนุษย์ผู้อาศัยใน
ส่วนต่างๆของโลกใช้สื่อสารกัน หนึ่งภาษาสวรรค์ และภาษาต่างๆ มีลักษณะ
แตกต่างกัน ขณะภาษาที่เหล่าสาวกได้รับเป็นของประทานเป็นภาษาของ
ชนชาติต่างๆ ซึ่งเป็นของประทานที่มีเป้าหมายให้เหล่าสาวกออกไปประกาศ
ทั่วโลก สำหรับโครเนลิอัส ภาษาที่เขาและครอบครัวพูดออกมา ทำหน้าที่เพียง
ให้การยืนยันถึงพระคุณของพระเจ้าที่กำลังทำการท่ามกลางชาวต่างชาติ

พุด

คริสตจักรในเมืองอันท็อก

The Church in Antioch

แรงกระตุ้นจากการกลับใจของโครเนลิอัส ท่านลูกาบรรยายแทรกเข้า
มาอย่างสั้นๆ ในเรื่องพันธกิจการรับใช้พระเจ้าของท่านเปโตร เพื่อแสดงให้เห็น
เห็นจุดแรกเริ่มของพระกิตติคุณท่ามกลางชาวต่างชาติ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:19-26 มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อมีใครบางคนอพยพจากเยรูซาเล็มมายังเมืองอันติโอก

ส่วนหนึ่งของพระธรรมกิจการฯ บทที่ 11 อ้างกลับไปยังการข่มเหงของท่านเปาโลใน กิจการฯ บทที่ 8 ซึ่งเหตุการณ์ครั้งก่อนพัฒนาขึ้นในแคว้นยูเดียและที่อื่น ๆ ผู้เชื่อที่มีพื้นฐานของชาวกรีกจำนวนหนึ่งถูกบังคับโดยสถานการณ์ให้เดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาเดินทางไปถึงที่ใด พวกเขาทำการเผยแพร่พระกิตติคุณไกลออกไปจากเขตพื้นที่ของแคว้นยูเดีย

ท่านลุกาให้ความสนใจเป็นพิเศษให้กับเมืองขนาดใหญ่คือเมืองอันติโอกในประเทศซีเรีย ซึ่งเป็นพื้นที่ชาวอพยพทำการเทศนาสั่งสอนให้กับเพื่อนร่วมชาติชาวยิว และชาวกรีก และหลายคนได้รับเชื่อในความจริง พระบัญญัติของพระเยซูใน กิจการฯ 1:8 เป็นที่ประจักษ์ว่าเกิดจากการทำงานของคริสเตียนชาวยิว ที่มีพื้นฐานของชาวกรีก พวกเขาเหล่านั้นได้กลายเป็นผู้วางรากฐานพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณสู่ชาวต่างชาติ

เพราะความสำเร็จของคริสตจักรในเมืองอันติโอก เหล่าอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มตัดสินใจส่งท่านบารนาบัสเดินทางไปประเมินสถานการณ์ ท่านบารนาบัสสังเกตเห็นโอกาสยิ่งใหญ่สำหรับประกาศพระกิตติคุณให้รอดหน้าออกไป ท่านบารนาบัสถูกส่งให้ไปพบอัครทูตเปาโล ในเมืองทาร์ซัส ท่านบารนาบัสตระหนักว่าท่านเปาโลจะเป็นผู้ร่วมงานอันยิ่งใหญ่ในการประกาศ

ท่านบารนาบัสสวดถูกต้องในช่วงหลายปีที่ท่านทำงานร่วมกับท่านเปาโลฝูงชนจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชนต่างชาติ ได้รับฟังพระกิตติคุณ เพราะการอุทิศตน และความกระตือรือร้นในการประกาศเรื่องพระเยซู ทำให้เหล่าผู้เชื่อรวมกันเป็นเป็นกลุ่มก้อน และเป็นที่รู้จักในชื่อ “คริสเตียน” เป็นครั้งแรก (กิจการฯ 11:26) อย่างไรก็ตามที่พวกเขาถูกเรียกว่า “คริสเตียน” โดยคนที่อยู่นอกคริสตจักร อาจเป็นรูปแบบหนึ่งของการเยาะเย้ย ในขณะที่พวกเขาคริสเตียนเองชอบมากกว่าที่จะอ้างพวกเขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย” (brethren) (ในกรอบครีวพระคริสต์) (กิจการฯ 1:16), “สาวก” (disciples) (กิจการฯ 6:1) หรือแม้แต่ “วิสุทธิชน” (saints) (กิจการฯ 9:13) ในช่วงขณะที่พระธรรมกิจการฯ ถูกเขียนขึ้น คำว่า “คริสเตียน” กลายเป็นชื่อที่ถูกใช้ทั่วไป (กิจการฯ 26:28) และดูเหมือน

ท่านลู่กาเห็นชอบด้วยกับ คำว่า “คริสเตียน” ซึ่งหมายถึงผู้ติดตาม หรือผู้ยึดมั่น
ในพระคริสต์

การที่คุณถูกเรียกว่า “คริสเตียน” มีความหมายอะไรสำหรับคุณ
ชีวิตของคุณเป็นคริสเตียนแท้หรือเปล่า นั่นหมายถึงอะไร คุณดำเนินชีวิต
แตกต่างจากผู้ไม่เป็นคริสเตียนอย่างไร ในประเด็นที่เป็นเรื่องสำคัญจริง ๆ

วันพฤหัสบดี

การข่มเหงของเฮโรด

Herod 's Persecution

ให้เราหันกลับมาที่แคว้นยูเดียอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้เรากำลังเผชิญหน้า
กับเรื่องราวของกษัตริย์เฮโรดผู้สังหารทารกทารกอบ พี่ชายของอัครทูต
ยอห์น ซึ่งเป็นบุตรชายของเศเบดี (มาระโก 1:19) กษัตริย์องค์นี้ประสงค์จะทำ
อย่างเดียวกับอัครทูตเปโตร

อ่านพระธรรมกิจการ 12:1-4 สิ่งนี้สอนเราเกี่ยวกับการทำทนาย
ที่คริสตจักรยุคแรกเริ่มต้องเผชิญอย่างไรบ้าง

กษัตริย์เฮโรดกล่าวถึงตรงนี้คือ “อากริปปา ที่ 1” ซึ่งเป็นหลานชายของ
กษัตริย์เฮโรดมหาราช (มัทธิว 2:1) ท่านปกครองแคว้นยูเดีย จาก ค.ศ. 40
ถึง 44 จากผลลัพธ์ที่พระองค์ได้แสดงออกถึงความเลื่อมใสในศาสนา
พระองค์ได้กลายเป็นที่รัก และชื่นชมท่ามกลางชาวยิวประชากรของพระองค์
โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวชาวฟาริสี พระองค์พยายามเอาชนะใจชาวยิวโดยการ
โจมตีอัครทูตบางคน เรื่องราวตอนนี้สอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับงานเขียนแหล่ง
อื่นนอกเหนือจากบันทึกในพระคัมภีร์

เพราะว่าการสั่งให้ประหารทารกทารกอบเป็นผลสำเร็จตามแผนของ
อากริปปา พระองค์วางแผนที่จะประหารท่านเปโตรเช่นกัน บันทึกกล่าวว่า
“เมื่อจับเปโตรได้แล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อ
สิ้นเทศกาลปัสกาแล้ว จะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย” (กิจการ 12:4) ผู้คุม
ได้ล่ามโซ่ขาของท่านเปโตรไว้กับขาของผู้คุมไว้ทั้งสองข้าง และมียามอีก
สองคนเฝ้าที่หน้าประตู เพราะเกรงว่า ท่านเปโตรจะหนีไป เหมือนครั้งก่อนที่

พวกเขาจับท่านเปโตร และท่านยอห์นมาขังไว้ ซึ่งทั้งสองได้หลบออกไปนอกเรือนจำได้อย่างไร้ร่องรอย (กิจการฯ 5:17-20)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 12:5-18 มีอะไรเกิดขึ้นอันเป็นการตอบสนองต่อคำอธิษฐานของเหล่าพี่น้องในพระคริสต์

ในคืนก่อนที่อากริปาได้วางแผนจะนำตัวท่านเปโตรไปไต่สวน อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ปลดปล่อยท่านเปโตรโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง

ต่อจากนั้น เราได้พบเรื่องการตายของอากริปา (เฮโรด) ที่เมืองซีซารียา (กิจการฯ 12:20-23) มีความพยายามที่จะค้นหาสาเหตุการตายของอากริปา (แผลเปื่อย, เยื่อช่องท้องอักเสบ หรือแม้แต่การถูกวางยาพิษ) กระนั้นท่านลูกา กล่าวชัดเจนด้วยการพูดว่า กษัตริย์องค์นี้ตายเพราะว่าการพิพากษาของพระเจ้า

เหตุการณ์มาถึงตอนนี้ ท่านยากอบถูกฆ่า ท่านเปโตรได้รับการช่วยให้พ้นจากเรือนจำ กษัตริย์เฮโรดได้รับการพิพากษาจากพระเจ้า ในบางกรณี เรามองเห็นความยุติธรรม แต่ในกรณีอื่น ๆ ไม่ปรากฏให้เห็นในทำนองนั้น สิ่งนี้ควรได้สอนเราว่า เราไม่มีคำตอบทั้งหมดสำหรับทุกคำถาม และเหตุใดเราจำเป็นต้องดำรงชีวิตโดยความเชื่อไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เราไม่เข้าใจก็ตาม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในพระธรรมกิจการฯ บทที่ 10 เรายังมีกรณีตัวอย่างของการได้รับการช่วยเหลือจากทูตสวรรค์ ผลลัพธ์จากการกลับใจของนายร้อยโครเนลิอัส และคนในครอบครัว ให้เราอ่านกิจการฯ บทที่ 8-10 และให้ความสนใจเป็นพิเศษ ในสามบทดังกล่าวนี้เรามองเห็นว่าสวรรค์อยู่ใกล้กับคริสเตียนผู้มุ่งมั่น อยู่ในพันธกิจการช่วยดวงวิญญาณให้รอด มากกว่าที่คนส่วนใหญ่คาดคะเน เราควรได้เรียนรู้ผ่านพวกเขาเช่นกันในบทเรียนของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์ทุกคน และแต่ละคนควรปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ประหนึ่งว่าเป็นเครื่องมือของ

พระเจ้านำไปสู่ความสำเร็จแห่งงานของพระองค์บนแผ่นดินโลก” (ความเห็นของ
เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1059)

“เมื่อคริสตจักรอธิษฐาน การงานของพระเจ้าจะรุดหน้าไป และศัตรู
ของพระองค์จะถึงจุดไร้ซึ่งความหมาย แม้ว่าสิ่งนี้ไม่ช่วยให้ผู้เชื่อในคริสตจักร
ได้รับการยกเว้นจากความทุกข์ยาก ความทรมาน และความตาย ท่านลู่กา
เชื่อในชัยชนะของพระกิตติคุณ หากผู้เชื่อศึกษาพระวจนะอย่างจริงจัง และ
ตระหนักว่าผ่านพระวจนะของพระเจ้าซึ่งไม่อาจถูกพันนาการได้ด้วยโซ่ตรวน
แม้ผู้รับใช้พระวจนะอาจต้องได้รับความทุกข์ยาก และถูกจองจำไว้” (เอลเลน
จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 206, 207)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. นายร้อยโครเนลีส ได้รับการพรรณนาว่า “ทั้งท่าน และครอบครัว เป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ท่านมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ” (กิจการฯ 10:2) เป็นหลักฐานได้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำงานแล้วก่อนหน้าที่เขาได้พบกับท่านเปโตร เป็นไปได้ไหมที่ชีวิตแห่งการอุทิศถวายของเขา เป็นโอกาสของพระเจ้าจะเข้าถึงเขา ด้วยข่าวสารแห่งพระกิตติคุณ เรื่องของเขามีบทเรียนอะไรสำหรับเรา
2. ในชั้นเรียนสะบาโต กลับไปยังคำถามสุดท้ายของวันจันทร์ และถามตัวคุณเองด้วยคำถามนี้: คุณอยู่ในวัฒนธรรม สังคม และบริบทด้านการเมืองอะไร ซึ่งคุณอาศัยอยู่ที่แพร่ความตริ่งเครียด เรื่องชาติพันธุ์ที่คริสเตียนไม่ควรเข้าไปพัวพันอยู่ หรือกล่าวได้อีกอย่าง เมื่อเรามีความจำเป็น คริสเตียนทั้งหมดอย่างเราสามารถ ขยับขึ้นเหนือวัฒนธรรม และพื้นเพเดิมของเราได้อย่างไร
3. ถึงแม้ว่าจะพบกับความเสียหาย ความพยายามของท่านเปาโลจะทำการข่มเหง ได้เปลี่ยนเป็นการบังเกิดผลดี : เหล่าผู้เชื่อที่อพยพเข้ามาอาศัยในเมืองอันโทโกได้เริ่มเทศนาสั่งสอนแก่ชาวยิว และชาวกรีกในชั้นแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวซึ่งทำให้เจ็บปวด และความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนให้เป็นพระพรอย่างไร
4. ยากอบเป็นสาวกมีความใกล้ชิดที่สุดคนหนึ่งกับพระเยซู (มาระโก 5:37, 9:2, 14:33) กระนั้นท่านเป็นคนแรกในสิบสองคนที่ได้รับความทุกข์เจ็บปวดถึงตาย มีตัวอย่างของใครอีกในพระคัมภีร์ที่เป็นคนสัตย์ซื่อแต่ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไม่เป็นธรรม มีบทเรียนอะไรที่เราจะได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไรสำหรับเราเอง เกี่ยวกับคำถามทั้งหมดในเรื่องความทุกข์ยากเดือดร้อน

บทที่ 7

การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบแรกของเปาโล

Paul's First Missionary Journey

วันที่ 11 - 17 สิงหาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 13; 2 โครินธ์ 4:7-10; โรม 10:1-4;

โรม 3:19; กิจการฯ 14:1-26; โรม บทที่ 9-11

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นที่ห้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์
นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย
และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง
ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยธรรมบัญญัติของโมเสส” (กิจการฯ
13:38, 39)

สิ่ง
สิ่งแน่นอนที่สุดคือ พระกิตติคุณจะต้องแพร่ไปยังคนต่างชาติ
พอ ๆ กับชนชาติยิว นี่เป็นข่าวสารที่คริสเตียนยุคแรกเริ่มเข้าใจ
อย่างซึ้งๆ แต่ในที่สุดชาวคริสเตียนยิวก็เริ่มเข้าใจ

รายงานแรกที่ชัดเจนเกี่ยวกับชาวต่างชาติเข้าร่วมในความเชื่อเป็น
จำนวนมากเกิดขึ้นที่เมืองอันท็อก ซึ่งเป็นคริสตจักรแรกของชาวต่างชาติได้ก่อ
ตั้งขึ้น ซึ่งในคริสตจักรแห่งนี้มีจำนวนผู้เชื่อชาวยิวเป็นจำนวนมาก (กาลาเทีย
2:11-13) เนื่องมาจากความร่าร้อนของความเป็นมิชชันนารีในดวงใจของผู้
ก่อตั้ง และการผลักดินใหม่จากการมาถึงของท่านบารนาบัสและท่านเปาโล
คริสตจักรได้เติบโตอย่างรวดเร็ว และต่อมาได้กลายเป็นศูนย์กลางสำคัญของ
คริสเตียนที่อยู่นอกแคว้นยูเดีย ที่จริงในบางลักษณะมีความสำคัญมากกว่า
คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

ขณะที่เหล่าอัครทูตยังตั้งหลักในกรุงเยรูซาเล็ม เมืองอันทิโอกได้กลายเป็น “บ้านเกิดของพันธกิจมิชชั่น” จากจุดนี้เอง ซึ่งตอนเริ่มต้นได้รับการสนับสนุนจากเหล่าผู้เชื่อในท้องถิ่น ซึ่งท่านเปาโล และคณะถือเป็นฐานปฏิบัติการในการเดินทางประกาศสาบรอบ ทั้งนี้เกิดขึ้นได้เพราะเหล่าผู้เชื่อได้กล่าวสัตถุญาที่จะอุทิศถวายการสนับสนุน เพื่อให้ศาสนาคริสต์กลายเป็นดังที่พระเยซูได้ตั้งพระทัยไว้: ให้ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาแห่งโลก ด้วยการ “ประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชนชาวโลกทั้งปวง ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา” (วิวรณ์ 14:6)

วันอาทิตย์

เมืองซาลามิสและเมืองปาฟอส

Salamis and Paphos

ในพระธรรมกิจการฯ บทที่ 13 ลูกาได้เปลี่ยนฉากการบรรยายกลับมาที่เมืองอันทิโอก เพื่อจะแนะนำ “การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบแรกของท่านเปาโล” มีเนื้อหาอยู่ในพระธรรมกิจการฯ บทที่ 13 และ 14 และจากตรงนี้ตลอดไปจนจบพระธรรมเล่มนี้ ได้พรรณนาถึงอัครทูตเปาโลและพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณของท่านกับชาวต่างชาติ

นี่เป็นความบากบั่นที่พระธรรมกิจการฯ มีความตั้งใจ และวางแผนอย่างรัดกุมโดยแต่ละคริสตจักรเป็นการเฉพาะ: กระนั้นท่านลูกาได้กล่าวเน้นถึงความความมุ่งมั่นเริ่มต้นโดยพระเจ้า ไม่ใช่เป็นการริเริ่มของเหล่าผู้เชื่อเอง อย่างไรก็ตาม จุดเน้นคือพระเจ้าจะทรงทำการได้เมื่อเราเต็มใจถวายตัวของเราในหน้าที่ที่พระองค์จะทรงใช้เราได้เท่านั้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 13:1-12 อะไรคือจุดหลักๆ ที่ท่านลูกาต้องการเน้นเกี่ยวกับกิจกรรมของท่านบารนาบัส และท่านเปาโลในเกาะไซปรัส

ช่วงเวลาแห่งการอธิษฐานทูลขอและการอดอาหารได้ดำเนินไป ก่อนหน้าการออกเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณทุกครั้ง ในบริบทนี้ตลอดถึงการวางมือบนผู้ปกครองเป็นพื้นฐานของการอุทิศถวาย และการฝากฝัง (commendation)

ผู้ปกครองที่ได้รับการมอบหมายให้ดูแลคริสตจักรในพระคุณของพระเจ้า (กิจการฯ 14:26) และให้ทำการซึ่งท่านทั้งสอง (บารนาบาและเปาโล) ได้กระทำมาต่อไปให้สำเร็จ

เมื่อได้มาถึงเกาะไซปรัสแล้ว บารนาบัส เปาโล และยอห์นมาระโก ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของท่านบารนาบัส (กิจการฯ 15:39; โคโลสี 4:10) ผู้ซึ่งได้อยู่กับพวกเขา ได้เทศนาในธรรมศาลาในเมืองซาลามิสซึ่งเป็นแนวปฏิบัติของท่านเปาโล: คือที่จะเทศนาก่อนในธรรมศาลา จากนั้นจึงจะหันไปประกาศกับชนต่างชาติ เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของชาวยิว จึงเป็นธรรมชาติมากกว่าที่จะแบ่งปันพระกิตติคุณกับชาวยิวก่อน

หลังจากเดินทางออกจากเมืองซาลามิส พวกเขาชุดไปข้างหน้า ทำการเทศนาสั่งสอนขณะที่พวกเขาeronแรมไป จนกระทั่งพวกเขาเดินทางมาถึงปาโฟสซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้น พระธรรมกิจการฯ ตรงนี้ได้พรรณารายละเอียดของสองคน ชาวยิวคนหนึ่งเป็นคนทำวิทยาคม (sorcerer) เป็นผู้ทำนายเท็จมีชื่อว่า “บารเยซู” (Bar-Jesus) และมีอีกชื่อว่า “เอลีมาส” อาศัยอยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชาวโรมันชื่อ “เซอริจัสเปาโล” เรื่องราวที่บันทึกไว้ตรงนี้ช่วยให้เรามองเห็นตัวอย่างของการตอบสนองแบบต่อต้านพระกิตติคุณอย่างชัดเจน: กล่าวคืออีกฝ่ายต่อต้าน อีกฝ่ายต้อนรับอย่างเปิดเผย และการที่ชาวต่างชาติคนหนึ่งผู้อยู่ในตำแหน่ง มีชื่อเสียงได้เปิดใจต้อนรับพระกิตติคุณภาษาในกิจการฯ 13:12 ได้บันทึกคำสนทนาไว้อย่างชัดเจน

ลองคิดว่า ในกรณีนี้ คนยิวคนหนึ่งต่อต้านความจริง ขณะที่ชาวต่างชาติคนหนึ่งเปิดใจต้อนรับพระกิตติคุณ สิ่งนี้ได้ช่วยให้เราเข้าใจว่า ทำไมบางครั้งการนำเสนอความจริงปัจจุบันให้คริสเตียนคนอื่นจึงยากกว่าการนำเสนอให้คนที่ยังไม่เป็นคริสเตียนเลย

วันจันทร์

ปีติเคีย อันทีโอก: ตอนที่ 1

Pisidian Antioch: Part I

จากเกาะไซปรัส ท่านเปาโล และเพื่อนร่วมงานขึ้นเรือไปโดยสารไปเมืองเปอร์กา ในแคว้นบัมฟีเลีย ซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลภาคใต้ของประเทศ

ตุรกีปัจจุบัน จากนั้นพวกเขาเดินทางสู่แคว้นปีลีเดีย อันติโอก ท่านลูการายงานเหตุการณ์สำคัญสองประการที่เกิดขึ้น ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง: ท่านเปาโลกลายเป็นผู้นำเดี่ยว (ก่อนถึงจุดนี้ ท่านลูกาจะเอ่ยชื่อท่านบารนาบัสก่อนชื่อท่านเปาโลเสมอ) และท่านลูกาหยุดใช้ชื่อภาษาฮีบรูคือ “เซาโล” และเริ่มใช้ชื่อ “เปาโล” จนตลอดพระธรรมกิจการของอัครทูต (กิจการฯ 13:9) อาจเป็นไปได้ว่าท่านเปาโลพบว่าตัวท่านเองส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่สภาพแวดล้อมของ “กรีก-โรมัน”

ในพระธรรมกิจการฯ 13:13 บันทึกเรื่องของ ยอห์นมาระโก ที่ได้เดินทางกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เราไม่ได้รับข้อมูลความเป็นไปว่าเหตุใดยอห์นมาระโกจึง “ทอดทิ้ง” (desert) ไป เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่า “ยอห์นมาระโกเกิดความหวาดกลัว และท้อถอย เมื่อนึกถึงการต้องเผชิญกับความยากลำบากในวันข้างหน้า มาระโกรู้สึกหวาดหวั่น และสูญเสียความกล้า จึงได้ปฏิเสธที่จะเดินทางต่อไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 170) พระเจ้าไม่เคยตรัสสัญญาว่าการรับใช้พระองค์จะเป็นเรื่องง่าย ในทางกลับกัน ท่านเปาโลทราบจากแต่จุดเริ่มต้นแล้วว่า การรับใช้พันธกิจของพระเยซูของท่าน “จะต้องทนทุกข์ลำบากมากเพื่อพระนามของเรา” (พระเยซู) (กิจการฯ 9:16) แต่ท่านเปาโลเรียนรู้ที่จะไว้วางใจอย่างหมดสิ้นในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และนั่นเป็นเคล็ดลับแห่งพลังกำลังของท่าน (2 โครินธ์ 4:7-10)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 13:38 อะไรเป็น “สาระสำคัญ” ในข่าวสารของท่านเปาโลที่ท่านเทศน์ในธรรมศาลาที่เมืองอันติโอก

พระธรรมกิจการฯ 13:16-41 บรรจุเรื่องเทศน์เรื่องแรกของท่านเปาโลเท่าที่พบในพระคัมภีร์ใหม่ จะว่าไป แน่นนอนไม่ใช่เรื่องเทศน์เรื่องแรกที่ท่านเปาโลเทศนา และไม่มีคำถามเลยว่านั่นเป็นเพียงการแสดงให้เห็น บทสรุปสั้นๆ ในสิ่งที่ท่านได้พูดไปแล้ว

เรื่องเทศน์นี้ถูกแบ่งออกเป็นตอนสำคัญสามตอน โดยเริ่มต้นด้วยการแบ่งปันความเชื่อเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกชนอิสราเอล และเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์ (กิจการฯ 13:17-23) ส่วนนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะสถาปนาจุดเชื่อม

ต่อกับผู้ฟังที่เป็นชาวยิว จุดต่อไปเป็นการนำเสนอพระเยซู ผู้ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จสมจริง คือทรงมาเกิดในวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิด ผู้จะทรงนำความรอดสู่ชนอิสราเอล (กิจการฯ 13:24-37) ส่วนที่เป็นจุดสรุป คือการที่พระเจ้าทรงเตือนผู้ปฏิเสธความรอด ที่ทรงเสนอให้ผ่านพระเยซู (กิจการฯ 13:38-41)

จุดสรุปสุดยอดของเรื่องเทศน์อยู่ใน กิจการฯ 13:38, 39 ซึ่งเพิ่มเข้ามาเป็นแก่นในข่าวสารของท่านเปาโล คือ “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” (justification) การได้รับการอภัยบาป และกลายเป็นผู้ชอบธรรม จะเป็นไปได้ผ่านองค์พระเยซูเท่านั้น ไม่ใช่ผ่านการถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส ข้อความตอนนี้ไม่ได้กล่าวว่า ธรรมบัญญัติได้ถูกยกเลิกแล้ว หากเพียงแต่เน้นว่า “การขาดความสามารถ” (inability) ที่จะทำการในสิ่งที่ชนชาติยิวคาดหวังไว้ นั่นคือ “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” (โรม 10:1-4) สิทธิพิเศษเช่นนั้นจะพบได้ในพระเยซูคริสต์เพียงองค์เดียว (กาลาเทีย 2:16)

ที่กล่าวว่า จะได้รับความรอดผ่านทางพระเยซูเท่านั้น หมายความว่าอย่างไร คุณจะอธิบายถึงความจำเป็นที่ต้องถือรักษาธรรมบัญญัติว่า ด้วยศีลธรรมของพระเจ้า กับข้อเท็จจริงที่ว่า “ธรรมบัญญัติไม่สามารถทำให้เป็นคนชอบธรรม (justify) ได้อย่างไร

วันอังคาร

ปัสสิเดีย อันติโอก: ตอนที่ 2

Pisidian Antioch: Part II

พระธรรมกิจการฯ 13:38, 39 นำเสนอธรรมบัญญัติที่ไม่สามารถจะชำระให้บริสุทธิ์ได้ นั่นเป็นแนวคิดของหลักคำสอนสำคัญ แม้ว่าธรรมบัญญัติจะมีคุณลักษณะเนื้อหาอันแน่นในด้านศีลธรรม แต่ธรรมบัญญัติไม่สามารถทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ ทั้งนี้เพราะธรรมบัญญัติไม่อาจทำให้ผู้ถือปฏิบัติเชื่อฟังได้อย่างสมบูรณ์ (กิจการฯ 15:10; โรม 8:3) แม้แต่ ถ้าธรรมบัญญัติสามารถทำให้เราเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ได้ แต่ก็ไม่อาจ “ไถ่ถอน” (atone) ความบาปที่ผ่านมาได้ (โรม 3:19; กาลาเทีย 3:10, 11) นี่คือเหตุผลว่า “ความชอบธรรม” ไม่ได้มาด้วยการกระทำความดี หรือซื้อหาได้ในราคาเท่าไร ไม่ได้แม้เพียงเศษเสี้ยวของ

ความชอบธรรม เราสามารถรับมาด้วยความเชื่อในพระเยซู ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อไถ่บาปของเราเท่านั้น (โรม 3:28; กาลาเทีย 2:16) ความชอบธรรมที่เราได้รับเป็นของประทาน ทั้งๆ ที่เราไม่คู่ควร อย่างไรก็ตามการเชื่อฟังของเรานั้นไม่อาจนำไปแลก หรือซื้อหาความรอดได้

อ่านพระธรรมกิจการฯ 13:42-49 ผู้มีศรัทธาในธรรมศาลาให้การต้อนรับข่าวสารของท่านเปาโลอย่างไร

แม้ท่านเปาโลจะจบข่าวสารของท่านในลักษณะรุนแรง แต่ผู้มานับศรัทธาในธรรมศาลารู้สึกชื่นชมในข่าวสารอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามในวันสะบาโตถัดมา สิ่งต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง เป็นไปได้สูงที่ “ชาวยิว” หลายคนซึ่งปฏิเสธข่าวสารพระกิตติคุณเป็นผู้นำของธรรมศาลา คนเหล่านี้เป็นตัวแทนของศาสนายูดาห์อย่างเป็นทางการ ท่านลูกาให้เหตุผลจากการที่พวกเขาไม่ทำที่หยาบคาย ไว้เมตตากรุณาต่อท่านเปาโลอันเนื่องมาจากความอิจฉาของพวกเขา

ในโลกสมัยโบราณ ลักษณะบางประการของศาสนายูดาห์เช่น การเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว รูปแบบชีวิตที่แตกต่าง หรือแม้แต่การถือรักษาวันสะบาโต เป็นสิ่งแสดงออกซึ่งเป็นแรงดึงดูดท่ามกลางผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิว และมีหลายคนเข้าร่วมความเชื่อของชาวยิวโดยการเปลี่ยนศาสนา อย่างไรก็ตาม การเข้าสู่พิธีสวดถือว่าเป็นอุปสรรคอย่างแรง เพราะคนต่างชาติหลายคนถือว่าเป็นแนวปฏิบัติที่ของพวกอนารยชนและเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ผลที่ตามมาคือ ชาวต่างชาติไม่น้อยที่ไปนับศรัทธาที่ธรรมศาลา แต่ยังไม่กลับใจเข้าร่วมศาสนายูดาห์อย่างสมบูรณ์ คนเหล่านี้เป็นผู้ “เกรงกลัวพระเจ้า” คือคนที่ไม่ใช่ชาวยิวแต่ไม่ยอมเข้ารีต (proselytes) ซึ่งก็นับศรัทธาในธรรมศาลาเมืองอันติโอก (กิจการฯ 13:16, 43) คนเหล่านี้ช่วยเผยแพร่ข่าวสารที่ท่านเปาโลประกาศท่ามกลางผู้คนทั่วไป ซึ่งมีผู้คนเข้ามารับเชื่อเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่ประชาชนส่วนใหญ่รับเอาประสบการณ์แห่งความรอด โดยที่ไม่ได้อุทิศตัวให้ศาสนายูดาห์ก่อน แต่ได้รับเอาความรอดโดยตรงเมื่อได้ฟังข่าวพระกิตติคุณ

สิ่งนี้ช่วยอธิบายให้เห็นความอัจฉริยภาพของผู้นำชาวยิว ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด การที่ชาวยิวปฏิเสธพระกิตติคุณ พวกเขาไม่เพียงแยกตัวเองจากความรอดของพระเจ้า แต่ยังให้เสรีภาพแก่ท่านบารนาบัส และท่านเปาโลให้หันไปสนใจการประกาศแก่ชาวต่างชาติอย่างเต็มที่ ซึ่งชาวต่างชาติรู้สึกชื่นชมยินดี และถวายสรรเสริญพระนามของพระเจ้า ที่พระองค์ได้รวมเอาพวกเขาไว้ในแผนการช่วยให้รอดของพระองค์

พุธ

เมืองอีโคเนียม

Iconium

ภายใต้การปลุกปั่นของผู้นำในเมืองอันทิโอก เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในบ้านเมืองได้กระตุ้นฝูงชนให้รวมตัวกันมาต่อต้านท่านเปาโล และบารนาบัส เพื่อผลักดันทั้งสองให้ออกจากตัวเมืองไป (กิจการฯ 13:50) ขณะที่อัครทูตทั้งสองเต็มใจไปด้วยความชื่นชมยินดี และพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับพวกเขา (กิจการฯ 13:52) ในที่สุดอัครทูตทั้งสองออกเดินทางจากอันทิโอกมุ่งหน้าสู่เมืองอีโคเนียม

อ่านพระธรรมกิจการฯ 14:1-7 ท่านเปาโลและบารนาบัสได้รับผลลัพธ์อย่างไรจากกิจกรรมของท่านในเมืองอีโคเนียม

ในเมืองอีโคเนียม สิ่งที่ท่านเปาโลและท่านบารนาบัสได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง คือการเริ่มต้นประกาศพระกิตติคุณกับชาวยิวก่อน จากนั้นจึงได้หันไปประกาศกับชาวต่างชาติ เรื่องเทศน์ของท่านเปาโลในเมืองอันทิโอก (กิจการฯ 13:16-41) ได้นำเสนอเหตุผลหลักโดยให้ชาวยิวได้รับสิทธิการฟังพระกิตติคุณก่อน จากพันธกิจการรับใช้ของพวกเขา: ตามที่พระเจ้าทรงเลือกชนอิสราเอลรวมกับสิ่งทั้งปวงมาแต่ต้น (โรม 3:2; 9:4, 5) และพระเจ้า ทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จสมจริง ทรงส่งพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดในเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด แม้ว่าความจริงชาวยิวจำนวนมากจะปฏิเสธพระกิตติคุณ อัครทูตเปาโลไม่เคยสูญเสียความหวังว่าสักวันหนึ่งชาวยิวจำนวนมากจะกลับใจใหม่

ในพระธรรมโรม บทที่ 9-11 ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่า “เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้น หาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่”

(โรม 9:6) ที่เป็นอยู่เพราะว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้า แม้คนยิวบางคนไม่เชื่อพระกิตติคุณเลย แต่พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ “เช่นนั้นแหละบัดนี้ ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ” (โรม 11:5) อัครทูตเปาโลได้เทศนากับชนต่างชาติอย่างต่อเนื่อง แม้ท่านจะเชื่อว่า สักวันหนึ่งจะมีคนยิวจำนวนมากขึ้นที่จะมีความเชื่อในพระเยซู

การโต้เถียงผลในพระธรรมโรม บทที่ 9-11 เสนอคำอธิบายมากขึ้นเกี่ยวกับยุทธวิธีในการติดตามในคำบรรยายของพระธรรมกิจการฯ และซึ่งเผชิญหน้ากับคริสเตียนทุกยุคด้วยหลักศาสนศาสตร์สำคัญในการเป็นพยานให้กับชาวยิวที่ไม่เชื่อ” (ดาวิด จี. ปีเตอร์สัน, *กิจการของอัครทูต, Grand Rapids: Eerdmans, 2009, หน้า 401*)

สถานการณ์ไม่ได้แตกต่างกันมากนักจากที่เกิดขึ้นในเมืองอันท็อก ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นครั้งแรกกับทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติต่างมีความรู้สึกด้านบวกมาก ๆ เมื่อได้รับฟังพระกิตติคุณที่ท่านเปาโลนำเสนอ แต่นั่นแหละกลุ่มชาวยิวที่ไม่เชื่อ เป็นไปได้คือผู้นำชาวยิวที่อยู่ในชุมชน พวกเขาได้ยุยงชาวต่างชาติ และวางยาพิษในจิตใจของพวกเขาให้ต่อต้านพวกมิชชันนารี จึงก่อให้เกิดการแบ่งแยกท่ามกลางประชาชน ตามที่ฝ่ายปรปักษ์ได้วางแผนไว้ ขณะที่เหล่าผู้เป็นศัตรูกำลังวางแผนจะโจมตี และฆ่า (lynch) ท่านเปาโล และบารนาบัสโดยอาศัยกลุ่มชน สองมิชชันนารีจึงตัดสินใจเดินทางออกจากเมืองนั้น เพื่อไปยังเมืองอื่นต่อไป

ชาวยิวต้องได้ยินพระกิตติคุณ พวกเขาต้องได้เห็นมันแสดงออกในชีวิตของเหล่าผู้ที่ออกพระนามของพระเยซู ถ้าคุณได้คุ้นเคยกับชาวยิว คุณจะนำเสนอการเป็นพยานประเภทใดกับพวกเขา

วันหยุดหีบศักดิ์

เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี

Lystra and Derbe

สถานที่แห่งต่อไปที่ท่านเปาโล และบารนาบัสไปเยี่ยมคือเมืองลิสตรา หมู่บ้านขนาดเล็กกระยะทางห่างจากเมืองอโคโนเนียมไปทางตะวันตกเฉียงใต้

ประมาณ 29 กิโลเมตร แม้พวกเขาได้ใช้เวลาระยะหนึ่งทำงานในเมืองนั้น (กิจการฯ 14:6, 7, 15) ท่านลูกการรายงานเพียงเรื่องเดียว และเล่าว่ามันพัฒนาไปในรูปใด: การรักษาโรคให้ชายง่อย ซึ่งเขาอาจเป็นขอทาน ผู้ได้รับความทุกข์ทรมานด้วยโรคนี้ตั้งแต่เกิด

อ่านพระธรรมกิจการฯ 14:5-19 ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นั่นมีปฏิริยาต่อท่านเปาโลอย่างไร เมื่อได้เห็นการอัศจรรย์ ชายง่อยได้หายจากโรคเดินได้เป็นปกติ

ฝูงชนเกิดความประทับใจแบบสุดๆ กับการอัศจรรย์ พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าท่านเปาโล และบารนาบัสเป็น “เทพเจ้า” โดยเรียกท่านบารนาบัสว่า “เทพเจ้าซุส” (god –Zeus) และท่านเปาโลเป็นเทพเจ้าที่มีฤทธิ์เดชสูงสุดของชาวกรีกเรียกว่า “เทพเจ้าเฮอร์เมส” (god-Hermes) ฝูงชนต้องการถวายบูชาให้แก่ท่านบารนาบัส และเปาโล ในฐานะท่านทั้งสองเป็นเทพเจ้าของกรีก

กวีชาวลาตินชื่ออโวิด (Ovid) ก่อน ค.ศ. 43 – ค.ศ. 17/18) ได้เขียนเรื่องเล่าว่า เทพเจ้าสององค์นี้ได้แปลงกายเป็นมนุษย์ลงมาเยี่ยมเมืองๆ หนึ่งในพื้นที่ภูเขาแถบนี้ (ซึ่งคือเมืองบนเนินเขาแห่ง “ฟรายเกีย”) เพื่อหาที่พักผ่อน สอดคล้องกับเรื่องเล่า สามี-ภรรยาสูงอายุคู่หนึ่งปฏิบัติต่อเทพเจ้าทั้งสองอย่างใจกรุณา และความเอื้ออารี ขณะที่ชาวบ้านที่เหลือทั้งหมดไม่สนใจใยดี เพราะเหตุที่ชายหญิงสูงอายุมีใจต้อนรับแขกซึ่งไม่ระบุชื่อ เทพเจ้าทั้งสองได้เปลี่ยนแปลงบ้านของผู้สูงอายุให้เป็นวิหาร และบันดาลให้ทั้งสองรับใช้เป็นปุโรหิตในวิหาร ขณะที่ชาวเมืองที่เหลือทั้งหมดได้ถูกทำลายอย่างสิ้นซาก (Metamorphoses 611-724)

ด้วยเรื่องเล่าที่เป็นตำนานถูกเล่าขานกันในพื้นที่แถบนี้ ปฏิริยาของผู้คนเมื่อได้เห็นท่านเปาโลทำการอัศจรรย์รักษาโรค จึงเป็นสิ่งที่ไม่ทำให้ประหลาดใจนัก ว่าเหตุใดฝูงชนจึงทักท้อเอาเองว่ามีซันนาร์ทั้งสองเป็นเทพเจ้า ไม่ใช่เทพ “แอสเคลปิอุส” (Asclepius) เทพเจ้าแห่งการเยียวยา อย่างไรก็ตาม ท่านผู้ประกาศพระกิตติคุณทั้งสองสามารถหยุดการนมัสการของพวกเขาลงได้ แต่ในตอนสุดท้ายปรบักษ์ที่เดินทางมาจากเมืองอันทิโอก และเมืองอโคเนียมได้

ปลุกปั่นประชาชน ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ พวกเขาเอาหินขว้างท่านเปาโล “และลากท่านออกไปจากเมือง คิดว่าท่านตายแล้ว แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้ และท่านได้ลุกขึ้น” (กิจการ 14:20, 21) วันรุ่งขึ้นท่านและคณะได้เดินทางออกจากเมืองนั้นไป

อ่าน พระธรรมกิจการ 14:20-26 ท่านเปาโล และท่านบารนาบัสสิ้นสุดการเดินทางของท่านที่ไทรโณ และท่านทั้งสองได้ทำอะไรในการเดินทางเที่ยวกลับ

ท่านเปาโลกล่าวว่า “เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมาก จึงจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” (กิจการ 14:22) ท่านเปาโลหมายถึงอะไร แล้วคุณเอง บางที อาจมีประสบการณ์เหมือนที่ท่านเปาโลกล่าวไว้ตรงนี้ สิ่งสำคัญที่สุด คุณสามารถจะเรียนรู้ที่จะเติบโตในความเชื่อจาก “การต้องอดทนต่อความยากลำบาก” ที่คุณกำลังเผชิญอยู่ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในช่วงเวลาที่พระคริสต์ทรงอยู่บนโลก พระองค์ทรงแสวงหาทางที่จะนำชาวยิวให้ออกจากการปิดกั้นพวกเขาเอง คำสนทนากับนายร้อย และหญิงชาวไซโรฟีนิเซียน (Syrophenician) เป็นตัวอย่างการทำงานนอกรายล้อมรับของชนอิสราเอล บัดนี้เวลาได้มาถึงสำหรับการทำงานด้วยความกระตือรือร้นและต่อเนื่องท่ามกลางคนต่างชาติ เพื่อทำให้ทั้งชุมชนต้อนรับพระกิตติคุณด้วยความยินดี และกล่าวสรรเสริญพระเจ้าสำหรับแสงสว่าง แห่งความเชื่อและสติปัญญา ส่วนผู้ไม่เชื่อ และมีใจมุ่งร้ายของชาวยิวจะเปลี่ยนแปลงพระประสงค์ของพระเจ้า สำหรับชนอิสราเอลใหม่ซึ่งได้รับการทาบกิ่ง (was grafted) เข้ากับต้นมะกอกเดิม ธรรมศาลาทั้งหลายที่ปิดประตูไม่ต้อนรับอัครทูตให้เข้าไป แต่บ้านเรือนส่วนบุคคลจะเปิดประตูออกกว้างเพื่อให้ใช้ประโยชน์ และอาคารสาธารณะของชาวต่างชาติจะถูกใช้เป็นสถานที่ชุมนุมเพื่อการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *Sketches From the Life of Paul*, หน้า 51)

“ในการอุทิศตนออกเดินทางประกาศพระกิตติคุณของอัครทูตเปาโล และบารนาบัส เป็นการแสวงหาวิธีที่จะดำเนินตามต้นแบบของพระคริสต์ด้วยความเต็มใจ อย่างเสียสละ และสัตย์ซื่อ ทำการด้วยความกระตือรือร้น เพื่อดวงวิญญาณ ด้วยความตื่นตัว และมีจิตใจเร้าร้อน อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย พวกเขาไม่ย่อท้อต่อความโน้มเอียง หรือเห็นแก่ความสะดวกสบาย แต่ทำการด้วยการอธิษฐาน มีความห่วงใยต่อดวงวิญญาณ ทำการของพระเจ้าอย่างทุ่มเท พวกเขาช่วยกันหว่านเมล็ดพืชแห่งความจริง เหล่าอัครทูตต่างให้การดูแล เสริมพลังให้ผู้ยี่นหันยักรับเอาพระกิตติคุณให้เติบโตขึ้นในความจริง ให้ปฏิบัติตามหลักคำสอน วิญญาณแห่งความกระตือรือร้น และความยำเกรงพระเจ้าช่วยให้เหล่าสาวกใหม่มีความประทับใจยาวนานในความสำคัญของข่าวสารแห่งพระกิตติคุณ” (เอลเลน จี. วัตต์, กิจการของอัครทูต, หน้า 186)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การถ้อยถอยของยอห์นมาระโก ทำให้เปาโลและบารนาบัสถึงกับต้องแตกแยกกันทางความคิด (กิจการฯ 15:37) แต่หลายปีต่อมา เปาโลก็ขอให้พามาระโกไปช่วยเขา (1 ทิโมธี 4:11) ตรงนี้ให้บทเรียนอะไรแก่เราในการอ่านคนและตีความสถานการณ์
2. คิดทบทวนเกี่ยวกับการตอบสนองของท่านเปาโล และท่านบารนาบัส ที่ชาวเมืองลิสตราเข้าใจผิดว่าท่านทั้งสองเป็น “เทพเจ้า” แปลงตัวมา (กิจการฯ 14:14-18) เราจะตอบสนองอย่างไร เมื่อเราถูกทดลองให้รับเอา “เครดิต” ที่เป็นของพระเจ้า
3. อ่านพระธรรมกิจการฯ 14:21-23 มองดูตัวอย่างของท่านเปาโล และบารนาบัส เราที่เป็นบุคคลและคริสตจักร จะเลี้ยงดู (nourish) และเสริมพลังความเชื่อให้สมาชิกใหม่ได้อย่างไร
4. เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เราจะไม่ปล่อยให้ ขนบธรรมเนียมหรือสิ่งที่เราเคยเชื่อมาเป็นตัวต่อต้านความจริงของพระเจ้าเหมือนที่ผู้นำศาสนาในยุคนั้นต่อต้านเปาโล

บทที่ 8

การประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็ม *The Jerusalem Council*

วันที่ 18 - 24 สิงหาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 15; กาลาเทีย 2:11-13; อพยพ 12:43-49;

โรม 3:30; เลวีนิติ 18:30; วิวรรณ์ 2:14, 20

ข้อควรจำ

“แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า เหมือนอย่างเขา” (กิจการฯ 15:11)

หลังจากที่ได้ออกเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบแวก เป็นเวลาสองปีกว่า อัครทูตเปาโล และอัครทูตบารนาบัสได้เดินทางกลับสู่เมืองอันทิโอคที่ซีเรีย เพราะคริสตจักรที่นั่นมีส่วนร่วมในการส่งพวกเขาออกไปประกาศพระกิตติคุณ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาต้องรายงานทุกอย่างแก่คริสตจักรอันทิโอค อย่างไรก็ตาม รายงานนั้นเน้นในสิ่งที่พวกเขาได้ประสบความสำเร็จ ซึ่งองค์พระผู้เป็นทรงเป็นผู้ทำการผ่านพวกเขา

วัตถุประสงค์ของรายงาน แนนอน เป็นความสำเร็จของงานมิชชันนารีท่ามกลางชาวต่างชาติ แม้ว่ามีคนยิวจำนวนมากได้รับเอาความเชื่อ อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่กรณีการกลับใจใหม่ของนายร้อยโครเนลิอัส ซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้เข้าพิธีสัหนต์ และได้กลายเป็นประเด็นยกขึ้นมาเป็นตัวอย่าง (กิจการฯ 11:1-18) ซึ่งบัดนี้ชาวต่างชาติซึ่งอยู่ในประเภทเดียวกันได้ถูกรับเข้าสู่คริสตจักรเป็นจำนวนมาก เรื่องนี้ได้กลายเป็นความยุ่งยากขึ้นมาโดยเฉพาะกลุ่มที่มีความเห็นต่าง กล่าวคือชาวยิวจำนวนมากในกรุงเยรูซาเล็มไม่ค่อยสบายใจสำหรับพวกเขาคือ ก่อนที่ชาวต่างชาติจะรับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักร คนต่างชาติ

ต้องรับพิธีสัหนต์ก่อน หรือกล่าวอีกอย่าง ชาวต่างชาติต้องเปลี่ยนมารับความเชื่อในศาสนาเยว (proselytes) จากนั้นจึงรับบัพติศมาเข้าคริสตจักร เพื่อที่จะกลายเป็นส่วนหนึ่งแห่งประชากรของพระเจ้า และเข้าร่วมสัมพันธ์กับชาวเยว

กิจการฯ บทที่ 15 กล่าวเกี่ยวกับปัญหาทั้งหมดของชาวต่างชาติ ซึ่งได้ขึ้นสู่ระดับอันตราย และกล่าวถึงคริสตจักรได้ทำงานร่วมกันเพื่อหาวิธีแก้ปัญหา สภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มถือเป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรสมัยของอัครทูต ในความสัมพันธ์กับพันธกิจการประกาศทั่วโลก

วันอาทิตย์

ประเด็นของปัญหา

The Point at Issue

จากจุดเริ่มต้น คริสตจักรในเมืองอันทิโอกประกอบด้วย ชาวเยวที่มีพื้นฐานวัฒนธรรมของกรีก (Hellenis-Jews) และชาวต่างชาติที่ไม่ได้รับพิธีสัหนต์ (กิจการฯ 11:19-21; กาลาเทีย 2:11-13) ที่ดำเนินชีวิตมีไมตรีต่อกันอย่างสงบสุข แต่ต่อมามีมิตรสัมพันธ์อันดีต่อกันได้แตกหักออก อันเนื่องมาจากกลุ่มผู้เชื่อชาวเยวที่เดินทางมาจากกรุงเยรูซาเล็ม

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:1-5 มีปัญหาอะไรที่คริสตจักรกำลังเผชิญอยู่

กลุ่มผู้สืบทอดจารีตประเพณี เรียกว่า “ยูดาห์เซอร์” (Judaizers) คนกลุ่มนี้เดินทางมาจากแคว้นยูเดีย อาจเป็นไปได้ว่าเป็นกลุ่มเดียวกับ ข้อที่ 5 ซึ่งเป็นผู้เชื่อชาวฟาริสี การที่ชาวฟาริสีมาปรากฏที่คริสตจักรไม่ควรทำให้ประหลาดใจแก่เรา อย่างอัครทูตเปาโลเองก็เคยเป็นชาวฟาริสีก่อนที่จะกลับใจใหม่ (ฟีลิปปี 3:5) ดูเหมือนว่าคนกลุ่มนี้ได้เดินทางมาที่อันทิโอกด้วยตัวเอง (กิจการฯ 15:24) แม้ว่าอีกประเด็นหนึ่งเช่นกันที่เกิดขึ้นในอันทิโอกในอีกไม่นานต่อมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชาวเยวส่วนใหญ่ รวมทั้งเหล่าอัครทูตไม่ค่อยสบายใจนักที่ได้พบเห็นชาวต่างชาติที่ยังไม่เข้าพิธีสัหนต์อยู่ในคริสตจักร (กาลาเทีย 2:11-13)

เมื่อท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงกลุ่มผู้เชื่อในเมืองกาลาเทีย ท่านไม่ได้พูดในด้านบวกเกี่ยวกับกลุ่ม “ยูดาห์เซอร์” (Judaizers) แต่ได้กล่าวว่า

เป็นพวกก่อกวนยุ่งยากให้เกิดขึ้น (กาลาเทีย 1:7, 5:10) และเป็น “พี่น้องเทียมเท็จ” (กาลาเทีย 2:4) ผู้มีวัตถุประสงค์จะบ่อนทำลายเสรีภาพฝ่ายวิญญาณของพระกิตติคุณให้กลับตกเป็นทาสของพิธีรีตอง (legalism)

จุดประสงค์ของพวกเขาค่อนข้างง่าย: เว้นแต่ชาวต่างชาติจะเข้าสู่พิธีสุหนัต และถือรักษาพิธีกรรมต่างๆ ตามธรรมเนียมปฏิบัติของยิว พวกเขาไม่อาจได้รับความรอด พวกเขาเชื่อว่าความรอดจะพบได้ภายในพันธสัญญาแห่งชุมชน และสอดคล้องกับพระคัมภีร์เดิม ไม่มีวิธีใดจะได้เข้าส่วนเป็นประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของพระเจ้า เว้นแต่ได้ผ่านพิธีสุหนัต (ปฐมกาล 17:9-14; อพยพ 12:48) สรุปสั้นๆ ชาวต่างชาติจะไม่ได้ได้รับความรอดเว้นแต่จะเปลี่ยนมาถือศาสนายิวก่อน

แน่นอน อัครทูตเปาโลและบารนาบัส ไม่เห็นด้วยกับข้อกำหนดเช่นนั้น ซึ่งต่อต้านกับลักษณะธรรมชาติของพระกิตติคุณทุกอย่าง การเข้ามาในคริสตจักรแบบเชิงรุกของผู้มาเยี่ยมชาวยูเดีย อย่างไรก็ตาม ได้สร้างความร้อนให้กับการอภิปราย ถ้อยคำที่ไซในกิจการ 15:2 คือคำว่า “stasis” ให้ความรู้สึกของ “ความขัดแย้ง” หรือ “ความไม่ลงรอยกัน” กระนั้นเรื่องราวนั้น “สำคัญเกินไป” ที่จะทำการแก้ไขในระดับท้องถิ่นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะ “ความสามัคคี” ของพี่น้องในคริสตจักรกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงรุนแรง ดังนั้นพี่น้องฝ่ายวิญญาณในอันโทโกกได้ตัดสินใจส่งตัวแทนจำนวนหนึ่งเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งรวมทั้งท่านเปาโลและท่านบารนาบัสด้วย เพื่อพยายามจะไปหาคำตอบของปัญหาที่นั่น

พยายามจินตนาการตัวคุณเอง อยู่ในตำแหน่งของ “ยูดาห์เซอร์” คุณจะใช้เหตุผล หรือข้อเท็จจริงข้อใดสำหรับการโต้แย้งให้ผู้ฟังเห็นด้วยในประเด็นของคุณ

วันจันทร์

การเข้าพิธีสุหนัต Circumcision

ประเด็นยิ่งใหญ่ของข้อขัดแย้งคือ “การเข้าพิธีสุหนัต” พิธีนี้ไม่ได้ตั้งขึ้นโดยมือของมนุษย์ (เปรียบเทียบกับ มัทธิว 15:2, 9) แต่เป็นพระบัญชาของ

พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับท่านอับราฮัมตลอดจนเชื้อสายของท่านอับราฮัม ซึ่งพระเจ้าทรงถือว่าพวกเขาเป็นประชากรที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ของพระองค์ (ปฐมกาล 17:9-14)

อ่านพระธรรมอพยพ 12:43-49 นอกเหนือจากคนอิสราเอลตามสายเลือดแล้วมีใครอีกที่ต้องเข้าสู่หีบ

พระพรแห่งพันธสัญญาไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะผู้ที่เกิดจากสายเลือดชนอิสราเอลเท่านั้น แต่ขยายออกไปยังทาสคนใดที่ประสงค์จะเข้าสู่หีบ หรือแม้แต่แขกที่เดินทางมาเยี่ยม ผู้มีความยำเกรงพระเจ้า และหวังจะได้รับพระสภากาพย์แห่งพระพร ถ้าเขาหรือพวกเขาต้องการเข้าสู่หีบ ก็อนุญาตให้เข้าพิธีได้ หลังการเข้าพิธีสู่หีบ หีบเหล่านั้นจะมีสถานะเหมือนบุคคลที่เกิดในสายเลือดอิสราเอล: แขกผู้ที่เข้าสู่หีบแล้ว “เขาจะเป็นเหมือนคนที่เกิดในแผ่นดินนั้น” (อพยพ 12:48)

ดังนั้นการเข้าพิธีสู่หีบมีความจำเป็นอย่างยิ่ง (สำหรับเพศชาย) เพื่อที่จะเป็นสมาชิกแห่งชุมชนพันธสัญญาของพระเจ้าอย่างเต็มๆ และเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของชนชาติอิสราเอล ดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาที่ “ยูดาห์เซอร์” จะยื่นกรานไม่ให้ชาวต่างชาติคนใดได้รับประโยชน์จากความรอดของพระคริสต์ โดยปราศจากการเป็นเหมือนคนยิว นั่นคือการเข้าพิธีสู่หีบ

อ่านพระธรรมโรม 3:30; 1 โครินธ์ 7:18; กาลาเทีย 3:28, 5:6 ท่านเปาโลมีความเข้าใจเรื่องการเข้าพิธีสู่หีบมากเพียงใด

โดยการพูดว่า “ไม่มีชาวต่างชาติคนใดได้รับความรอด เว้นแต่เขาต้องเข้าร่วมกับศาสนายูดาห์ก่อน ซึ่งเขาต้องเข้าพิธีสู่หีบ” หากกล่าวเช่นนี้ ผู้เชื่อใหม่จะรู้สึกสับสนในแนวคิดที่แจ่มแจ้ง: พันธสัญญาและความรอดของการเข้าเป็นสมาชิกชุมชนแห่งพันธสัญญาไม่รับประกันว่าจะได้รับความรอด (เยเรมีย์ 4:4; 9:25) เพิ่มเติมจากนี้ ท่านอับราฮัมเองได้รับความรอด (เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ) ซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนหน้าไม่ใช่หลังจากที่ท่านได้เข้าพิธีสู่หีบ และไม่ใช่เพราะท่านได้เข้าสู่หีบ (โรม 4:9-13) ความรอดได้เป็นของบุคคลจาก

การที่มีความเชื่อเสมอ ในทางกลับกันพันธสัญญาเป็นพระกรุณาคุณที่พระเจ้าทรงจัดสรรให้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำให้พระองค์ และแผนการแห่งความรอดเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งโลก ชนอิสราเอลได้รับการเลือกสรรก็ด้วยจุดมุ่งหมายนี้ (ปฐมกาล 12:1-3)

อย่างไรก็ดี ปัญหาคือการมองเห็นความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา และความรอดใกล้ชิดเกินไป ผู้เชื่อที่มองเห็นเช่นนี้จะมีความเห็นว่าพิธีเข้าสู่น้ำเป็นความดีความชอบ (meritorious) อย่างไรก็ตามพระคุณแห่งความรอดของพระเจ้า ไม่ได้มาจากผลประกอบการดี หรือกระทำในสิ่งที่ชอบของมนุษย์ ดังนั้นการกำหนดให้การเข้าสู่น้ำเป็นเส้นทางสู่ความรอดสำหรับชนต่างชาตินั้นเป็นการบิดเบือนความจริงแห่งพระกิตติคุณ (กาลาเทีย 1:7, 2:3-5) การเชื่อเช่นนั้นเท่ากับพระกรุณาคุณของพระเจ้าไร้ผล (กาลาเทีย 2:21) ยิ่งกว่านั้นเป็นการปฏิเสธคุณลักษณะสากลของความรอด (โคโลสี 3:11, ทิตัส 2:11) อัครทูตเปาโลไม่เคยเห็นด้วยกับแนวคิดประเภทนี้

มีอันตรายอะไรจากการคิดว่าความรอดมาจากการเพียงเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่เที่ยงแท้เท่านั้น

วันอังคาร การโต้เหตุผล

The Debate

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:7-11 อัครทูตเปโตรแบ่งปันอะไรในการโต้เหตุผลในกรุงเยรูซาเล็ม

ท่านลูคา แนนอนไม่ได้รายงานขั้นตอน และวาระการประชุมทั้งหมดของสภา เป็นสิ่งน่าสนใจที่จะทราบ ยกตัวอย่างเช่น การโต้แย้งกับบางคนในพวกฟาริสี (Judaizers) (กิจการฯ 15:5) ขณะที่อัครทูตเปาโลและบารนาบัสให้การตอบสนอง (กิจการฯ 15:12) ข้อมูลแสดงให้เราเห็นเพียงการกล่าวสุนทรพจน์ของอัครทูตเปโตรและยากอบ ที่กล่าวแสดงความสำคัญของคนเหล่านี้ท่ามกลางเหล่าอัครทูตทั้งหลาย

ในสุนทรพจน์ของอัครทูตเปโตร ท่านได้กล่าวเตือนความทรงจำของเหล่าอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลาย ถึงประสบการณ์ของท่านที่มีกับ “โครเนลิอัส”

นายร้อยชาวโรมันเมื่อหลายปีก่อน ด้วยการใส่สาระสำคัญของเหตุผลอย่างเดียวกับที่ท่านให้กับกลุ่มพี่น้อง (brethren) ในกรุงเยรูซาเล็มคราวก่อน (กิจการฯ 11:4-17) พระเจ้าเองทรงแสดงความเห็นชอบ จากการกลับใจใหม่ของนายร้อยโครเนลิอัส (แม้เขาจะเป็นชาวต่างชาติที่ยังไม่ได้เข้าพิธีสühนัต) อีกทั้งพระเจ้าทรงประทานพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ให้โครเนลิอัสและคนในครอบครัวของนายร้อยคนนี้อย่างเดียวกับที่ทรงประทานให้กับเหล่าอัครทูตในวันเพนเทคอสต์

ในการจัดหาให้ของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงใช้ใครที่มีความสำคัญน้อยกว่าอัครทูตเปโตรเพื่อกล่าวให้ความมั่นใจกับเหล่าผู้เชื่อชาวยิวเดี่ยวว่า พระเจ้าไม่ทรงให้ความแตกต่างระหว่างชาวยิว และชาวต่างชาติในเรื่องเกี่ยวกับความรอด แม้ว่าพวกเขาจะขาดประโยชน์จากการชำระให้บรสิสุทธิ์ตามระเบียบ และกฎเกณฑ์ของพันธสัญญาแห่งพระคัมภีร์เดิม แต่เมื่อชาวต่างชาติได้รับเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว จะไม่ถือว่าไม่บรสิสุทธิ์อีกต่อไป เพราะว่าพระเจ้าเองทรงชำระดวงใจพวกเขาให้สะอาดแล้ว ถ้อยแถลงสุดท้ายของอัครทูตเปโตรฟังแล้วคล้ายกันมากกับสิ่งที่เราคาดหวังจากอัครทูตเปาโล ซึ่งกล่าวว่า “แต่เราเชื่อว่าเราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา” (กิจการฯ 15:11)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:13-21 อัครทูตยาขอบเสนอการแก้ปัญหาให้กับชาวต่างชาติอย่างไร

การพูดให้เหตุผลของอัครทูตยาขอบแสดงให้เห็นว่า ท่านอยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจ (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 12:17; 21:28; กาลาเทีย 2:9, 12) ไม่คำนึงว่าท่านอาจได้เข้าใจถึงการสร้างพลับพลาของกษัตริย์ดาวิดขึ้นใหม่ ซึ่งผู้เผยพระวจนะอาโมสอ้างถึง การจะกู้ราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิดขึ้นอีกหรือไม่ (อาโมส 9:11, 12) เป้าหมายสำคัญของอัครทูตยาขอบคือจะสาริตสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดหาให้กับชาวต่างชาติเรียบร้อยแล้ว ให้เข้าร่วมในความรอด ให้มีความรู้สึกเหมือนการสร้าง “ประชากรของพระเจ้า” ขึ้นใหม่ ดังนั้นพวกเขาสามารถจะรวมเข้าด้วยกันกับชนอิสราเอล

เพราะว่าสิ่งนี้ อัครทูตยากอบจึงตัดสินใจกล่าวว่า จะไม่มีการเข้มงวดกับชาวต่างชาติที่กลับใจใหม่นอกจากเหล่าผู้คนที่ตามปกติต้องทำตามข้อกำหนดสำหรับชาวต่างชาติ ผู้ปรารถนาจะเข้าไปดำรงชีวิตในแผ่นดินของชนอิสราเอล

พุธ

คำสั่งของอัครทูต

The Apostolic Decree

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:28, 29 มีข้อห้ามอะไร 4 ข้อ ที่สภากรุงเยรูซาเล็มตัดสินใจกำหนดให้ชาวต่างชาติถือปฏิบัติ

ประเด็นสำคัญที่สมาชิกสภากรุงเยรูซาเล็มได้ทำการอภิปราย และทำการตัดสินใจ อันเป็นการแก้ปัญหาได้อย่างพึงพอใจ เพราะว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ชาวต่างชาติที่เชื่อในพระเยซูได้รับการยกเว้นจากการเข้าพิธีสühนัตเมื่อพวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักร กระนั้นพวกเขาควรละเว้นจากข้อห้ามสี่ประการ (1) เนื้อสัตว์ที่ได้ถวายแก่รูปเคารพตามพิธีของคนนอกศาสนา แล้วนำไปเลี้ยงดูผู้คนในวิหาร หรือขายในตลาด (2) ละเว้นจากการรับประทานเลือด (3) ละเว้นจากเนื้อจากสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย เพราะว่าเลือดของสัตว์ไม่ถูกระบายออก (4) ละเว้นการร่วมประเวณีที่ผิดศีลธรรมในรูปแบบต่างๆ

คริสเตียนส่วนมากในปัจจุบันถือว่าข้อห้ามเรื่องอาหาร (ข้อ 1-3 ของสภากรุงเยรูซาเล็ม) เป็นข้อแนะนำชั่วคราว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้น เป็นเรื่องที่ชาวยิวจริง ๆ icky เป็นการเฉพาะอยู่แล้ว ข้อห้ามต่างๆ พวกเขาอ้างว่ามีเจตนาเพียงเป็นสะพานข้ามช่องแคบระหว่างชาวยิว และผู้เชื่อชาวต่างชาติ และคริสเตียน (ส่วนใหญ่) บ่อยครั้งจะอ้างว่า ธรรมเนียมปฏิบัติอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิมรวมทั้งบัญญัติเรื่องอาหารในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 11 และบัญญัติว่าด้วยวันสะบาโต (อพยพ 20:8-11) จะไม่ปรากฏในรายการของหลักข้อเชื่อของคริสตจักรต่างๆ เพราะพวกเขา (คริสเตียนส่วนใหญ่) ถือว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นไม่มีข้อผูกพันกับคริสเตียนอีกต่อไป

อย่างไรก็ดี “คำสั่งของอัครทูต” (apostolic decree) ไม่ใช่เป็นคำสั่งชั่วคราว และไม่ใช่ “รหัสแห่งจริยศาสตร์ใหม่” (new code of Christian

ethics) ที่ “กันออกไป” (excluded) ทุกสิ่งทุกอย่างที่เชื่อมโยงกับพระคัมภีร์เดิม ที่จริง ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการฯ 15:28) เหล่าอัครทูต และผู้ปกครองทั้งหลายของคริสตจักร ได้ประมวลกฎเกณฑ์จากพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 17-18 ขึ้นใหม่ ซึ่งกำหนดให้เฉพาะคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในดินแดนอิสราเอลถือปฏิบัติ

ในบริบทของพระธรรมเลวีนิติ ข้อห้ามเหล่านี้หมายถึงการประกาศสละการถือปฏิบัติของ “ลัทธิของคนนอกศาสนา” (paganism) ชาวต่างชาติที่ประสงค์จะอยู่อาศัยในอิสราเอลจะต้องสละการนับถือ และแนวปฏิบัติในคำสอนนอกศาสนา ซึ่งเขา/เธอ เคยถือปฏิบัติมา (เลวีนิติ 18:30) เช่นเดียวกัน ชาวต่างชาติปรารถนาจะเข้าร่วมกับคริสตจักร ได้ถูกกำหนดให้ยื่นหยัดต่อต้านคำสอนของศาสนาอื่น

อย่างไรก็ดี นี่เป็นเพียงก้าวแรก แต่เมื่อเขา/เธอ เข้ามาในคริสตจักรแล้ว เขาหรือเธอได้รับการคาดหวังให้ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยการถือรักษาระบบบัญญัติทั้งหลายที่เป็น “สากล-ก่อนสมัยโมเสส” (are universal, pre-Mosaic) ซึ่งไม่อยู่ภายในระบบพิธีต่าง เช่นวันสะบาโต (ปฐมกาล 2:1-3) และดำเนินตามในความแตกต่างระหว่างอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด (ปฐมกาล 7:2)

เป็นที่ชัดเจนว่าคำสั่งของอัครทูตไม่ใช่เรื่องชั่วคราว ยกตัวอย่างเช่น จาก วิวรรณ์ 2:14, 20 ในเมื่อข้อห้ามข้อแรก และข้อสุดท้าย ถูกกล่าวทวนซ้ำ ขอให้ตรึงตรองอีกสองข้อเช่นกัน ที่จริงหลักฐานทางประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นที่ถือปฏิบัติตามปกติโดยคริสเตียน เป็นเวลานานหลังช่วงสมัยพระคัมภีร์ใหม่

เมื่อการโต้แย้งเกิดขึ้น เราสามารถเรียนรู้ที่จะพูดคุยและรับฟังซึ่งกันและกันด้วยใจที่นับถือและถ่อมตัวเพื่อให้ประเด็นนั้นผ่านไปด้วยดีได้อย่างไร

อ่านพระธรรมกิจการ 15:22-29 มีมาตรการอะไรเพิ่มเติมที่สภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มมีความหวังใจและได้ทำการตัดสินใจ และออกเป็นคำสั่งให้คริสเตียนถือปฏิบัติ

มาตรการแรกคือการออกจดหมายถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติ เพื่อจะบอกพวกเขาในสิ่งที่สภาฯ ได้ทำการตัดสินใจ จดหมายดังกล่าวเขียนในนามของอัครทูต และผู้ปกครองแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งถือว่าเป็นเอกสารอย่างเป็นทางการ สะท้อนให้เห็นภาวะมีอำนาจ (ascendancy) ของคริสตจักรแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นศูนย์อันมีเหล่าอัครทูต เป็นผู้นำเหนือชุมชนคริสเตียนเป็นผู้ดูแล เป็นไปได้ที่จดหมายนี้ถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 49 ซึ่งเป็นปีที่มีการประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และนับว่าเป็นเอกสารขึ้นก่อนหน้าสุดของเอกสารคริสเตียนที่เรามี

คริสตจักรเยรูซาเล็มได้ตัดสินใจแต่งตั้งตัวแทนสองคนคือ ยูดาส บาร์ซาบัส และสิลาส ให้ร่วมเดินทางไปกับอัครทูตเปาโล และอัครทูตบารนาบัสไปยังเมืองอันติโอก งานของตัวแทนทั้งสองคือนำจดหมายไปส่งให้ผู้นำคริสตจักรอันติโอก ขณะเดียวกันเป็นพยานยืนยันในเนื้อหาของจดหมายนั้นด้วย

อ่านกิจการ 15:30-33 คริสตจักรแห่งอันติโอกมีปฏิกริยาต่อจดหมายของอัครทูตอย่างไร

เมื่อจดหมายถูกอ่านให้เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรฟัง พวกเขาต่างเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่มาก เพราะเป็นข่าวสารแห่งการหนุนใจ: การเข้าพิธีสühนัตไม่เป็นข้อกำหนดให้ชาวต่างชาติที่กลับใจใหม่ต้องปฏิบัติ พวกเขาไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ต่อข้อกำหนดของจดหมาย (คำสั่งสี่ข้อในคำสั่งของอัครทูต) สาเหตุร้ายแรงที่สุดที่ทำให้เกิดการแบ่งแยกในคริสตจักรยุคแรกเริ่มได้กลับมาคืนดี อย่างน้อยในทฤษฎี

ในตอนจบของการประชุมสภาฯ พระกิตติคุณที่ท่านเปาโลทำการประกาศเผยแพร่นั้นเป็นที่ยอมรับอย่างเต็มๆ โดยผู้นำคริสตจักรแห่งกรุง

เยรูซาเล็ม ผู้ได้จัดส่งอัครทูตบารนาบัสไปเป็นมือขวาแห่งมิตรสัมพันธ์ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการยอมรับและไว้วางใจ (กาลาเทีย 2:9) กระนั้นเหล่าชาวยิวคริสเตียนผู้ยังดำเนินชีวิตตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิวจำนวนหนึ่ง ซึ่งพบว่า มีข้อก้ำขาอย่างยิ่งที่จะร่วมโต๊ะรับประทานอาหารกับชาวต่างชาติ สำหรับสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้ยึดมั่นมา และเจตนาทั้งหมด ชาวต่างชาติยังคงไม่สะดวกสำหรับพิธีการใดๆ

ประเด็นนี้แสดงให้เห็น ยกตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้นโดยบังเอิญที่อัครทูตเปาโลมีส่วนร่วมในกาลาเทีย 2:11-14 ซึ่งมีคำกล่าวว่า “แม้แต่เหล่าอัครทูตยังหลงไปได้” เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “ไม่ใช่ผู้เชื่อชาวยิวทั้งหมดได้รับการเตรียมความพร้อมให้เต็มใจยอมรับการตัดสินใจของสภาฯ” (กิจการของอัครทูต หน้า 197)

เป็นการยากไหมที่คุณจะร่วมสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อที่มาจากต่างเผ่าพันธุ์ ต่างวัฒนธรรม หรือต่างชนชั้น และคุณจะได้รับภาระให้สะดวกจากท่าทีของการต่อต้านพระกิตติคุณได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“โดยทั่วไปชาวยิวที่กลับใจใหม่ไม่โน้มเอียงจะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเท่ากับการจัดการเปิดช่องทางให้ของพระเจ้า จากผลลัพธ์ของการทำงานหนักของเหล่าอัครทูตท่ามกลางชาวต่างชาติ ปรากฏหลักฐานว่าจำนวนคนที่กลับใจของชาวต่างชาติ มีจำนวนมากกว่าชาวยิวที่กลับใจใหม่ ชาวยิวกลัวว่าถ้าความเข้มงวด และพิธีรีตองต่างๆ แห่งธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาไม่เป็นข้อผูกพันสำหรับชาวต่างชาติอย่างเช่นเงื่อนไขของการร่วมสังสรรค์ของคริสตจักร ลักษณะเฉพาะประจำชาติชาวยิวหลายประการ ซึ่งถึงบัดนี้ได้ช่วยให้พวกเขามีลักษณะเด่นจากคนอื่น ๆ ทั้งปวงที่สุดจะหายสาบสูญไปจากท่ามกลางผู้ที่ได้รับข่าวสารแห่งพระกิตติคุณ” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 189)

ชาวยิวคริสเตียนดำเนินชีวิตภายในการมองเห็นพระวิหาร ซึ่งโดยธรรมชาติอนุญาตให้จิตใจของพวกเขากลับคืนสู่สิทธิพิเศษจำเพาะของชนชาติ

ยิว เมื่อพวกเขาเห็นคริสตจักรของคริสเตียนหันออกไปจากพิธีตองและขนบธรรมเนียมของศาสนายูดาห์ และพวกเขามองเห็นว่าความบริสุทธิ์จำเพาะ ซึ่งชาวยิวคุ้นเคยเนื่องจากได้ปฏิบัติมานาน อีกไม่นานจะหายไปจากการมองเห็นในแสงสว่างแห่งความเชื่อใหม่ มีหลายคนรู้สึกขุ่นเคืองอัครทูตเปาโล ผู้ซึ่งจะว่าเป็นสาเหตุทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ยิ่งใหญ่หลวง แม้แต่เหล่าสาวกไม่ใช่ทุกคนได้รับการเตรียมตัวให้ยอมรับการตัดสินใจของสภากรุงเยรูซาเล็มอย่างเต็มใจ มีบางคนยังมีความกระตือรือร้นในธรรมเนียมบัญญัติว่าด้วยพิธีกรรมต่างๆ และพวกเขาไม่พอใจท่านเปาโล เพราะพวกเขาคิดว่าหลักการของท่านเปาโลไม่ใส่ใจในข้อผูกพันของชาวยิว จึงทำให้ข้อผูกพันต่างๆ หย่อนยานไป” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 197)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ให้กลับไปดูคำถามสุดท้ายของวันจันทร์ เราสามารถเข้าใจความจริงว่า การเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่แท้จริง ไม่ใช่หลักประกันว่าเราจะได้รับความรอด เช่น คนอิสราเอลอยู่ในคริสตจักรแต่ก็มีพลับพลาที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับความรอด ถ้าการอยู่ในคริสตจักรที่แท้จริงไม่ได้เป็นหลักประกันเรื่องความรอดแล้วอะไรเป็นข้อได้เปรียบของการเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักร
2. การรับชาวต่างชาติที่ยังไม่เข้าพิธีสวดเข้าสู่ชุมชนแห่งความเชื่อเป็นประเด็นแรกที่สำคัญที่สุดในการบริหารจัดการที่คริสตจักรยุคแรกเริ่มต้องเผชิญ มีอะไรที่อาจเป็นประเด็นที่คล้ายกันในคริสตจักรยุคปัจจุบัน ตัวอย่างใน กิจการฯ บทที่ 15 สอนเราว่า ควรจะจัดการกับประเด็นเหล่านั้นอย่างไร
3. ในชั้น ขอคนหนึ่งแสดงบทบาทของชาวยิว ผู้กล่าวยืนยันว่าชาวต่างชาติจะต้องเข้ารีตเป็นผู้เชื่อในศาสนา ยิวก่อนที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักร ซึ่งชาวยิวเห็นว่าถูกต้องตามที่พระเจ้าได้เสนอพันธสัญญาให้กับชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาอ้างขึ้นมาอย่างนี้ คุณจะตอบสนองอย่างไร การโต้เหตุผลอย่างนี้ แสดงให้เห็นตัวอย่างคำตอบแจ่มแจ้ง ชัดเจนในปัจจุบัน ดังนั้นแม้จะเป็นปัญหาหรือคำถามเดียวกัน แต่เมื่อเกิดขึ้นต่างเวลากันจึงดูเหมือนว่าปัญหานี้เป็นสิ่งยุ่งยากกว่าสำหรับผู้คนในยุคแรกเริ่ม...กว่าเราในเวลา

บทที่ 9

การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบสอง

The Second Missionary Journey

วันที่ 25 - 31 สิงหาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 16; โรม 3:28; กาลาเทีย 2:16; กิจการฯ บทที่ 17;
1 โครินธ์ 1:23; กิจการฯ 18:1-10

ข้อควรจำ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิต ในคืนหนึ่ง ว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างหนึ่งเสีย เพราะเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก” (กิจการฯ 18:9, 10)

กลับไปเมืองอันท็อก อัครทูตเปาโล และอัครทูตบารนาบัส เลี้ยงดูจิตวิญญาณของคริสตจักร และมุ่งมั่นในการประกาศ กิตติคุณให้ขยายออกไป นีดูเหมือนเป็นครั้งสุดท้ายที่อัครทูตทั้งสองร่วมงานกัน มีสาเหตุทำให้เกิดความเห็นไม่ตรงกันอย่างรุนแรง ซึ่งได้นำไปสู่การแยกกัน ออกเป็นสองทีมคือ อัครทูตเปาโลและอัครทูตบารนาบัสมีความเห็นต่างกันในเรื่องของ “ยอห์น มาระโก” ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของอัครทูตบารนาบัส (โคโลสี 4:10) เมื่ออัครทูตเปาโลชวนอัครทูตบารนาบัสให้กลับไปเยี่ยมสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาได้ไปประกาศพระกิตติคุณในการเดินทางไปประกาศครั้งก่อน อัครทูตบารนาบัสต้องการนำ ยอห์น มาระโก เป็นทีมงานร่วมเดินทางไปด้วย แต่อัครทูตเปาโลไม่เห็นด้วย เพราะในการเดินทางเที่ยวที่ผ่านมา ยอห์น มาระโก ได้เดินทางไปด้วย แต่พอไปถึง “เมืองเปอร์กาในแคว้นบีมฟีเลย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้ แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการฯ 13:13)

อย่างไรก็ดี การแยกจากกันระหว่างอัครทูตเปาโล และอัครทูตบารนาบัส ได้กลายเป็นพระพร เพราะว่าการแยกที่ทีมงานออกเป็นสองทีม พวกเขาประกาศพระกิตติคุณครอบคลุมพื้นที่ได้กว้างขึ้นกว่าในแผนแรกที่พวกเขาได้วางไว้ อัครทูตบารนาบัส และยอห์นได้กลับไปทีเกาะไซปรัส บ้านเกิดของอัครทูตบารนาบัส (กิจการฯ 4:36) ขณะที่อัครทูตเปาโลได้ชวน “สิลาส” ให้มาร่วมทีมงาน อัครทูตเปาโลเดินทางตลอดประเทศซีเรียและซีลิเซียให้การหนุนใจคริสตจักรต่างๆ ตามรายทาง ก่อนมาที่เมืองอันติโอกในครั้งแรก อัครทูตเปาโลได้ใช้เวลาหลายปีในเมืองทาร์ซัส (กิจการฯ 9:30, 11:25, 26) ตอนนี้อัครทูตเปาโลมีโอกาสดูเยี่ยมเยียนกลุ่มนมัสการที่ท่านได้สถาปนาขึ้น อย่างไรก็ดี แผนการของพระเจ้าสำหรับอัครทูตเปาโลเป็นแผนการใหญ่กว่าที่อัครทูตเปาโลได้นึกคิดไว้ตั้งแต่แรก

วันอาทิตย์

กลับไปที่มีองลิสตรา

Back in Lystra

ลูกาบันทึกว่า อัครทูตเปาโลตรงไปยังเมืองเดอโรบี และเมืองลิสตรา แคว้นซีเรียและแคว้นซีลิเซีย ท่านลูกาพูดสิ่งเดียวว่า อัครทูตเปาโลเดินทางผ่านภูมิภาคแถบนั้น เพื่อหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็ง ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ (กิจการฯ 15:41)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 16:1-13 อัครทูตเปาโลทำอะไรที่นี่ และสิ่งนั้นสอนเราให้มีความรู้สึกไว (sensitive) มากเพียงใดในการแสวงหาวิธีเข้าถึงคนอื่นๆ

แม้ว่าบิดาของทิโมธีจะเป็นคนต่างชาติ แต่มารดาของท่านเป็นคริสเตียน ชาวยิวชื่อว่า “ยูนิส” และทิโมธียังไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต ทิโมธีก็รู้จักพระคัมภีร์ตั้งแต่วัยเด็ก (2 ทิโมธี 3:15) เชื่อว่าทิโมธีเป็นบุคคลที่มีศรัทธาในศาสนามาก เช่นมารดา ในฐานะเป็นคริสเตียนทิโมธีได้รับการนับถือ และการยกย่องจากผู้เชื่อทั้งหลายในท้องถิ่น

เพราะว่าชาวยิวนับถือความเป็นคนยิวผ่านสายเลือดของมารดา มากกว่าสายเลือดของบิดา ท่านทิโมธีเป็นคนยิว ท่านยังไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตในวัน

แปดหลังการเกิด อาจเป็นเพราะบิดาของท่านซึ่งเป็นชาวกรีก มองเห็นว่าพิธีเข้าสู่หนัดเป็นลักษณะของอนารยะ

อัครทูตเปาโลได้ชวนทิโมธีให้มาเป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง และทราบว่าการที่ทิโมธีซึ่งเป็นลูกครึ่งยิวยังไม่ได้เข้าพิธีสู่หนัด หากนำทิโมธีไปด้วย เขาจะถูกห้ามไม่ให้เข้าธรรมศาลา และถูกโจมตีว่าเป็นผู้ผละออกจากศาสนา (apostasy) อัครทูตเปาโลจึงให้ทิโมธีเข้าพิธีสู่หนัด สิ่งที่กระตุ้นอัครทูตเปาโลให้ทำเช่นนั้น ทั้งหมดเป็นไปในภาคปฏิบัติ และไม่ควรถูกมองว่ามีความขัดแย้งกับพระกิตติคุณที่อัครทูตเปาโลประกาศเผยแผ่

หลังจากที่ได้กลับไปเยี่ยมสถานที่เคยไปประกาศเผยแผ่ในการเดินทางรอบแรก อัครทูตเปาโลตัดสินใจเดินทางไปแถบตะวันตกเฉียงใต้ เป็นได้ว่าไปที่เมืองเอเฟซัส ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งในทวีปเอเชียแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่โปรดให้ท่านไป อัครทูตเปาโลจึงมุ่งไปทางเหนือ พยายามไปที่แคว้นบิธิเนีย และอีกครั้งหนึ่งพระวิญญาณยับยั้งไม่让您เดินทางไปที่นั่น เพราะเหตุที่อัครทูตเปาโลได้เดินทางผ่านมิเซียไปแล้วทางเดียวที่เหลือคือเดินทางไปทางตะวันตก โดยไปยังท่าเรือเมืองโตรอัส และจากจุดนั้น อัครทูตเปาโลสามารถนั่งเรือไปได้หลายทิศทาง

ในกลางคืน พระเจ้าทรงประทานนิมิตให้อัครทูตเปาโล พระองค์ทรงแสดงให้ท่านทราบว่า ท่านควรนั่งเรือข้ามทะเลเอเจียน (Aegean Sea) ไปยังมาซิโดเนีย เมื่อเพื่อนร่วมงานได้ทราบเกี่ยวกับนิมิต พวกเขาสรุปว่าที่จริงแล้วพระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ไปแบ่งปันพระกิตติคุณกับชาวมาซิโดเนีย

คิดเกี่ยวกับการที่อัครทูตเปาโลให้ทิโมธีเข้าพิธีสู่หนัด สอนเราเกี่ยวกับการมีความเต็มใจจะทำบางสิ่งที่อาจไม่สอดคล้องกับความรู้สึกหรือรู้สึกว่าจะมีความจำเป็น แต่นั่นเพื่อการรับใช้พันธกิจได้ยิ่งใหญ่กว่า

วันจันทร์

เมืองฟิลิปปี

Philippi

ครั้นอยู่ในมาซิโดเนียแล้ว อัครทูตเปาโลและเพื่อนร่วมงานเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปี สถานที่ที่พวกเขาได้สถาปนากลุ่มนมัสการกลุ่มแรกขึ้นในยุโรป

อ่านพระธรรมกิจการฯ 16:11-24 พวกมิชชันนารีไปที่ไหนในวันสะบาโต และเพราะเหตุใด และในที่สุดมีสิ่งใดได้บังเกิดขึ้นกับพวกเขาที่นั่น

เมื่อใดก็ตามเมื่ออัครทูตเปาโลไปถึงเมืองไหน เป็นแนวปฏิบัติที่จะไปเยี่ยมธรรมศาลาในวันสะบาโต ทั้งนี้เพื่อจะเป็นพยานกับชาวยิว (กิจการฯ 13:14, 42, 44; 17:1, 2; 18:14) ในเมืองฟีลิปปี ท่านและทีมงานได้ไปที่ฝั่งแม่น้ำเพื่ออธิษฐานร่วมกับกลุ่มสตรีบางคน ซึ่งมีทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติที่นมัสการพระเจ้า ซึ่งอาจหมายความว่าไม่มีธรรมศาลาในเมืองนั้น ความสำคัญที่ท่านเปาโลไม่ไปธรรมศาลาของชาวยิวในวันสะบาโตเพียงเป้าหมายในการประกาศเผยแผร์ แต่เพราะวันดังกล่าวเป็นวันนมัสการของท่านเช่นกัน

อ่านพระธรรมกิจการฯ 16:25-34 ทบทวนเรื่องการกลับใจของนายคุก ว่าเขาจำเป็นต้องทำอะไรเพื่อที่จะรอดได้

คำตอบที่ท่านเปาโลและสิลาสให้กับนายคุก เป็นคำตอบที่สอดคล้องกับพระกิตติคุณอย่างสมบูรณ์ ในเมื่อความรอดทั้งสิ้นต้องผ่านความเชื่อในพระเยซูเท่านั้น (โรม 3:28; กาลาเทีย 2:16) สิ่งที่ไม่อาจแยกไปจากกรณีนี้คือความเชื่อในพระเยซูอย่างหมดสิ้นจำเป็นต้องรับบัพติศมา นี่เป็นหลักข้อเชื่อที่ถูกต้องและเป็นคำสอนในภาคปฏิบัติ

เราได้ทราบอะไรเกี่ยวกับนายคุกบ้าง เขาเป็นชาวยิว หรือเป็นชาวต่างชาติที่เข้ารีตศาสนายิว ไม่ว่าจะเป็กรณีใด สิ่งที่เขาต้องการคือการเชื่อในพระเยซู ในฐานะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด และถ้าเขาเป็นชาวต่างชาติที่รู้จัก และนมัสการพระเจ้าอยู่แล้ว อย่างเช่นนายร้อยโครเนลิอัส หรือนางลิเดีย (กิจการฯ 16:14) และสองสามคนในพระธรรมกิจการฯ หนึ่งถ้านายคุกเคยได้ฟังการประกาศพระกิตติคุณในตัวเมืองของท่านเปาโลมาก่อน ไม่ว่าจะข้อมูลความจริงสำหรับเขาจะเป็นชนิดใด เพราะการมีช่วงเวลาที่ยึดเหนี่ยวไว้ไม่ควรใช้เป็นข้ออ้างที่จะรับบัพติศมาให้เขาอย่างรวดเร็ว

อ่านพระธรรมกิจการฯ 16:31-34 เรื่องนี้สอนเราว่า “การถวายบูชาของพระคริสต์เพื่อเราช่างสมบูรณ์แบบเพียงใด” คุณสามารถจะ

เรียนรู้ในแต่ละวัน ที่จะพึงพิงความมั่นคงในความชอบธรรมของพระคริสต์ ที่ได้ปกป้องความบาปของคุณไว้ ขณะคุณมีความหวังหนึ่งเดียวแห่งความรอดในพระองค์

วันอังคาร

เมืองเธสะโลนิกา และเมืองเบโรอา

Thessalonica and Berea

เมื่ออัครทูตเปาโลและท่านสิลาสได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ มิซซัน-นารีทั้งสองได้เดินทางออกจากเมืองฟีลิปปี (กิจการฯ 16:35-40) จากเมืองฟีลิปปี ท่านเปาโลและทีมประกาศเดินทางตรงไปเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นมาซิโดเนีย

อ่านกิจการฯ 17:1-9 ชาวยิวในเมืองเธสะโลนิกามีปฏิริยาต่อการเผยแพร่พระกิตติคุณท่ามกลางคนต่างชาติของอัครทูตเปาโลอย่างไร

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เราเห็นท่านเปาโลมองหาธรรมศาลา สถานที่ที่ท่านจะได้แบ่งปันพระกิตติคุณ ชาวกรีกหลายคนที่ถูกศกถายตัวแต่พระเจ้า และสตรีมีชื่อเสียงเด่นชาวยิวบางคนได้ตอบสนองต่อคำเชิญชวนจากข่าวสารที่อัครทูตเปาโลเทศนา และคนกลุ่มนี้ “บางคนในพวกเขาเห็นด้วย และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกของเปาโล และสิลาส” (กิจการฯ 17:4) ดูเหมือนพวกเขา รวมกลุ่ม และร่วมนมัสการแยกออกมาจากธรรมศาลาและพบปะกัน บางทีในบ้านของยาโสแน

ส่วนชาวยิวทั้งหลายต่างรู้สึกอิจฉา พวกเขาถือเป็นศัตรูของพระกิตติคุณ ได้เริ่มก่อจลาจล ความตั้งใจของพวกเขาคือที่จะนำท่านเปาโล สิลาส และทิโมธี ซึ่งไม่ถูกเอ่ยชื่อก่อนหน้านี้ พวกเขาชุมนุมกันในตัวเมืองและตั้งข้อกล่าวหาท่านเปาโลและทีมงาน เมื่อพวกเขาตามไปที่บ้านของผู้มีศรัทธามากชื่อ “ยาโสแน” เมื่อไม่พบทีมงานผู้ประกาศพระกิตติคุณ จึงจุดดลากยาโสแนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ปกครองบ้านเมือง ร้องว่า “คนพวกนี้ให้ที่พักแก่ผู้ปลุกปั่นทำให้เกิดการแตกแยกกันทางการเมือง”

อ่านพระธรรมกิจการฯ 17:10-15 ชาวิวในเมืองเบโรอาให้การ ตอบสนองอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับชาวิวในเมืองเธสะโลนิกา

คำว่า “eugenes” (กิจการ 17:11) ความหมายดั้งเดิมคือ “การเกิด
มาดี” หรือ “การเกิดมีศักดิ์ศรี” แต่ตรงนี้โดยทั่วไปแสดงท่าที “จิตใจที่เป็น
ธรรม” ซึ่งน่าจะเป็นกรณีถูกต้องกว่า ชาวิวจากเมืองเบโรอาไม่ได้รับการ
ยกย่องเพียงแค่ว่าพวกเขาเห็นด้วยกับข่าวสารที่ท่านเปาโล และสิลาสนำมา แต่
เพราะความเต็มใจของพวกเขาที่จะตรวจสอบคำสอนกับข้อพระคัมภีร์ด้วย
พวกเขาเองในแต่ละวัน เพื่อจะดูว่าสิ่งที่เหล่ามิชชันนารีกำลังพูดอยู่ถูกต้อง
หรือไม่ ไม่ใช่เพียงแค่ว่าการใช้อารมณในการตอบสนองต่อพระกิตติคุณ โดย
ปราศการมองเห็นความจำเป็นในความเชื่อมั่นด้านสติปัญญา การใช้อารมณ
ตัดสินมีความโน้มเอียงว่าจะเป็นสิ่งผิวเผินและมีอายุสั้น

ไม่นานต่อมา อยากรู้ก็ตาม มีการข่มเหงเกิดขึ้น ซึ่งทำให้ข่าวสารที่
ท่านเปาโลประกาศที่กำลังบังเกิดผลดี ได้รับการขัดขวาง ทำให้ท่านเปาโลและ
ทีมงานถูกบังคับโดยสถานการณ์ ให้เคลื่อนที่ไปทางใต้ คือไปยังกรุงเอเธนส์

**เมื่อไรที่คุณได้ค้นหาข้อพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็ง เพื่อจะได้
รู้ว่า สิ่งนั้นจริงตามที่อ้างหรือไม่**

พุธ

อัครทูตเปาโลในเมืองเอเธนส์

Paul in Athens

กรุงเอเธนส์เป็นศูนย์กลางแห่งสติปัญญาของประเทศกรีกสมัยโบราณ
เป็นเมืองที่ประชาชนกราบไหว้รูปเคารพต่างๆ นานา บ้างแกะสลักรูปเคารพ
ด้วยหินอ่อนเป็นรูปบุคคล และรูปของเทพเจ้า (gods) ซึ่งจะพบได้ทุกแห่ง โดย
เฉพาะอย่างยิ่งประตูเข้า “เวทิสธาธารณะ” (agora) ซึ่งถือเป็นศูนย์กลางชีวิต
ของคนเมือง เมื่ออัครทูตเปาโลได้เห็นเช่นนี้ท่านรู้สึกเดือดร้อนวุ่นวายใจเกี่ยว
กับการกราบไหว้รูปเคารพที่มีอยู่ทั่วไป อัครทูตเปาโลได้เปลี่ยนแนวการประกาศ
พระกิตติคุณของท่าน ซึ่งแต่เดิมก่อนอื่นท่านต้องไปยังธรรมศาลา แต่บัดนี้
ท่านหันมาดำเนินกิจกรรมสองอย่างคู่กัน: คือการอธิบายสัปดาห์ละครั้งใน

ธรรมศาลากับชาวยิว และชาวกรีกที่อุทิศถวายตัว และทำการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหาโอกาสอภิปรายทุกวัน ที่ศูนย์สาธารณะกับนักคิด นักพูด และนักปราชญ์ชาวกรีก (ดู กิจการฯ 17:15-22)

ในฐานะชาวเอเธนส์ พวกเขาพร้อมเสมอที่จะรับฟังบางสิ่งใหม่ นักปรัชญาบางคนมีความสนใจในคำสอนของท่านเปาโล และเชื่อเชิญท่านไปกล่าวปราศรัยที่สภาอาเรโอปากัส (Areopagus) ซึ่งเป็นสภาสูงของชาวเมือง ในการกล่าวสุนทรพจน์ อัครทูตเปาโลไม่ได้ยกข้อพระคัมภีร์มาอ้าง หรือเล่าประวัติศาสตร์ที่พระเจ้าทรงติดต่อกับชนอิสราเอล เหมือนเคยทำเมื่อท่านพูดกับผู้ฟังซึ่งเป็นชาวยิว (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 13:16-41) วิธีการดังกล่าวไม่มีน้ำหนักเลยสำหรับผู้ฟังเหล่านี้ แทนที่จะทำเช่นนั้น อัครทูตเปาโลนำเสนอความจริงสำคัญในพระคัมภีร์ ในวิถีวัฒนธรรมของชาวต่างชาติที่จะเข้าใจได้

อ่านกิจการฯ 17:22-31 ในสุนทรพจน์ของท่านเปาโลที่สภาอาเรโอปากัส มีความจริงยิ่งใหญ่อะไรเกี่ยวกับพระเจ้า และความรอด และประวัติศาสตร์ และความเป็นมาของมนุษยชาติ ที่ท่านเปาโลได้เทศนาให้คนเหล่านี้ฟัง

ถ้อยคำของอัครทูตเปาโลฟังดูแล้วจะทำให้ผู้ฟังที่เจนโลกชาวต่างชาติ หัวเราะเยาะ เพราะสำหรับพวกเขาความคิดเห็นเรื่องศาสนาได้ถูกบิดเบือนไปอย่างมาก เราไม่ทราบว่าอัครทูตเปาโลตั้งใจจะจบเรื่องข่าวสารของท่านอย่างไร เพราะดูเหมือนท่านถูกขัดจังหวะ ท่านอ้างถึงการพิพากษาโลกของพระเจ้า (กิจการฯ 17:31) ความเชื่อนี้ปะทะกันกับแนวคิดหลักสองประการ ชาวกรีกที่เชื่อว่า: (1) พระเจ้ามีความพิเศษเป็นเลิศ ไม่ทรงติดต่อกับมนุษย์หรือสิ่งใดๆ ในโลก และไม่ทรงสนใจในกิจกรรมของมนุษย์ และ (2) เมื่อบุคคลหนึ่งตายจะไม่มีฟื้นคืนชีพเลย สิ่งนี้ช่วยอธิบายว่าเหตุใดคำสอนเรื่องพระกิตติคุณเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับชาวกรีก (1 โครินธ์ 1:23) และจำนวนผู้กลับใจใหม่ในกรุงเอเธนส์มีเพียงไม่กี่คน

กระนั้นท่ามกลางผู้ที่เข้ามาเชื่อในพระเยซู เป็นบุคคลสำคัญ และมีอิทธิต่อสังคมของชาวเอเธนส์ อย่างเช่น ดีโอนิซิอัส ซึ่งเป็นสมาชิกสภาอาเรโอปา-

กัส และตามาริส ซึ่งที่นี้เอ่ยชื่อเพื่อแสดงให้เห็นสถานะทางสังคม ซึ่งดูแล้วเป็นสมาชิกสภาอาระโปกัสเช่นกัน (กิจการ 17:34)

การที่อัครทูตเปาโลเปลี่ยนวิธีการเข้าถึง อย่างการอภิปรายที่สภาอาระโปกัส แสดงให้เห็นว่า ท่านรับผู้สภาพของสังคม และพื้นเพวัฒนธรรมที่แตกต่างไป ท่านแม้แต่อ้างบทกวีของชาวต่างชาติ (กิจการ 17:28) ทั้งนี้เพื่อให้เรื่องที่ท่านนำเสนอเกิดความกระจ่าง สิ่งนี้ควรสอนให้เราใช้วิธีที่แตกต่างกันในการเข้าถึงคนที่มีพื้นเพต่างกันอย่างไร

วันพฤหัสบดี

อัครทูตเปาโลในเมืองโครินธ์

Paul in Corinth

พระธรรมกิจการ 18:1-11 เล่าถึงประสบการณ์ของอัครทูตเปาโลในเมืองโครินธ์ต่อ สถานที่ที่ท่านหยุดเพื่อดูแลโบสถ์เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่ง อากวิลลาและปรัสเซียลาได้กลายเป็นเพื่อนของอัครทูตเปาโลตลอดชีวิต (โรม 16:3; 2 ทิโมธี 4:19) เรื่องบอกเป็นนัยว่า พวกเขาเป็นคริสเตียนแล้วเมื่อพวกเขามาถึงเมืองโครินธ์ อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาเป็นสองคนจากคริสเตียนจำนวนมากที่ถูกจักรพรรดิคลาวิดัส (Claudius) เนรเทศออกจากกรุงโรม นักประวัติศาสตร์ชาวโรมันชื่อ “ซูโทเนียส” ดูเหมือนบ่งบอกว่า การเนรเทศเกิดขึ้นอันเนื่องจากการก่อความไม่สงบ (disturbances) ขึ้นในชุมชนชาวยิวซึ่งสัมพันธ์กับชื่อของ “พระคริสต์” (ประวัติของคลอเดียส 25.4) ซึ่งอาจเป็นไปได้มาจากผลลัพธ์ของการเทศนาพระกิตติคุณโดยผู้เชื่อชาวยิวในท้องถิ่น ดังนั้นเป็นไปได้ที่อากวิลลาและปรัสเซียลาเองมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ท่านเปาโลและเพื่อนใหม่ทั้งสองของท่านต่างแบ่งปันงานอาชีพอย่างเดียวกัน (คือการทำเต็นท์ขาย)

อ่านพระธรรมกิจการ 18:4-17 งานการประกาศของอัครทูตเปาโลในเมืองโครินธ์ยังเกิดผลลัพธ์อย่างไร

เมื่อท่านสิลาสและทิโมธี เดินทางจากแคว้นมาซิโดเนีย พวกเขานำเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรต่างๆ ที่นั่นมาด้วย (2 โครินธ์ 11:8, 9)

ซึ่งปัจจัยดังกล่าวทำให้ท่านเปาโลได้อุทิศเวลาทั้งหมดให้กับการเทศนาสั่งสอน
อัครทูตเปาโลมีนโยบายของตนเองที่จะดำรงชีพด้วยเงินที่หามาได้ด้วยตนเอง
แม้ท่านจะสอนในจดหมายฝากของท่านว่า “คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้
รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์ 9:14)

แม้ว่าอัครทูตเปาโลจะได้รับการต่อต้าน การประกาศข่าวสารอย่างแข็ง
ขันจากชาวยิว แต่มีชาวยิวบางคนและชาวต่างชาติไม่น้อยซึ่งเป็นผู้มีศรัทธา
พระเจ้าได้กลับใจใหม่ ท่ามกลางพวกเขา มี คริสปัส ซึ่งเป็นนายธรรมศาลา
รวมทั้งคนในครอบครัวของเขา ชาวเมืองโครินธ์หลายคนก็เชื่อและรับบัพติศมา
อย่างไรก็ตามสถานการณ์ท่ามกลางชาวยิวค่อนข้างตึงเครียด อย่างที่แสดงให้เห็น
ในเรื่องนี้ (กิจการฯ 18:12-17) เป็นไปได้ที่อัครทูตเปาโลกำลังวางแผน
จะเดินทางออกจากเมืองโครินธ์ในไม่ช้า แต่ท่านได้รับนิมิตในตอนกลางคืน
ท่านได้รับการหนุนใจจากเบื้องบนบางคนขอให้ท่านและทีมงานอยู่ทำงานต่อ
(กิจการฯ 18:9-11)

ในการเดินทางกลับเมืองอันทิโอก อัครทูตเปาโลนำ อากวิลลา และ
ปรัสซิลลาเดินทางไปด้วย และขอให้พวกเขาอยู่ที่เมืองเอเฟซัส เมืองซึ่งท่าน
พักอยู่ไม่กี่วัน ก่อนจะเดินทางต่อ ขณะอยู่ในเมืองนี้ท่านมีโอกาสเทศนาใน
ธรรมศาลาของชาวยิวท้องถิ่น ผู้ซึ่งให้การต้อนรับในเชิงบวกทำให้ท่านกล่าว
สัญญาว่า ถ้าพระเจ้าทรงเต็มพระทัย ท่านจะย้อนกลับมาอีก (กิจการฯ 18:
18-21) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในการเดินทางที่วต่อไปของท่าน

อัครทูตเปาโล รู้สึกท้อแท้ใจจากการที่ท่านได้รับการต้อนรับ
ท่านต้องการการหนุนใจจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับความรอด
ของดวงวิญญาณที่นั่น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสอะไรกับท่าน (กิจการฯ
18:10) ซึ่งอาจได้ตรัสกับเรา เมื่อเรารู้สึกคล้ายกับที่ท่านเปาโลรู้สึก

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ผู้สอนความจริงที่ไม่มีใครนิยมในวันนี้ ไม่จำเป็นต้องเกิดความ
ท้อถอย ถ้ามีบางเวลาต้องพบกับการต้อนรับที่ไม่เป็นที่นิยมชมชอบ แม้ว่า

พวกเขาจะเป็นคริสเตียน มากไปกว่าที่ท่านเปาโล และเพื่อนร่วมงานได้รับ จากบุคคลที่พวกเขาได้นำมาหาพระเจ้า ผู้สื่อข่าวแห่งไม้กางเขนจะต้องติดอาวุธให้พวกเขาเองด้วยการเฝ้าระวัง และการอธิษฐาน และเคลื่อนไหวไปข้างหน้าด้วยความเชื่อ และความกล้าหาญ ทำการเสมอในพระนามของพระเยซู” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 230)

“ถ้าในฉากตอนจบของประวัติศาสตร์โลก เหล่าผู้ทดสอบความจริงที่ได้รับฟังจากการประกาศ ควรได้ติดตามตัวอย่างของชาวเมืองเบโรอา ที่ค้นหาคัมภีร์ไบเบิลแต่ละวัน และทำการเปรียบเทียบพระวจนะของพระเจ้ากับข่าวสารที่นำมาเสนอพวกเขา ในเวลานั้นคนจำนวนมากมีความภักดีต่อคำสอนแห่งธรรมบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเดี๋ยวนี้มีคนจำนวนน้อยกว่าเมื่อทำการเปรียบเทียบกัน

“คนทั้งปวงจะถูกพิพากษาสอดคล้องกับแสงสว่างที่ได้ประทานให้กับพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงส่งอัครทูตให้นำข่าวแห่งความรอดมาประกาศ และเหล่าผู้รับฟัง พระองค์จะให้พวกเขารับผิดชอบสำหรับวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระวจนะจากผู้รับใช้ของพระองค์ เหล่าคนที่สัตย์ซื่อจริงใจ แสวงหาความจริงจะทำการสำรวจในแสงสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นหลักคำสอนที่พระเจ้านำเสนอพวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 232)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามบริบทในย่อหน้าสุดท้ายของเนื้อหาในวันจันทร์ ให้อภิปรายถึง “ความจำเป็นในการเตรียมผู้ที่ได้รับบัพติศมาให้เข้าใจหลักการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างกระจ่าง” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 6, หน้า 91, 92)
2. ให้ตรึงตรองในคำถามสุดท้ายของหัวข้อศึกษาวันพุธ เราซึ่งเป็นคริสตจักรหรือโบสถ์แสดงความเข้าใจอย่างเดียวกัน ที่ท่านเปาโล

มีกับผู้คนที่มีพื้นฐานวัฒนธรรมแตกต่างกัน และมีความเต็มใจอย่างเดียวกันที่จะพบกับผู้คนในจุดที่พวกเขาเป็นอยู่ โดยที่พวกเขาไม่ต้องทำการประนีประนอมในเรื่องพระกิตติคุณ หรือเอกลักษณ์ในเรื่องศาสนาของเราเอง

3. อ่านพระธรรมกิจการฯ 17:32-34 เราสามารถเรียนรู้อะไรจากการตอบสนองสามแบบต่อชาวสาร์ที่อัครทูตเปาโลนำเสนอที่เมืองเอเธนส์ (1) บางคนหัวเราะเยาะ พวกเขารู้สึกขบขันจากการได้เห็นชาวยิวผู้ประกาศข่าวประหลาดด้วยความกระตือรือร้น เป็นไปได้ที่จะทำชีวิตให้เป็นเรื่องขบขัน แต่เหล่าผู้ทำเช่นนั้นจะพบว่าสิ่งที่เริ่มต้นด้วยความตลกขบขันมักจบลงด้วยความโศกเศร้า (2) บางคนผลัดวันประกันพรุ่งในการตัดสินใจของพวกเขา สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดของวันเวลาคือเมื่อชายคนหนึ่งพบว่าเป็นการง่ายเพียงใดที่จะพูดเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ (3) บางคนเชื่อ คนฉลาดทราบว่ามีเพียงคนโง่เท่านั้นที่จะปฏิเสธสิ่งที่พระเจ้าเสนอให้” (วิลเลียม บาร์คเลย์, กิจการของอัครทูต, Philadelphia: Westminster, 1976, หน้า 133)
4. อัครทูตเปาโลอ้างจากถ้อยคำจากนักเขียนซึ่งเป็นคนนอกศาสนา (กิจการฯ 17:28) เพื่อจะสื่อความหมายในเรื่องที่ท่านนำเสนอที่กรุงเอเธนส์ สิ่งนี้สอนเราถึงข้อดีและข้อเสียของการใช้คำสอนจากแหล่งข้อมูลอื่นที่ไม่ใช่พระวจนะในพระคัมภีร์อย่างไร

บทที่ 10

การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบสาม

The Third Missionary Journey

วันที่ 1 - 7 กันยายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 18:24-28; กิจการฯ บทที่ 19; กิจการฯ 20:7-12; 15-27;

2 โครินธ์ 4:8-14; กิจการฯ 21:1-15

ข้อควรจำ

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่า ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่า และ
ประเสริฐสำหรับข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำ
หน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบ
หมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ
ซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” (กิจการฯ 20:24)

ท่านลูก้าบันทึก “การเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบสาม
ของท่านเปาโล” ก่อนข้างจะจับพลัน เป็นการเล่าเรื่องต่อในสิ่ง
ที่เกิดขึ้นหลังจากการได้ใช้เวลาช่วงหนึ่งในเมืองอันท็อก ซึ่งเป็นศูนย์กลาง
งานมิชชันนารีของอัครทูต อัครทูตเปาโลออกเดินทางอีกเที่ยวที่สาม และ
ประสบความสำเร็จตั้งแต่ต้น เมื่อท่าน “ไปตลอดแคว้นกาลาเทีย และ
ฟรีเจีย เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกเขา” (กิจการฯ 18:23) ซึ่งจะเห็นว่า ระยะทาง
ช่วงแรก 2,400 กิโลเมตร ได้บันทึกเรื่องราวไว้ด้วยถ้อยคำเพียงประโยคเดียว

ทั้งนี้เพราะว่าเป้าหมายของการเดินทางคือเมืองเอเฟซัส สถานที่
ที่อัครทูตเปาโลใช้เวลานานกว่าเมืองอื่นๆ ในตลอดการเดินทางเที่ยวนี้ จากมุมมอง
ของผู้ประกาศพระกิตติคุณ พันธกิจการรับใช้ในเมืองเอเฟซัสประสบผล
สำเร็จงดงาม แรงกระทบจากคำเทศนาของอัครทูตเปาโลแพร่กระจายไปทั่ว

เขตแดนของเอเชีย (กิจการฯ 19:10, 26) อาจเป็นช่วงเวลานี้เองที่คริสตจักรต่าง ๆ แห่งเมืองโคโลสี ฮีเอราบุรี และเลาดีเซีย ได้รับการสถาปนาขึ้น บางทีอาจผ่านการประสานงานของ “เอปาฟรัส” (โคโลสี 4:12, 13) ซึ่งเป็นที่มงานอีกคนหนึ่งของอัครทูตเปาโล (โคโลสี 1:7; ฟิเลโมน ข้อที่ 23)

สิ่งที่น่าสังเกตเกี่ยวกับการเดินทางเที่ยวนี้ อยู่ในบันทึกสุดท้ายของอัครทูตเปาโลในพระธรรมกิจการฯ ซึ่งอัครทูตเปาโลรับผิดชอบเหมือนคนมีอิสระ ท่านลู่กายยังบันทึกการเดินทางอีกเที่ยวหนึ่ง และครั้งนี้เดินทางไปกรุงโรม แต่ในฐานะเป็นนักโทษ

วันอาทิตย์

เมืองเอเฟซัส ตอนที่ 1

Ephesus: Part I

พระธรรมกิจการฯ 18:24-28 บันทึกว่า ขณะที่อัครทูตเปาโลยังอยู่บนเส้นทางสู่เมืองเอเฟซัสของท่านผู้เชื่อชาวยิวคนหนึ่ง ชื่อว่า “อปอลโล” ได้เดินทางมายังเมืองเอเฟซัส เขาเป็นนักพูดที่มีสำนวนโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านลู่กายกล่าวพรรณนาเป็นที่ชัดเจนว่า ท่านอปอลโลเป็นสาวกผู้ติดตามพระเยซู ด้วยการกล่าวว่า “อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางของพระองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนอย่างถูกต้องถึงเรื่องพระเยซูถึงแม้ท่านรู้แต่เพียงบัญญัติมาของยอห์น” (กิจการฯ 18:25) กระนั้นแม้ท่านรู้จักแต่ท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมา และได้รับบัพติศมาโดยท่านยอห์น ท่านอปอลโลได้มีโอกาสคุ้นเคยกับพระเยซู ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ในโลก แต่ท่านได้ย้ายออกไปจากพื้นที่ อาจเป็นที่อะเล็กซานเดรีย และได้กลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มก่อนที่พระเยซูทบททุกข์ตรมาน และอยู่ในเหตุการณ์วันเพนเทกอสต์

นี่เป็นการอธิบายว่า เหตุใดอาควิลลา และปริสซิลลา จะเป็นผู้สอนอปอลโลต่อ แม้ว่าอปอลโลสามารถพิสูจน์ข้อพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล (กิจการฯ 18:28) ท่านอปอลโลจำเป็นต้องได้รับข้อมูลความจริงเป็นปัจจุบัน เพื่อจะพัฒนาความเป็นคริสเตียนนับจากพันธกิจการรับใช้ของพระเยซู อย่างไรก็ตามก็อาควิลลาและปริสซิลลาได้ทำมากกว่าสำหรับท่านอปอลโล: พร้อมกับผู้เชื่ออื่นๆ ในเมืองเอเฟซัสพวกเขาได้มอบจดหมาย

แนะนำตัวถึงคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นอากายา (กิจการฯ 18:27) ซึ่งพวกเขาให้การสนับสนุนท่านอโพลโลดำเนนพันธกิจการรับใช้อย่างบังเกิดผลในเมืองโครินธ์ (1 โครินธ์ 3:4-6; 4:6, 16:12)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 19:1-7 มีอะไรเกิดขึ้นเมื่ออัครทูตเปาโลเดินทางถึงเมืองเอเฟซัส

เรื่องราวของท่านอโพลโล เชื่อมต่อกับเรื่องของชายชาวยิวสิบสองคนซึ่งอัครทูตเปาโลพบในเมืองเอเฟซัส เมื่อท่านเดินทางถึงเมืองนั้น เพราะสถานการณ์ของพวกเขามีความคล้ายคลึงกันมาก พวกเขาได้รับการพรรณนาว่าเป็น “เหล่าสาวก” (กิจการฯ 19:1) อัครทูตเปาโลถามพวกเขา (กิจการฯ 19:2) คำตอบที่ได้รับบ่งบอกว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูแล้ว ในเวลาเดียวกัน คำตอบที่พวกเขาให้กับอัครทูตเปาโล มีความละม้ายกับคำตอบของท่านอโพลโล พวกเขาเป็นอดีตสาวกของท่านยอห์น ผู้ให้บัพติศมา ผู้ซึ่งได้กลายเป็นสาวกของพระเยซู แต่ปราศจากประสบการณ์แห่งวันเพนเทคอสต์ พวกเขาต้องได้รับโอกาสแห่งความชื่นชมยินดี และได้รับประสบการณ์ลึกซึ้งกว่ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

“เมื่อท่านเปาโลเดินทางถึงเมืองเอเฟซัส อัครทูตเปาโลได้พบกลุ่มพี่น้องในพระคริสต์สิบสองคน ซึ่งเหมือนกับท่านอโพลโล ต่างเคยได้เป็นสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและเหมือนกับยอห์น ผู้เป็นอาจารย์มีความรู้ในพันธกิจการรับใช้ของพระคริสต์ พวกเขายังไม่มีความสามารถเหมือนท่านอโพลโล แต่ทั้งสองฝ่ายมีความจริงใจและมีความเชื่อ พวกเขาแสวงหาโอกาสเผยแพร่ความรู้ที่พวกเขาได้รับมาให้แพร่ออกไป” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 282)

เราควรมองดูการรับบัพติศมาใหม่ของพวกเขาในแสงสว่างของสถานการณ์พิเศษ พวกเขาไม่ได้มาจากคริสเตียนคนอื่นๆ หรือพวกเขาได้รับประสบการณ์แห่งการกลับใจใหม่ พวกเขาเป็นเพียงกลุ่มที่ได้รวมตัวกัน (integrated) เข้าสู่กระแสหลักของศาสนาคริสต์ ที่พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพูดภาษาแปลกๆ อาจหมายถึงพวกเขาเป็นคริสเตียนมิชชันนารี เหมือนเช่น

ท่านอโปลโล ซึ่งตอนนี้ได้รับสิทธิอำนาจให้เป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นที่ใดที่พวกเขาเดินทางไป

วันจันทร์

เมืองเอเฟซัส ตอนที่ 2

Ephesus: Part II

ในเมืองเอเฟซัสอัครทูตเปาโลปฏิบัติตามรูปแบบเดิม คือการเข้าไปเทศนาในธรรมศาลาเป็นอันดับแรก เมื่อเกิดการต่อต้านขึ้น อัครทูตเปาโลและผู้เชื่อใหม่ย้ายไปบรรยายให้ห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ “ทีรินนัส” ท่านลูกาได้สรุปพันธกิจรับใช้ในเมืองเอเฟซัสตลอดสองปีของอัครทูตเปาโลว่า “จนชาวแคว้นเอเชีย ทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการฯ 19:8, 10)

ในพระธรรมกิจการฯ 19:11-20 ท่านลูกาบันทึกเรื่องการอัศจรรย์เพิ่มเข้าไปสองสามเรื่อง พรรณนาถึงชัยชนะแห่งอำนาจของพระเจ้าในเมืองนี้ ที่มีพวกหมอผีพยายามใช้นามของพระเยซูเจ้าขับผีร้ายออก บางคนได้ใช้เวทมนตร์คาถาในการเลี้ยงชีพ ได้กลับใจมาเชื่อในพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลย พระเจ้าทรงทำการรักษาโรคต่างๆ ผ่านอัครทูตเปาโล ซึ่งแม้แต่การนำผ้าเช็ดหน้า และผ้ากันเปื้อนของอัครทูตมาวางบนคนไข้ คนไข้ก็หายจากโรค และผีร้ายก็ออกจากคนที่มันสิงอยู่ (กิจการฯ 19:12) เรื่องนี้อาจฟังดูแปลกๆ สำหรับบางคน ซึ่งจะไปก็คล้ายกับตอนที่พระเยซูทรงรักษาโรคตกโลหิตให้ผู้หญิงคนหนึ่ง (ลูกา 8:44) ความเชื่อในเรื่องโชคลาง และเวทมนตร์คาถาของชาวเอเฟซัสนำไปสู่การทำการอัศจรรย์ “ที่พิเศษเหนือธรรมชาติ” ดังที่ท่านลูกาได้กล่าวใน (กิจการฯ 19:11) นี่อาจเป็นตัวอย่างของการที่พระเจ้า ทรงสนองความต้องการของผู้คนในระดับความเข้าใจได้ของพวกเขาเอง

อัครทูตเปาโลพึงพอใจในผลลัพธ์จากงานมิชชันนารีของท่านในเมืองเอเฟซัส อัครทูตเปาโลตัดสินใจเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 19:21) ท่านลูกาไม่ให้เหตุผลสำหรับการเดินทางเที่ยวนี้ แต่เราทราบได้จากข้อเขียนของท่านเองว่า ท่านหวังที่จะส่งมอบเงินกองทุนที่ได้รับรวบรวมจากคริสตจักรต่างๆ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของพี่น้องในคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม (โรม 15:25-27, 1 โครินธ์ 16:1-3) การที่ผู้เชื่อในช่วงแรกๆ ได้นำทรัพย์สินเงินทองมา

รวมเป็นกองกลางก็ดี และต่อมาเกิดกันดารอาหารฝนไม่ตกในช่วงการครองราชย์ของจักรพรรดิคลาวเดียส อัครทูตเปาโลมองเห็นความอ่อนกำลังของผู้เชื่อในแคว้นยูเดีย และการที่พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือ (กาลาเทีย 2:10) ดังนั้นการได้รับความช่วยเหลือจากพี่น้องในพระคริสต์จากที่ต่างๆ เป็นโอกาสที่จะเสริมกำลัง ทั้งในด้านความไว้วางใจในการเป็นอัครทูตของท่าน และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของคริสตจักรต่างๆ แบบ “ข้ามวัฒนธรรม” (transcultural Church) แม้ท่านเปาโลจะตระหนักถึงความเสี่ยง เพราะท่านต้องเปิดเผยตัวตน ก็ไม่ทำให้ท่านรู้สึกหวั่นไหวแต่ประการใด (กิจการฯ 20:22, 23; โรม 15:31)

อ่านกิจการฯ 19:23-41 มีอะไรเป็นเหตุผลแท้จริง ที่ผู้ต่อต้านยกขึ้นมาต่อต้านอัครทูตเปาโล ซึ่งได้เกิดขึ้นในเมืองเอเฟซัสในตอนท้ายของการอยู่ที่นั่นของท่าน

เรื่องการต่อต้านเกิดขึ้นเกี่ยวกับการนมัสการของผู้คนในศาสนาอื่น ซึ่งได้รับการคุกคามจากผู้คนจำนวนมากได้หันมาเชื่อในข่าวสารที่อัครทูตเปาโลประกาศ ชายที่ชื่อ “เดเมตรีอัส” เป็นช่างทำเงิน ได้นำเงินทำเป็นรูปเคารพพระอารเทมิส ชายและได้กำไรมาก วิหารของพระอารเทมิส (หรือไดอะนา) ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเอเฟซัส เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์เจ็ดอย่างของโลกโบราณ เดเมตรีอัสได้ระดมช่างเงินลุกขึ้นต่อต้านอัครทูตเปาโลและทีมงานของท่าน

อ่านพระธรรมกิจการฯ 19:27 สังเกตว่า ช่างเงิน ชื่อเดเมตรีอัสเป็นช่างศิลป์ สามารถสร้างรูปเคารพนางอารเทมิส เพื่อให้เกิดแรงจูงใจ มีความเลื่อมใสบูชาในศาสนา “piety” เขาใช้ความพยายามจะรักษารายได้อันงามของเขาไว้ เหตุใดเราในฐานะคริสเตียนจึงไม่ควรใช้ความเชื่อของเรา หรือสร้างทำตัวเป็นคนมีความเลื่อมใสในศาสนา เพื่อผลประโยชน์ในลักษณะเดียวกัน

วันอังคาร

เมืองโทรัส

Troas

หลังจากเกิดการจลาจล (กิจการฯ 19:23-41) อัครทูตเปาโลตัดสินใจที่จะเดินทางจากเมืองเอเฟซัส แต่ท่านเดินทางอ้อมผ่านไปทางมาซิโดเนีย

และแคว้นเอเชีย แทนที่จะเดินทางตรงไปยังเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 20:1-3) และในการเดินทางที่ยวนี้ มีตัวแทนจากคริสตจักรต่างๆ ของชาวต่างชาติหลายคนเดินทางร่วมไปกับอัครทูตเปาโลด้วย (กิจการฯ 20:4)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 20:7-12 มีอะไรผิดเกี่ยวกับการโต้เถียงเรื่องธรรมดา ที่บางคนอ้างข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าวันสะบาโตถูกเปลี่ยนสู่วันอาทิตย์

อัครทูตเปาโลหยุดค้างคืนในเมืองโตรอัส ซึ่งจบลงด้วยการประชุมคริสตจักร “ในวันแรกของสัปดาห์” (กิจการฯ 20:7) พวกเขาสามารถรวมตัวกัน “เพื่อหักขนมปัง” เป็นไปได้จนถึง “อาหารมือสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งอาจมีการรับประทานอาหารเพื่อการสังสรรค์ร่วมด้วย แม้บ่อยครั้งทั้งสองมีรวมกันกับอาหารมือสุดท้าย ซึ่งปฏิบัติกันมาตั้งแต่ช่วงแรกเริ่มในคริสตจักรเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 2:42, 46) ซึ่งตรงนี้ไม่เอ่ยถึงถ้วย (cup) สำหรับใส่น้ำองุ่นหรือการอธิษฐาน จึงไม่น่าจะเป็นการประกอบพิธีมหาสนิท ใดๆ อย่างไรก็ดี เรื่องนี้บ่อยครั้งมีผู้กล่าวเป็นหลักฐานแสดงว่า ในสมัยของอัครทูตเปาโล วันสะบาโตได้เข้าแทนที่โดยวันอาทิตย์ สำหรับเป็นวันนมัสการอย่างน้อยในคริสตจักรของชาวต่างชาติ

กระนั้นก่อนจะกล่าวอ้างเช่นนั้น มีความจำเป็นจะสถาปนาวันอันถูกต้อง ว่าการประชุมในเมืองโตรอัสเกิดขึ้นเมื่อไร พอๆ กับการรับรู้ถึง “ลักษณะ” หรือ “ธรรมชาติของการประชุม” ข้ออ้างอิงตรงนี้มีการใช้แสงสว่าง (กิจการฯ 20:8) ร่วมกับข้อมูลที่ว่า การประชุมดำเนินต่อเนื่องไปถึงเที่ยงคืน (กิจการฯ 20:7) และต่อไปจนรุ่งอรุณ (กิจการฯ 20:11) แม้ไม่ได้เอ่ยถึงการที่ “ยุทักัส” ง่วงหลับไป เป็นการบอกว่าเป็นการประชุมในเวลากลางคืน

คำถามมีว่า นี่เป็นการประชุมกลางคืนก่อนวันอาทิตย์ หรือกลางคืนหลังวันอาทิตย์ คำตอบขึ้นอยู่กับว่าท่านเลือกใช้ระบบการนับเวลาอย่างไร ถ้าใช้ระบบของชาวยิว จะนับจากดวงอาทิตย์ตกดิน ถึงอาทิตย์ตกดิน หรือระบบของโรมันจะนับวันเหมือนในปัจจุบันคือจากเที่ยงคืนถึงเที่ยงคืน ดังนั้น ถ้านับตามแบบชาวยิวการประชุมดำเนินไปในคืนวันเสาร์ ในกรณีนับตามแบบโรมัน การประชุมดำเนินการไปในคืนวันอาทิตย์

ไม่ว่าจะเป็นการนับระบบไหน เนื้อหาของพระธรรมกิจการฯ 20:7-12 บ่งบอกว่า แม้ถ้าการประชุมอยู่ในคืนวันอาทิตย์ ก็ไม่ใช่การประชุมตามเวลาปกติ แต่เป็นการประชุมนัดหมายพิเศษ อันเนื่องจากอัครทูตเปาโลจะเดินทางจากไปในวันรุ่งเช้าจะมาถึง เป็นเรื่องยากที่จะมองเรื่องนี้เป็นข้อยกเว้นที่แยกต่างหาก (isolated) เพื่อใช้สนับสนุนการถือรักษาวันอาทิตย์ ซึ่งข้อมูลความจริง มันไม่ใช่

ตรีกตรองในเหตุผลทั้งหมดสำหรับข้อมูลที่ฟังขึ้น (validity) ของการถือรักษาวันที่เจ็ด วันสะบาโต พระคัมภีร์ให้การสนับสนุนอย่างทรงพลังสำหรับวันสะบาโต ช่วยทำให้เรามั่นใจในเอกลักษณ์เฉพาะ ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสและการที่เราถูกเรียกให้ประกาศเผยแผ่ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์แก่ชาวโลก

พ

เมืองมิเลทัส

Miletus

บนเส้นทางไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม อัครทูตเปาโลได้หยุดพักอีกครั้งหนึ่งที่เมืองมิเลทัส และที่เมืองมิเลทัสท่านเปาโลส่งคนไปเชิญผู้ปกครองจากเมืองเอเฟซัสให้มาพบท่านที่เมืองมิเลทัส และในการกล่าวสุนทรพจน์แก่ผู้นำที่เมืองมิเลทัส และผู้ปกครองจากเอเฟซัส อัครทูตเปาโลได้กล่าวอำลาแก่ผู้นำทั้งหลาย

อ่านกิจการฯ 20:15-27 อัครทูตเปาโลได้กล่าวเน้นอะไรในส่วนที่เป็นอาร์มภบทในสุนทรพจน์ของท่าน

ในเมื่ออัครทูตเปาโลได้วางแผนสำหรับการเดินทางเที่ยวใหม่ของท่านแล้ว ซึ่งรวมไปถึงกรุงโรมและประเทศสเปน (โรม 15:22-29) อัครทูตเปาโลเชื่อว่าท่านคงไม่ได้กลับมาที่เอเซียอีก ดังนั้นท่านเริ่มต้นสุนทรพจน์ด้วยการรายงานประเภทความไว้วางใจ (accountability) ของหลายปีที่ท่านอยู่ที่เอเฟซัส อย่างไรก็ดีในรายงานนั้น ไม่ได้พุ่งเป้าไปในอดีตเท่านั้น แต่ได้กล่าวถึงวิถีที่ท่านได้ใช้ชีวิตท่ามกลางชาวเอเฟซัส และยังคงกล่าวถึงอนาคตสำหรับการที่ท่านรู้สึกกลัวที่อาจเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม

ความกลัวของอัครทูตเปาโลไม่ได้มาจากสิ่งไร้รากฐาน ในเวลานั้น คริสตจักรเยรูซาเล็มมองอัครทูตเปาโลด้วยความสงสัยบางประการ ถ้าไม่ใช่ ศัตรู อันเนื่องมาจากอดีตของท่านที่ได้ทำการข่มเหง และการประกาศ “พระ- กิตติคุณเป็นอิสระจากพิธีสุหนัต์” (กิจการฯ 21:20-26) สำหรับผู้มีอำนาจชาว ยิว อัครทูตเปาโลไม่ใช่ใครนอกจากเป็นผู้ทรยศต่อชาติ และเป็นผู้นำประชาชน ให้ออกห่างจากศาสนาและวัฒนธรรม (กิจการฯ 23:1, 2) ช่วงกลางของศตวรรษ แรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปกครองที่ไม่สมควรของชาวโรมัน ชาวยูเดียเอง กำลังก่อหวอดการปฏิวัติ ซึ่งหนุนความรุนแรงของผู้รักชาติในอุดมคติ บรรยาการเช่นนี้มีอิทธิพลปกคลุมทั่วห่อหมกหญ้าของสังคมชาวยิว อาจารย์ไปถึงคนที่อยู่ในคริสตจักรด้วย ในบริบทเช่นนี้ กิจกรรมของอดีตชาวฟาริสีท่าน นี้ ท่ามกลางชาวต่างชาติทำให้ภาพพจน์ของอัครทูตเปาโลมีชื่อเสียงในทางไม่ดี (notoriety)

อัครทูตเปาโลมีความหวังโยมากขึ้น ใน กิจการฯ 20:28-31 ท่านเปาโล มุ่งเน้นเตรียมความพร้อมให้ผู้ผู้นำในคริสตจักรเอเฟซัสว่า จะจัดการกับเรื่องครู สอนเทียมเท็จ ซึ่งเปรียบเหมือนสุนัขป่าดุร้าย ซึ่งพยายามนำฝูงแกะไปในทาง ผิด และออกนอกกลุ่มนอกทางอย่างไร ดังนั้นแม้ภายในคริสตจักรเอง และในช่วง แรกเริ่มของคริสตจักร อันตรายจากครูสอนเทียมเท็จเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ดังที่ กษัตริย์ซาโลมอนได้กล่าวไว้ในครั้งหนึ่ง และซึ่งในบริบทที่ต่างกันว่า “สิ่งที่ เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้ว คือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และ ไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์” (ปัญญาจารย์ 1:9) ประวัติศาสตร์ของ คริสตจักรคริสเตียน เปิดเผยให้เห็นความเสียหายเหลือเชื่อที่ครูสอนเทียมเท็จ ได้นำมาสู่คริสตจักร ปัญหาเช่นนี้จะยังคงอยู่จนวาระสุดท้ายของโลก (2 ทิโมธี 4:3) เช่นกัน

ไม่มีคำถาม อัครทูตเปาโลมีหลายสิ่งหลายอย่างในจิตใจของท่าน มีความหวังโยอย่างมากมาย และกระนั้น ความสัตย์ซื่อ และความขยันขันแข็ง ของท่านไม่หวั่นไหว

อ่านพระธรรม 2 โครินธ์ 4:8-14 อะไรที่อัครทูตเปาโลพูดตรงนี้ ซึ่งเราจำเป็นต้องนำไปประยุกต์ใช้กับตัวเราเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการทดสอบเกิดขึ้น อัครทูตเปาโลวางใจในความหวังสุดท้ายของท่านที่ไหน

วันหยุดหีบตี

เมืองไทระ และเมืองซีซารียา

Tyre and Caesarea

ภายหลังเมืองมิเลทัส ลูคาบันทึกการเดินทางของอัครทูตเปาโลก่อนข้างละเอียดยในบางประเด็นโดยมีจุดปลายทางที่กรุงเยรูซาเล็ม อัครทูตเปาโลใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในเมืองไทระ ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งทะเลฟินีเซียน เป็นสถานที่ที่ต้องเอาสินค้าขึ้นที่ท่าเรือ (กิจการฯ 21:1-6) อย่างไรก็ตาม ขณะที่ท่านอยู่ที่นั่นเหล่าผู้เชื่อพยายามยับยั้งไม่让您เดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม ผู้เชื่อเหล่านั้นได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาเตือนอัครทูตเปาโลไม่ให้เดินทางไป “คำเตือน” ไม่จำเป็นต้องกล่าวแย้งกับการทรงนำที่อัครทูตเปาโลได้รับก่อนหน้านั้น ภาษากรีกใช้คำว่า “etheto en to pneumatī” ในกิจการฯ 19:21 ควรจะให้ความหมายว่า “ตกลงใจ หรือวัตถุประสงค์ในพระวิญญาณ” มากกว่า อัครทูตเปาโลได้มาถึงจุดการตัดสินใจทั้งหมดโดยตัวท่านเอง จุดที่กล่าวนี้คือ พระวิญญาณอาจได้สำแดงแก่คริสเตียนชาวเมืองไทระถึงอันตรายที่รออยู่ข้างหน้า ดังนั้นจากความหวังโยของมนุษย์ พวกเขาแนะนำอัครทูตเปาโลไม่ควรเดินทางไปตามความตั้งใจเดิมของท่าน อัครทูตเปาโลเองไม่ค่อยแน่ใจในเกี่ยวกับว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับท่านที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 20:22, 23) การทรงนำของพระเจ้าอาจไม่ได้กล่าวทุกเรื่องชัดเจนเสมอไป อย่างในกรณีของอัครทูตเปาโล

อ่านพระธรรมกิจการฯ 21:10-14 มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในเมืองซีซารียา เกี่ยวกับการเดินทางของอัครทูตเปาโลเพื่อไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

อากาบัสผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งจากกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งในครั้งก่อนได้กล่าวทำนายเรื่องการกั้นดารอาหารไว้ใน กิจการฯ 11:27-30 ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมบางเรื่อง (ตัวอย่างเช่น อิสยาห์ 20:1-6; เเยเรมีย์

13:1-10) ข่าวสารของอากาบัส กล่าวถึงการกระทำ ซึ่งเป็นเหมือนภาพเคลื่อนไหวที่มีชีวิตของสิ่งที่จะบังเกิดขึ้นเมื่ออัครทูตเปาโลเดินทางถึงกรุงเยรูซาเล็ม โดยบอกว่าศัตรูของท่านจะจับตัวท่านและมอบไว้ในมือของคนต่างชาติ (ชาวโรมัน)

เหล่าผู้เดินทางร่วมกับอัครทูตเปาโล ปรากฏว่ารับเอาข่าวของอากาบัส เป็นข่าวสารการเตือน ไม่ใช่เป็นคำพยากรณ์ ดังนั้นพวกเขาพยายามสุดกำลัง เพื่อให้อัครทูตเปาโลตระหนักถึงอันตราย และไม่เดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม แม้ อัครทูตเปาโลจะรู้สึกประทับใจในความห่วงใยของเพื่อนร่วมทาง แต่ท่านเปาโล ได้ตัดสินใจที่จะเดินทางประกาศพระกิตติคุณให้เสร็จ แม้ว่าจะต้องแลกด้วยชีวิตของตนเอง สำหรับท่าน การยึดถือคุณธรรม ความสัตย์ซื่อ ความมั่นคง (integrity) แห่งพระกิตติคุณ และความสามัคคีธรรมของคริสตจักรมีความสำคัญมากกว่าความปลอดภัยในชีวิตส่วนตัว และความสนใจของท่าน

“ไม่มีครั้งใดก่อนหน้านี้อัครทูตจะเดินทางเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็มด้วยดวงใจที่เศร้าหมองเท่าครั้งนี้ ท่านทราบว่าคุณจะพบเพื่อนไม่กี่คน แต่พบศัตรูจำนวนมาก ขณะที่อัครทูตเปาโลเข้าใกล้ตัวเมือง ซึ่งชาวเมืองนี้ได้ปฏิเสธ และประหารชีวิตพระบุตรของพระเจ้า และบัดนี้เหมือนได้เขียนป้ายแขวนไว้ทำหยาพระพิโรธของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 397, 398)

แม้จะถูกเข้าใจผิด ถูกใส่ร้าย ถูกปฏิบัติอย่างทารุณ และถูกเสียดสีบ่อยครั้ง แต่อัครทูตเปาโลยังดำเนินตามความเชื่อของท่านต่อไป เราจะทำอย่างเดียวกัน โดยจะไม่ท้อถอยต่อสถานการณ์ใด ๆ ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ความสำเร็จในการรับใช้ในการเทศนาพระกิตติคุณเราใจให้ความโกรธของชาวยิวเกิดขึ้นครั้งใหม่ในทุกไตรมาส เรื่องราวของการประกาศหลักความเชื่อใหม่ของอัครทูตเปาโลและคณะได้ถูกรายงานเข้ามายังผู้นำชาวยิวจากนักสังเกตการณ์ที่ถูกส่งออกไป ซึ่งพวกเขาคอยสังเกตที่มงานมิชชันนารี ซึ่ง

ประกาศยอมรับชนต่างชาติซึ่งไม่ได้ประกอบพิธีกรรมตามธรรมเนียมปฏิบัติ ได้รับการยอมรับให้มีสิทธิพิเศษเท่ากับชนชาวยิวซึ่งเป็นเชื้อสายของท่านอับราฮัม.... ดังที่อัครทูตเปาโลได้เขียนในจดหมายฝากว่า “ในพระองค์นั้น ท่านได้รับพิธีเข้าสู่หนัดที่มีอมมุขย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนึ่งในการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์” (โคโลสี 3:11) ทั้งหมดนี้ศัตรูของอัครทูตเปาโลถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างกล้าหาญ และพวกเขาได้ตัดสินใจมุ่งมั่นว่าเสียงของอัครทูตจะต้องถูกทำให้เงียบไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 390)

“และอัครทูตเปาโลไม่อาจรับเอาความเห็นอกเห็นใจ และการสนับสนุนแม้แต่จากเหล่าพี่น้องแห่งความเชื่อของตนเอง เหล่าชาวยิวผู้ไม่ได้กลับใจใหม่ซึ่งได้ติดตามใกล้ชิดบนเส้นทางของอัครทูตผู้เดินทางไปทำการประกาศ พวกเขาไม่เคยเข้าไปในการกระจายข่าวจากรายงานอันไม่พึงประสงค์ไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ทั้งเป็นส่วนบุคคล และโดยจดหมายเวียน เกี่ยวเนื่องกับอัครทูตและงานของท่าน และแม้แต่อัครทูต และผู้ปกครองบางคนยังได้รับรายงานเหล่านี้เสมือนหนึ่งเป็นความจริง พยายามใส่ข้อขัดแย้ง และแสดงออกให้เห็นว่าไม่มีความปรารถนาจะปรองดอง (กับผู้ติดตามพระเยซู)” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 398)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. สาวกสิบสองคนที่อัครทูตเปาโลพบในเมืองเอเฟซัส บางท่านเป็นผู้ติดตามท่านยอห์น ผู้ให้บัพติศมา มา ก่อนที่จะเป็นสาวกของพระเยซู (กิจการฯ 19:1-7) เหตุใดจึงเป็นการถูกต้องที่จะใช้ข้อความตอนนี้กำหนดให้คริสเตียนคนอื่นๆ รับประทานบัพติศมาอีกครั้งใหม่ (ทั้ง ๆ ที่ได้รับบัพติศมาโดยการจุ่มทั้งตัวแล้ว) ก่อนเข้าร่วมคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส มีความสำคัญประการใดในข้อมูลที่ว่าท่านอ پولโล ไม่ได้รับประทานบัพติศมาใหม่
2. ใคร่ครวญถึงสถานการณ์ของอัครทูตเปาโล ท่านถูกปฏิเสธโดยชนร่วมชาติของท่านผู้ไม่เชื่อในพระเยซู แม้แต่ชาวยิวผู้เชื่อในพระเยซูหลายคน บางคนมองดูท่านอัครทูตเปาโลด้วยความหวาดระแวง หลายคนไม่วางใจ เพราะพวกเขาคิดว่า อัครทูตเปาโลเป็นผู้ทำให้ “จุดเด่นเฉพาะไม่เหมือนใคร” (landmarks) ถูกบิดเบือนไป ส่วนชาวต่างชาติจำนวนไม่น้อยเกลียดชังพระกิตติคุณที่ท่านเปาโลกำลังประกาศ กระนั้นอัครทูตเปาโลยังคงดำเนินการต่อไป แม้ว่าจะมีการต่อต้านรอบด้าน เราเองสามารถได้รับอะไรจากเรื่องของอัครทูตเปาโล
3. ใคร่ครวญถึงข้อโต้แย้งบางข้อที่ผู้คนพยายามใช้เพื่อพิสูจน์ว่า “วันสะบาโตถูกเปลี่ยนไปเป็นวันอาทิตย์แล้ว หรือธรรมนูญข้อนี้ไม่มีข้อผูกพัน (ให้ถือรักษา) อีกต่อไป เราจะตอบข้อโต้แย้งนี้ได้อย่างไร และควรทำไปให้เป็นการแสดงว่า การเชื่อฟังวันสะบาโตไม่ใช่การถือตามตัวอักษร (legalism) อีกต่อไป ซึ่งก็เหมือนการถือปฏิบัติธรรมนูญอื่น ๆ อีกแก้ข้อ นั่นคือถ้าเราเชื่อฟังด้วยความเชื่อ และด้วยความเข้าใจว่าความหวังในความรอดของเราเพียงหนึ่งเดียววางอยู่ที่ไหน

บทที่ 11

ถูกจับในกรุงเยรูซาเล็ม

Arrest in Jerusalem

วันที่ 8 - 14 กันยายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการย บทที่ 21; โรม 2:28, 29; กาลาเทีย 5:6;

กิจการย บทที่ 22; กิจการย 23:1-30; มัทธิว 22:23-32

ข้อควรจำ

“ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมฉันนั้น” (กิจการย 23:11)

ไม่นานหลังการเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบแรกของอัครทูตเปาโล เป็นที่ปรากฏชัดว่ามีพื้นฐานของข้อที่ไม่เห็นด้วยกันในคริสตจักร ในเรื่องราว “ชนต่างชาติต้องถูกรับเข้าสู่ความเชื่ออย่างไร” (กิจการย 15:1-5) บางทีอัครทูตเปาโลรู้สึกได้ว่าความขัดแย้งได้เติบโตขึ้น อัครทูตเปาโลนึกคิดถึงแผนการที่จะส่งเสริมความสามัคคีในคริสตจักร ทั้งนี้เพราะในการประชุมสภาครั้งที่ผ่านมา ท่านได้กล่าวในที่ประชุมว่า “ขออย่าให้เราลืมนึกถึงคนจน” (กาลาเทีย 2:10) อัครทูตเปาโลได้ตัดสินใจเชิญคริสตจักรของชาวต่างชาติเรียไรเงินเพื่อช่วยพี่น้องแห่งความเชื่อในแคว้นยูเดีย (ที่กำลังประสบกับภัยแล้ง) ท่านกล่าวว่า “เรื่องการเรียไรเพื่อช่วยชนรรมิกชนนั้น” (1 โครินธ์ 16:1) บางทีอัครทูตเปาโลอาจหวังว่า การช่วยเหลือจะช่วยสร้างสะพานขึ้นระหว่างสองกลุ่ม

เรื่องนี้อาจอธิบายถึงความตั้งใจของอัครทูตเปาโลที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็มในตอนสิ้นสุดของการเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณรอบที่สามของท่าน แม้ว่าจะมีความเสี่ยง ในมือข้างหนึ่ง (on one hand) ท่านมีความรัก “แท้จริง” สำหรับเพื่อนร่วมชาติชาวยิว (โรม 9:1-5) ส่วนมืออีกข้างหนึ่ง (on the other hand) ท่านปรารถนาที่ประสันคริสตจักรเข้าเป็นหนึ่ง (กาลาเทีย 3:28, 5:6) ทั้งนี้เพราะชาวยิว และชาวต่างชาติได้รับความรอดเหมือนกันผ่านความเชื่อไม่ใช่ผ่านการถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ (โรม 3:28-30) การสังสรรค์ใดทำให้เกิดความเห็นห่างระหว่างพวกเขาซึ่งวางบนพิธีต่างๆ ทางศาสนา ซึ่งเป็นข้อกำหนดสำหรับชาวยิว เป็นสิ่งต่อต้านธรรมชาติอันครอบคลุม (inclusive) ของพระกิตติคุณ (เอเฟซัส 2:11-22)

ให้เราทั้งหลายติดตามอัครทูตเปาโลเข้าไปสู่ “ช่วงเวลาใหม่แห่งชีวิต และงานการประกาศพระกิตติคุณ” ของท่าน

วันอาทิตย์

การพบกับผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม

Meeting the Jerusalem Leaders

เมื่ออัครทูตเปาโลเดินทางถึงเยรูซาเล็ม ท่านได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นโดยกลุ่มผู้เชื่อซึ่งมีความผูกพันกับมนาสัน และมนาสันนั่นเอง ได้ต้อนรับอัครทูตเปาโลเข้าพักในบ้านของเขา (กิจการฯ 21:16, 17)

ในกิจการฯ 21:18-22 บันทึกว่าอัครทูตยากอบ และเหล่าผู้นำในกรุงเยรูซาเล็มได้แสดงความห่วงใยเกี่ยวกับชื่อเสียงของอัครทูตเปาโลท่ามกลางกลุ่มผู้เชื่อชาวยิวท้องถิ่น ชาวยิวเหล่านี้เป็นผู้มีความกระตือรือร้นในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พวกเขาได้รับการบอกไว้ว่า อัครทูตเปาโลได้สอนชาวยิวที่อาศัยอยู่ต่างแดนให้กลับใจใหม่ และละทิ้งท่านโมเสส อัครทูตสอนพวกเขาด้วยว่า “พวกเข้าไม่ต้องเข้าพิธีสัณฑ์” หรือถือรักษาธรรมเนียมประเพณีชาวยิวอีกต่อไป” (กิจการ 21:21)

สิ่งนี้แน่นอนไม่ใช่ความจริง สิ่งที่อัครทูตเปาโลสอนคือ การเน้นเรื่องความรอด ไม่ใช่การเข้าพิธีสัณฑ์ หรือการเข้าพิธีสัณฑ์ไม่มีความหมายสิ่งใด ทั้งนี้เพราะชาวยิว และชาวต่างชาติต่างได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูเท่าเทียมกัน (โรม 2:28, 29; กาลาเทีย 5:6; โคลโลสี 3:11) สิ่งนี้มีความแตกต่าง

กันอย่างชัดเจน ไม่ใช่การหนุ่ใจไม่ให้ใส่ใจข้อกำหนดของธรรมเนียมปฏิบัติ แน่แน่นอน การเชื่อฟัง ในตัวเองเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันกับการเชื่อตามตัวอักษร (synonym for legalism) แม้ว่าอาจใช้ไปในการบิดเบือนความหมายอย่างเจตนาก็ตาม

อ่านพระธรรมกิจการ 21:23-26 อัครทูตเปาโลจะสาธิตให้เห็น ได้อย่างไรว่า ท่านยังเป็นชาวยิวที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง

อัครทูตเปาโลได้รับคำแนะนำให้แก้ไขภาพทางการเมืองให้ถูกต้อง ท่านควรแสดงให้เห็นความผิดพลาดของชาวลื้อเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่จริงในบางสิ่งของการเป็นคณิวแท้ๆ: เช่นเป็นผู้ให้การสนับสนุน “การกล่าวปฏิญาณ “นาซีไรท์” (Nazirite vow) ของผู้เชื่อบางคน คำปฏิญาณนี้จัดทำขึ้นเป็นพิเศษโดยชาวยิวผู้มีศรัทธาแก่กล้าในศาสนา ผู้มีความประสงค์จะอุทิศตัวของเขาแก่พระเจ้า

น่าเสียดายอย่างยิ่ง อัครทูตเปาโลยอมรับ โดยกล่าวว่าแม้วีรบุรุษ รวมไปถึงเอกบุรุษในพระคัมภีร์ ต่างมีข้อบกพร่อง อย่างที่เรามองเห็นในชีวิตของท่านอับราฮัม ท่านโมเสส ท่านเปโตร และอีกหลายท่าน อาจได้เหตุผลได้ว่า อัครทูตเปาโลเพียงติดตามหลักการของท่าน ซึ่งมีพฤติกรรมเหมือนชาวยิวเมื่อเกี่ยวข้องกับคณิวด้วยกัน (1 โครินธ์ 9:19-23) หรือไม่ตัวอัครทูตเองได้รับรายงานว่าได้ “ทำการบนที่จะกลั่นผม” ไม่นานก่อนหน้า (กิจการฯ 18:18) แม้ว่าธรรมเนียมอันเที่ยงตรงของคำปฏิญาณนี้ไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามในเวลานี้ มีการประนีประนอมเสมือนหนึ่งอัครทูตเปาโลแสดงการรับรอง ซึ่งเป็นลักษณะการปฏิบัติตามตัวอักษรเบื้องหลังการให้การแนะนำ ซึ่งท่าทีของสิ่งเกี่ยวข้อง เช่นนั้นเป็นสิ่งที่อัครทูตพยายามต่อต้านอย่างแข็งขัน กล่าวคือการมีสองพระกิตติคุณ หนึ่งนั้นสำหรับชาวต่างชาติ คือความรอดโดยความเชื่อ และอีกหนึ่งสำหรับชาวยิว ความรอดโดยการกระทำ “ซึ่งอัครทูตเปาโลไม่ได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าที่จะยินยอมได้มากตามที่พวกเขาขอร้อง” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 405)

ในความพยายามของเรา เพื่อให้เข้าประเด็น (be relevant) เราจะระมัดระวังไม่ทำผิดในประเภทที่คล้ายกันนี้ได้อย่างไร

อัครทูตเปาโลรับคำแนะนำของเหล่าผู้นำคริสตจักร ท่านจึงจำเป็นต้องเข้าพิธีการชำระตนให้บริสุทธิ์ ซึ่งมีกำหนดเวลาเจ็ดวัน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้คำปฏิญาณของมนุษย์สมบูรณ์ (กันดารวิถี 19:11-13) ในเวลาเดียวกัน ธรรมเนียมของชาวยิวกำหนดไว้ว่า ใครก็ตามที่เดินทางจากดินแดนต่างชาติถือว่าไม่สะอาด ไม่สามารถเข้าไปในพระวิหารได้ นี่คือสาเหตุที่อัครทูตเปาโลต้องชำระตัวท่านเองก่อนที่จะไปเจอกับคณะปุโรหิตให้ทราบที่ท่านได้ทำการชำระตนให้บริสุทธิ์แล้วตามขั้นตอน “นาซีไรท์” (Nazirites) (กิจการฯ 21:26)

อ่านกิจการฯ บทที่ 21:27-36 มีอะไรเกิดขึ้นกับอัครทูตเปาโลในตอนสิ้นสุดช่วงการชำระตนครบเจ็ดวันของท่าน

การจลาจลอันเกิดขึ้นจากสาเหตุที่มีเหล่าคนพยายามปลุกปั่นฝูงชนให้ต่อต้านอัครทูตเปาโล โดยการกล่าวหาว่าอัครทูตเปาโลได้กระทำการไม่บังควรต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของศาสนายิว โดยเฉพาะได้ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร กล่าวคือเพื่อนร่วมเดินทางของอัครทูตเปาโล ซึ่งเป็นผู้เชื่อชาวต่างชาติจากเมืองเอเฟซัสชื่อว่า “โตรฟีมัส” (กิจการฯ 21:29) พวกเขาคิดว่าอัครทูตได้แนะนำชายผู้นี้เข้าไปสู่พระวิหารชั้นใน ซึ่งมีเพียงชาวยิวเท่านั้นจะเข้าไปได้ ถ้าการกล่าวหานี้เป็นจริง อัครทูตเปาโลจะต้องเป็นคนผิดในข้อหาร้ายแรง ตลอดแนวกำแพงพระวิหารจะมีรั้วกั้นแยกไว้เป็นบริเวณชั้นใน และบริเวณชั้นนอกของลานพระวิหาร ตรงรั้วนี้จะมีเครื่องหมายบอกในภาษากรีก และภาษาลาติน เป็นการเตือนผู้มาเยี่ยมชาวต่างชาติอย่าได้ล่วงล้ำเข้าไปด้านในเขตรั้ว หากไม่แล้วบุคคลผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบผลที่ตามมาคือความตาย

“โดยกฎหมายของชาวยิว มีบทลงโทษผู้ก่ออาชญากรรมด้วยความตายสำหรับบุคคลไม่ได้เข้าพิธีสุหนัที่จะเข้าไปในลานพระวิหารชั้นใน ผู้กล่าวหาได้รายงานว่ามีคนเห็นอัครทูตเปาโลอยู่กับเพื่อนร่วมเดินทางคือโตรฟีมัสในตัวเมืองชายผู้นี้เป็นชาวเมืองเอเฟซัส และมีการคาดเดาว่าวันนั้นอัครทูตได้นำโตรฟีมัส

เข้าไปในลานพระวิหารชั้นใน นี่คงไม่ใช่สิ่งที่อัครทูตได้ทำ เพราะท่านเองเป็นชาวยิวคนหนึ่ง ท่านย่อมทราบดีว่าอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ ส่วนการที่อัครทูตเปาโลเองจะเข้าไปในพระวิหารไม่ใช่การละเมิดธรรมเนียมบัญญัติแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามถึงแม้ข้อกล่าวหาจะเป็นเท็จ ข้อกล่าวหาเหล่านั้นมันได้ทำหน้าที่ปลุกปั่นฝูงชนที่มีอคติเป็นทุนเดิมอยู่แล้วให้มีอารมณ์ร้อนแรงขึ้น เมื่อผู้มานับสการทั้งหลายได้ยินผู้กล่าวหาหลายคนร้องเสียงดังใส่ความดังกังเป็นทอดๆ ฝูงชนที่มาชุมนุมกันเหมือนถูกโยนลงสู่ความตื่นเต้นของอารมณ์เถื่อน (wild excitement) (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 407)

เมื่อข่าวของกลุ่มจลาจลใหม่มาถึงบิอุมทหาร ผู้บัญชาการทหารโรมันชื่อ “คลาวดิอัสซีเซียส” (กิจการฯ 21:31, 32; 23:26) ได้ออกจากบิอุมมาด้วยกองทหารอาวุธครบมือ และได้นำอัครทูตเปาโลไปก่อนที่ฝูงชนที่มีอารมณ์คลั่งแค้นเหล่านั้นจะฆ่าอัครทูตเสียก่อน

ในฐานะที่อัครทูตเปาโลเป็นเป้าหมายของการโจมตี ท่านถูกจับล่ามโซ่ ขณะที่ผู้บัญชาการทหารพยายามสอบถามอัครทูตว่ามีอะไรเกิดขึ้น มีสาเหตุความเป็นมาอย่างไร ระหว่างที่มีการสืบสวนอยู่นั้นฝูงชนที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ได้ร้องตะโกนแบบคนบ้าคลั่ง ผู้บัญชาการทหารจึงสั่งให้ทหารที่ติดตามมานำตัวอัครทูตเปาโลไปที่บิอุมของเธอ

ข่าวลือที่เป็นเท็จครั้งนั้นได้ช่วยจุดประกายการจลาจลขึ้น เหตุใดเราจึงต้องระมัดระวังอย่างมากกับข่าวลือประเภทต่าง ๆ ที่เราได้ยินได้ฟัง ยิ่งถ้าเราได้ฟังแล้ว เราเป็นคนแพร่ข่าวต่อไปก็จะเป็นสิ่งเลวร้ายมากขึ้น

วันอังคาร

ต่อหน้าฝูงชน

Before the Crowd

กิจการฯ 21:37-40 บอกเราว่ามีอะไรเกิดขึ้นต่อไป ขณะอัครทูตเปาโลถูกนำตัวไปที่บิอุมทหารโรมันเพื่อทำการสอบสวน อัครทูตเปาโลได้ขออนุญาตผู้บัญชาการบิอุม เพื่อจะพูดกับกลุ่มคน ซึ่งกำลังชุมนุมกันอย่างบ้าคลั่งส่งเสียงดังโหวกเหวกเรียกร้องเอาชีวิตของอัครทูตเปาโล

ขณะที่อัครทูตเปาโลกล่าวกับผู้บัญชาการในภาษากรีก ผู้บัญชาการคิดว่าอัครทูตเปาโลเป็นชาวยิวที่เดินทางมาประเทศอียิปต์ ผู้ซึ่งใช้เวลาสามปี

พยายามปลุกปั่นชาวเยรูซาเล็มให้คิดกบฏต่อการยึดครองของชาวโรมัน อย่างไรก็ตามกองกำลังของกบฏถูกปราบลงราบคาบด้วยกองกำลังของโรมัน กลุ่มผู้ติดตามถ้าไม่ถูกฆ่าก็ถูกจับ ขณะที่ชาวอียิปต์ต้นเหตุได้หนีรอดไปได้

หลังจากอัครทูตเปาโลบอกกับผู้บัญชาการว่าท่านมาจากเมืองทาร์ซัส ไม่ใช่จากอียิปต์ อัครทูตเปาโลได้รับอนุญาตให้พูดกับกลุ่มชนที่มารออยู่ ท่านไม่ได้กล่าวในรายละเอียด เพื่อเป็นหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาที่พวกเขายกขึ้นมาใส่ร้ายท่าน (กิจการฯ 21:28) ท่านเริ่มเล่าเรื่องการกลับใจใหม่ของท่าน โดยเริ่มตั้งแต่ท่านเป็นชาวฟาริสีที่ถือเคร่งในศาสนายูดาห์ เมื่อท่านเห็นผู้คนเชื่อและติดตามพระเยซู ท่านจึงนำพรรคพวกออกข่มเหงบุคคลผู้เชื่อในพระเยซูเหล่านั้น และแล้ววันหนึ่งท่านได้เผชิญหน้าจากการเปิดเผยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านไม่มีทางเลือกนอกจากการติดตามพระองค์ นี่เป็นจุดที่ท่าน “กลับหลังหัน” ชีวิตของท่าน และท่านรับเอาการเรียกให้ออกไปประกาศพระกิตติคุณกับชาวต่างชาติ แทนที่จะมุ่งไปอภิปรายหลักศาสนศาสตร์ อัครทูตเปาโลได้เล่าประสบการณ์ของตนเอง และบอกว่าเหตุใดท่านจึงได้ทำ ในสิ่งที่ท่านกำลังทำอยู่

อ่านพระธรรมกิจการฯ 22:22-29 ผู้ชนที่กำลังอารมณ์ร้อนมีปฏิกิริยาตอบต่อคำกล่าวของอัครทูตเปาโลอย่างไร เมื่อท่านบอกว่าท่านได้ถูกเรียกให้ออกไปประกาศข่าวแก่ชาวต่างชาติ

ผู้บัญชาป้อมคิดว่า การที่ตัดสินใจให้อัครทูตเปาโลกล่าวกับกลุ่มคนที่นำตัวเขามาไม่บังเกิดผลดีอะไร การที่อัครทูตอ้างว่า ท่านได้ถวายเป็นชีวิตเพื่อประกาศกับชาวต่างชาติ ดูเหมือนอัครทูตเปาโลต้องการยืนยันความจริงเพื่อแก้ข้อกล่าวหาที่ยกขึ้นมาใส่ความท่าน (กิจการฯ 21:28) ถึงตอนนี้อย่างไรผู้ชนที่นอกป้อมได้ส่งเสียงอื้ออึงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ผู้บัญชาการชาวโรมันอาจไม่เข้าใจทุกสิ่งที่อัครทูตกล่าว ดังนั้นเขาตัดสินใจสั่งให้มีการเขียนอัครทูตเปาโล ซึ่งในการเขียนนี้จะมีการสอบสวนสลับกันไป แต่เมื่ออัครทูตเปาโลบอกว่า ท่านเป็นชาวยิวในสายเลือดก็จริง แต่ท่านมีสัญชาติโรมันด้วย และเมื่ออัครทูตเอ่ยเช่นนี้ออกมา ผู้บัญชาการจึงสั่ง

ระงับการเขียนไว้ เพราะในฐานะเป็นประชากรชาวโรมัน พวกเขาจะไม่สามารถ
การทรมานประเภทดังกล่าว

อ่านสุนทรพจน์ของอัครทูตเปาโล (กิจการฯ 22:1-21) คุณได้
เห็นหลักฐานอะไรนอกเหนือจากการปกป้องตัวของท่านเอง อัครทูต
เปาโลกำลังเทศนาแก่ชาวยิวเพื่อนร่วมชาติของท่านเช่นกัน เหตุใดอัคร
ทูตเปาโลจึงเล่าประสบการณ์การกลับใจของท่าน และมีอะไรทำให้เรื่อง
“การกลับใจใหม่” ทรงพลังเช่นนั้น

พุธ

ต่อหน้าสภาซานเฮดริน

Before the Sanhedrin

เมื่อผู้บัญชาการทหารโรมันตระหนักว่าอัครทูตเปาโลไม่เป็นตัวการที่
เป็นอันตรายต่ออาณาจักรโรมแต่อย่างใด ปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นประเด็นที่เกิด
ขึ้นจากการโต้เถียงกันเรื่องภายในของชนยิว ดังนั้นเขาจึงขอให้สภาซานเฮดริน
เป็นผู้พิจารณาคดีนี้ (กิจการฯ 22:30; 23:29)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 23:1-5 อัครทูตเปาโลเริ่มกล่าวแก้คดี
ต่อหน้าสภาซานเฮดรินอย่างไร

ตอนอารัมภบทของคำกล่าวแก้คดีของอัครทูตเปาโล ทำให้ท่านถูกตบ
ที่ปาก บางทีอาจเป็นว่า พวกเขาถือท่านเป็นนักโทษและการที่ท่านอ้างพระนาม
ของพระเจ้าซึ่งฟังเหมือนเป็นการหมิ่นประมาทเบื้องบน จากปฏิกิริยาของแรง
กระตุ้นทำให้เรามองเห็นภาพการควบคุมอารมณ์ของอัครทูตเปาโล และการที่
ท่านเรียกมหาปุโรหิตว่า “ผนังที่ฉาบปูนขาว” (กิจการฯ 23:3) อัครทูตอาจ
กำลังสะท้อนถ้อยคำที่พระเยซูทรงตำหนิชาวฟาริสีว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดใน
มัทธิว 23:27 อนึ่งในเมื่ออัครทูตไม่ทราบแน่ชัดว่าท่านกำลังกล่าวกับมหาปุโรหิต
มีความเป็นไปได้ว่า ท่านมีสายตาที่ฝ้าฟางแต่ไม่ถึงกับตาบอดสนิท

อ่านพระธรรมกิจการฯ 23:6-10 อัครทูตเปาโลใช้ความเฉลียว
ฉลาด (ingeniously) พยายามกล่าว ทำให้ขั้นตอนการพิจารณาโทษ
ของสภาสับสนไป

สมาชิกสภาซานเฮดรินประกอบด้วยชาว “สะดูสี” และ “ชาวฟาริสี” ซึ่งทั้งสองฝ่ายมีข้อแย้งกันบางประเด็น เรื่องหลักข้อเชื่อเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ยกตัวอย่างชาวสะดูสี พวกเขาเชื่อในหนังสือพระคัมภีร์ (scriptural canon) เฉพาะหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสเท่านั้น เรียกว่า “เพ็นทาทุค” (Pentateuch) พวกสะดูสีไม่เชื่อในการฟื้นคืนชีพจากความตาย (มัทธิว 22:23-32)

คำกล่าวของอัครทูตเปาโล (กิจการฯ 23:6) เป็นมากกว่ากลเม็ดที่ฉลาดเพื่อทำให้สภาซานเฮดรินว่าวุ่นใจ นับตั้งแต่ท่านได้เผชิญกับพระเยซูผู้ได้ทรงฟื้นพระชนม์บนถนนวนไปเมืองดามัสกัส ซึ่งเป็นรากฐานทำให้อัครทูตกลับใจใหม่ และได้กลายเป็นอัครทูตผู้ดำเนินพันธกิจการรับใช้ ดังนั้นอัครทูตจึงเชื่อว่า “การฟื้นคืนชีพใหม่” เป็นประเด็นที่ท่านกำลังถูกพิพากษา (กิจการฯ 24:20, 21; 26:6-8) ไม่มีสิ่งอื่นใดสามารถจะนำมาอธิบายได้ว่าท่านได้เปลี่ยนจากเมื่อก่อนที่เป็นคนกระตือรือร้น และได้กลายเป็นดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้ ถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากความตาย พันธกิจการรับใช้ของท่านก็จะไร้ซึ่งความหมาย และท่านทราบในเรื่องนี้เช่นกัน (1 โครินธ์ 15:14-17)

คืนนั้นขณะที่อัครทูตเปาโลยังอยู่ในป้อมทหาร องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมาปรากฏแก่ท่าน พร้อมทั้งกล่าวถ้อยคำหนุนใจว่า “เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมฉันนั้น” (กิจการฯ 23:11) การที่พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาในสถานการณ์เช่นนั้นเป็นสิ่งที่มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับอัครทูตเปาโล เพราะท่านเองมีความปรารถนาในใจเป็นเวลานานแล้วที่จะเดินทางเยี่ยม และเทศนาในกรุงโรม (กิจการฯ 19:21; โรม 1:13-15; 15:22-29) สิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้น

วันพฤหัสบดี

ย้ายสู่เมืองซีซารียา

Transfer to Caesarea

กลุ่มผู้ก่อความวุ่นวายรู้สึกผิดหวัง เมื่อได้พบว่าพวกเขาไม่สามารถกำจัดอัครทูตเปาโลโดยกฎหมายได้ ทั้งกลุ่มได้สุมหัวกันวางแผน ซึ่งพวกเขาตกลงใจว่าจะใช้วิธีการซุ่มโจมตี และฆ่าอัครทูตด้วยมือของพวกเขาเอง

อ่านพระธรรมกิจการฯ 23:12-17 แผนการของพวกเขาคืออะไร และเหตุใดจึงถูกขัดขวาง สิ่งนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับ “การมีอารมณ์เร่าร้อน” เป็นสาเหตุให้ทำความผิดได้อย่างไร

ชายชาวยิวมากกว่าสี่สิบคนสมคบคิดกันต่อต้านอัครทูตเปาโล พวกเขาผูกพันเข้าด้วยกันจากคำสาบานนี้เป็นสิ่งเผยให้เห็นว่าอัครทูตได้ปลุกความเกลียดชังให้ปะทุขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มเพียงใด ท่านลูกาไม่บอกเราในเอกลักษณ์หรือชื่อเสียงของคนเหล่านี้ แต่พวกเขาเป็นพวกหัวรุนแรงเต็มใจจะทำได้ก็ได้ที่จะปกป้องความเชื่อของชาวยิวไว้จากผู้ถูกกล่าวหาว่าทรยศและเป็นศัตรู นี่เป็นระดับความคลั่งไคล้ทางศาสนา เมื่อรวมเข้ากับจิตใจร้อนระอุของเชื้อการปฏิบัติ และความเร่าร้อนแห่งชาตินิยม เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งผิดปกติเลยในศตวรรษที่หนึ่งท่ามกลางชาวยิวเดียวและผู้คนในปริมณฑล

ในพระเมตตาของพระเจ้าบางประการ อย่างไรก็ตามก็ดีข่าวเกี่ยวกับแผนการร้ายได้ไปถึงหูหลานชายของอัครทูตเปาโล เป็นสิ่งน่าเสียดายไปบ้าง เราเกือบไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับผู้คนในครอบครัวของอัครทูต แต่ที่แน่ชัดคือท่านมีน้องสาวคนหนึ่งซึ่งได้เติบโตขึ้นในเยรูซาเล็ม (กิจการฯ 22:3) ซึ่งเธอได้แต่งงานและมีบุตรชายอย่างน้อยหนึ่งคน หลานชายอัครทูตเปาโล อาจมีร่างเล็ก หรืออยู่ในวัยรุ่น (กิจการฯ 23:18, 22) จากข้อมูลบอกว่าเขา “ถูกจูงมือไป” (กิจการฯ 23:19) พบนายพันซึ่งเป็นผู้บัญชาการป้อม เพื่อบอกถึงแผนประทุษร้ายที่ชายฉกรรจ์กลุ่มนั้นจะทำร้ายอัครทูตเปาโลผู้เป็นลุงของเขา

อ่านพระธรรมกิจการฯ 23:26-30 มีข่าวสารอะไรที่ผู้บัญชาการ “ลิเซียส” ส่งให้กับผู้ว่าราชการเมืองเฟลิกส์เกี่ยวกับอัครทูตเปาโล

เนื้อหาของจดหมายที่ผู้บัญชาการเขียนถึงเฟลิกซ์ ใต้ให้พื้นฐานข้อมูลความเป็นไปในสถานการณ์อย่างยุติธรรม เพิ่มเติมจากนั้นยังกล่าวว่า ผู้ต้องสงสัยคนนี้ได้รับผลประโยชน์จากการที่เขาเป็นประชากรชาวโรมันผู้ซึ่งมีสิทธิ เช่น ที่จะได้รับการไต่สวนอย่างถูกกฎหมาย นั่นคือผู้ถูกกล่าวหาต้องปรากฏตัวต่อศาล และได้กล่าวแก้ข้อกล่าวหาด้วยตัวเอง (กิจการฯ 25:16) และยัง

มีสิทธิ์ถวายฎีกาแก่ซีซาร์ ถ้าหากยังรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการสอบสวนอย่างเป็นทางการ (กิจการฯ 25:10, 11)

ไม่คำนึงถึงชื่อเสียงของเฟลิกซ์ ท่านปฏิบัติต่ออัครทูตเปาโลในลักษณะเหมาะสมตามกฎหมาย หลังจากการสอบสวน สืบสวนเบื้องต้น ท่านออกคำสั่งให้ควบคุมตัวไว้ภายใต้การดูแลของทหาร จนกว่าเหล่าผู้ฟ้องอัครทูตจะเดินทางมามาถึง

ใคร่ครวญเกี่ยวกับการจัดสรรไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า สำหรับชีวิตของอัครทูตเปาโล มีบ่อยครั้งเพียงใดที่คุณได้ถ่อมใจลงและรับรู้ว่าคุณจะเจอพระเจ้าทรงจัดเตรียมบางสิ่งไว้ในชีวิตของคุณ แม้ว่าคุณจะต้องพบกับ การทดลอง และความยากลำบากที่จะต้องผ่านในชีวิตของคุณ

วันศุกร์   **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“ณ โอกาสนี้ อัครทูตเปาโล และทีมงานได้มอบปัจจัย ที่เก็บรวบรวมจากคริสตจักรชาวต่างชาติจากเมืองต่าง ๆ เพื่อมอบให้เป็นการสนับสนุนแก่พี่น้องในพระคริสต์ (brethren) ผู้ได้รับความยากลำบาก อันเนื่องมาจากเกิดความแห้งแล้งในแคว้นยูเดียและเยรูซาเล็ม ปัจจัยเหล่านี้จะนำไปเป็นต้นแบบเงินถวายด้วยใจอิสระ เพื่อแสดงความภักดีของชาวต่างชาติที่กลับใจใหม่ถวายให้กับหน่วยงานที่จัดระเบียบแล้ว ซึ่งรับผิดชอบงานไปทั่วโลก ซึ่งควรจะได้รับไว้ด้วยความรู้สึกรับรู้และขอบคุณ กระนั้นเท่าที่ปรากฏชัดต่ออัครทูตเปาโล และทีมงาน คือแม้แต่ท่ามกลางพี่น้องแห่งความเชื่อ ยังมีพี่น้องในพระคริสต์บางคนมองไม่เห็นคุณค่าในวิญญาณแห่งความรักของพี่น้องชาวต่างชาติ ที่รับรู้ถึงพี่น้องในแคว้นยูเดียที่กำลังลำบาก จึงได้มอบของขวัญจากน้ำใจฝากมาให้” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 399, 400)

“หากเหล่าผู้นำในคริสตจักรได้เข้าใจถึงการอุทิศถวายความรู้สึกขมขื่นทั้งหมดในความรู้สึกของพวกเขาที่มีต่ออัครทูตทั้งไป เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า และยอมรับอัครทูตคนหนึ่ง ผู้ได้รับการทรงเรียกเป็นพิเศษให้นำพระกิตติคุณไปยังชาวต่างชาติ องค์พระผู้เป็นเจ้าคงได้ละเว้นท่านอัครทูตเพื่อเห็นแก่พวก

เขา พระเจ้าคงไม่ทรงเจิมงานหนักของอัครทูตเปาโลให้จบลงในเวลาอันสั้นเช่นนั้น แต่พระเจ้าไม่ทรงประกอบกรอัครจริยเพื่อจะเผชิญกับสถานการณ์ร้ายที่มาเป็นขบวน ซึ่งเป็นเหตุทำให้เหล่าผู้นำในคริสตจักรแห่งกรุงเยรูซาเล็มได้รับผลกระทบ

“วิญญูณเดียวกันกำลังนำไปสู่ผลลัพธ์อย่างเดียวกัน การละเลยที่จะมองเห็นคุณค่า และการปรับปรุงสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดหาให้ด้วยพระคุณจากเบื้องบน ทำให้ไม่ได้รับพระพรหลายประการ บ่อยครั้งเพียงใดพระเจ้ายืดเวลาให้ยาวออกไปสำหรับผู้รับใช้พันธกิจที่สัตย์ซื่อ งานหนักของพวกเขาจะได้ถูกมองเห็นและได้รับการขอบคุณหรือไม่! แต่ถ้าคริสตจักรอนุญาตให้ศัตรูแห่งดวงวิญญูณบิดเบือนความเข้าใจออกไป เช่นพวกเขาเป็นตัวแทนที่ทำหน้าที่ผิด และตีความหมายพระวจนะ และพันธกิจของผู้รับใช้พระคริสต์ผิดไป ถ้าพวกเขายังปล่อยให้พวกเขายืนขวางเส้นทางของผู้รับใช้ และสิ่งที่ให้ประโยชน์ของผู้รับใช้ บางครั้งพระเจ้าจะทรงย้ายพระพรที่ควรประทานให้เขาหรือพวกเขาออกไปให้กับคนอื่น...

“ภายหลังจากที่มือทั้งสองถูกคนอื่นจับประสานกันไว้ ซีพจรที่ทรงงอกหยุดเต้น เมื่อเสียงเตือน และการให้คำหนุนใจเงียบไป เมื่อนั้นใจที่แข็งกระด้างดื้อดึงอาจถูกกระตุ้นให้เห็น และเสียดายรางวัล และพระพรที่พวกเขาได้โยนทิ้งไปมากมาย ความตายของพวกเขาอาจมาถึงจุดแล้วเสร็จ ขณะที่ชีวิตของพวกเขาทั้งหลายมีหลายสิ่งที่ดีควรได้ทำ แต่ไม่มีเวลาให้พวกเขาทำอีกต่อไป”
(เอลเลน จี. วัต์, กิจการของอัครทูต, หน้า 417, 418)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. โดยการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มทั้ง ๆ ที่ทราบว่า ท่านจะไม่เป็นที่ยินดีต้อนรับ แต่อัครทูตเปาโลมีความสนใจในเรื่องของคริสตจักรเหนือความสนใจส่วนตัวท่านเอง เราทั้งหลายจะทำตามตัวอย่างของท่านได้อย่างไร
2. เราสามารถเรียนรู้อะไรจากการ “ประนีประนอม” ของอัครทูตเปาโลบ้างไหม เราสามารถจะดำเนินชีวิตให้ถูกต้องทางการเมืองโดยที่ยังมอบถวายชีวิตแก่หลักการที่เราเชื่อได้อย่างไร
3. ความเป็นหนึ่งในคริสตจักรมีความสำคัญมากเสมอ เราสามารถจะเรียนรู้การทำงานร่วมกันได้อย่างไร “ความเป็นหนึ่งนั้น” แม้เราจะมีหลายความเห็นในบางสิ่ง เรายังเป็นหนึ่งเดียวกันได้ใช่ไหม อย่างไร

บทที่ 12

การถูกคุมขังในเมืองซีซารียา

Confinement in Caesarea

วันที่ 15 - 21 กันยายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 24; กิจการฯ บทที่ 25; กิจการฯ บทที่ 26; 1 โครินธ์ 1:23

ข้อควรจำ

“เปาโลจึงทูลว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระบาทมีความปรารถนายิ่งนัก ไม่ว่าจะด้วยคำชักชวนน้อยหรือมาก ที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท มิใช่ฝ่าพระบาทองค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระบาทวันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจำจองนี้” (กิจการฯ 26:29)

อัครทูตเปาโลถูกย้ายไปเมืองซีซารียา และเริ่มถูกคุมขังในเมืองนี้เป็นเวลาสองปี (กิจการฯ 24:27) โดยถูกขังในวังของเฮโรด (กิจการฯ 23:35) ซึ่งเคยเป็นที่พักอย่างเป็นทางการของผู้ว่าเมืองชาวโรมัน ในช่วงปีเหล่านั้นอัครทูตเปาโลได้ยื่นสองสามครั้ง ว่าท่านจะต้องไปปรากฏตัวต่อหน้าผู้ว่าราชการเมืองชาวโรมันสองคนคือเฟลิคัสและเฟสทัส และกษัตริย์หนึ่งองค์คือ “อากริปาที่ II” ทั้งนี้ทำให้พันธกิจการประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าเสร็จสมบูรณ์ที่ว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภพขณะที่เราได้เลือกไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และพวกอิสราเอล” (กิจการฯ 9:15)

ในการไต่สวน และถูกนำไปไต่สวนทุกครั้ง อัครทูตเปาโลจะอ้างว่าท่านบริสุทธิ์เสมอ ซึ่งฝ่ายโจทก์เองก็ไม่มีหลักฐานใดๆ ชัดเจนมายืนยัน หรือกล่าวหาได้ อนึ่งการที่โจทก์ไม่มาขึ้นศาลในการพิจารณาคดีแสดงให้เห็นว่า ไม่มี

สาเหตุใดที่มีน้ำหนักพอสำหรับการที่อัครทูตเปาโลจะถูกจับ ซึ่งอัครทูตเปาโลควรจะได้รับ การปล่อยตัวหาก่อนหน้านี้ท่านไม่ได้ยื่นฎีกาถึงจักรพรรดิซีซาร์ (กิจการฯ 26:32) การได้ยินหรือการได้ตอบข้อซักถามเช่นนี้ ถือเป็นโอกาสพิเศษที่อัครทูตเปาโลได้เป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซู และบอกถึงความหวังยิ่งใหญ่ซึ่งจะพบได้ในพระสัญญาแห่งการฟื้นคืนชีพ

กระนั้น ช่วงเวลาหลายปีแห่งความทุกข์กังวลหนักหน่วง พอๆ กับความเมื่อยล้าจากการถูกกักขังยาวนาน ซึ่งดูเหมือนอัครทูตไม่ได้รับการสนับสนุนใดๆ จากคริสตจักรในเยรูซาเล็ม เหล่าผู้นำทั้งหลายเอง “ยังคงมีความรู้สึกเอือมอยู่กับความคิดที่ว่า อัครทูตควรรับผิดชอบเป็นส่วนใหญ่สำหรับความรู้สึกอคติของผู้คนที่ยังดำรงอยู่” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 403)

วันอาทิตย์

ต่อหน้าเฟลิกซ์

Before Felix

ห้าวันหลังอัครทูตเปาโลถูกย้ายมาที่เมืองซีซารียา กลุ่มบุคคลสำคัญของชาวยิวรวมทั้งมหาปุโรหิต และสมาชิกบางคนของสภาซานเฮดริน และนักกฎหมายอาชีพชื่อ เทอร์ทูลลัส เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็ม และยื่นฟ้องอัครทูตเปาโลต่อผู้ว่าราชการเฟลิกซ์ (กิจการฯ 24:1-9)

นี่เป็นครั้งแรกในการสืบสวนสอบสวนในพระธรรมกิจการฯ ที่ผู้เป็นโจทก์ใช้นักกฎหมายในการแถลงคำฟ้อง เทอร์ทูลลัสใช้ยุทธวิธีเอาชนะความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการเมือง ด้วยการกล่าวเยินยอซึ่งเกินความเป็นความจริงว่าภายใต้การปกครองของเฟลิกซ์ ชาวยิวมีชื่นชมยินดีกับช่วงสันติยาวนาน ข้อเท็จจริงมีว่า ไม่มีผู้ว่าราชการชาวโรมันคนใดใช้การปราบปราม และความรุนแรง และการปราบปรามครั้งใหญ่ที่เกิดท่ามกลางชาวยิวที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรมัน ซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกเป็นปรปักษ์ต่อกันได้ผ่านมาแล้ว เทอร์ทูลลัสใช้นโยบายการปกครองของผู้ว่าราชการ ทำให้เขาตระหนักว่าเขาจะประสบความสำเร็จมีความมั่นคงด้านการเมือง หากในคดีนี้เขาจะใช้วิธีการปราบปรามอย่างเด็ดขาด

หลังจากการกล่าวชม และพูดถึงสถานการณ์ทั่วไปแล้ว เทอร์ทูลลัสได้เริ่มกล่าวฟ้องอัครทูตเปาโล ด้วยข้อกล่าวหาหนักเป็นพิเศษสามประการ:

(1) อัครทูตเปาโลเป็นผู้ปลุกปั่นทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อนท่ามกลางชาวยิวทั่วอาณาจักร (กิจการฯ 24:5) (2) อัครทูตเปาโลเป็นหัวหน้าแก๊ง (ringleader) แห่งนาซारेธ (กิจการฯ 24:5) ซึ่งใช้ศาสนาคริสต์ียนโดยองค์รวมเป็นหลักทำการเคลื่อนไหวเพื่อทำให้เกิดความแตกแยก และ (3) อัครทูตได้พยายามที่จะทำให้พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มเป็นมลทินไป (กิจการฯ 24:6)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 24:10-19 อัครทูตเปาโลตอบข้อกล่าวหาแต่ละข้ออย่างไร

มีอีกสองจุดที่อัครทูตเปาโลยกขึ้นมา ซึ่งสร้างความเสียหายแก่โจทก์ผู้ยื่นฟ้องคดี นั่นคือ: (1) การที่พยานชาวเอเชีย (ที่อัครทูตเปาโลได้เดินทางไปประกาศ) ไม่ได้มาขึ้นศาลด้วย ดังนั้นผู้ฟ้องไม่มีพยานมายืนยันตามคำฟ้องของพวกเขา (กิจการฯ 24:18, 19) ซึ่งทำให้การสืบสวน สอบสวนมีท่าทีจะเป็นโมฆะ และ (2) ความจริงที่ผู้นำเดินทางมาจากเยรูซาเล็ม สามารถพูดได้เกี่ยวกับข้อกล่าวหา คือข้อมูลของการสอบสวนที่ได้เกิดขึ้นเมื่ออัครทูตเปาโลยืนอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินในสัปดาห์ก่อนเท่านั้น (กิจการฯ 24:20) ในกรณีนี้พวกเขาไม่มีอะไรจะกล่าวหาอัครทูต ยกเว้นในข้อที่ว่า อัครทูตเชื่อในหลักข้อเชื่อของพระคัมภีร์ที่สอนเรื่องการฟื้นคืนชีพจากความตาย (เปรียบเทียบกับกิจการฯ 23:6)

เฟลิกซ์เข้าใจน้ำหนักของข้อโต้เหตุผลของอัครทูตเปาโลในทันที อีกอย่างเพราะว่าเขาคุ้นเคยระดับหนึ่งกับศาสนาคริสต์ียน อาจเป็นไปได้ว่าผ่านทางภรรยาของเขาคือ ดรูซิลลา ซึ่งเป็นคริสเตียนชาวยิว เขาจึงสั่งให้เลื่อนการพิจารณาคดีออกไป จนกว่าจะมีการแจ้งให้ทราบ (กิจการฯ 24:22)

การที่เฟลิกซ์ตอบสนอง โดยสั่งเลื่อนการพิจารณาคดีออกไป เผยให้เห็นอุปนิสัยของเขาได้มาก: การผลัดวันออกไป เพื่อให้เขาสามารถจะรับสินบนได้ กล่าวได้ว่าเขาเป็นนักฉวยโอกาส แต่จะว่าไปอัครทูตเปาโลมีโอกาสน้อยจริงๆ ที่จะได้ฟังใครสักคนที่มีความเป็นธรรมอย่างเฟลิกซ์

อ่านพระธรรมกิจการฯ 24:16 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า *“ในข้อนี้ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพาศตามที่จิตสำนึกเห็นว่าดีเสมอ มิให้ผิดต่อพระเจ้า*

และต่อมนุษย์” นี่หมายความว่าอย่างไร ถ้ามีสิ่งใด ที่คุณจะต้องเปลี่ยน เพื่อจะพูดอย่างเดียวกันนี้ได้ สิ่งนั้นคืออะไร

วันจันทร์

ต่อหน้าเฟสทัส

Before Festus

หลังจากคุมขังอัครทูตเปาโลไว้นานถึงสองปี ทั้งนี้เพื่อเอาใจชาวยิว เฟลิกส์ถูกย้าย และผู้มารับตำแหน่งผู้ว่าราชการโรมันคนใหม่แทนที่คือ ปอริซิอัส เฟสทัส ซึ่งทำการปกครองในตำแหน่งจากปี ค.ศ. 60 ถึง 62

อ่านพระธรรมกิจการฯ 25:1-5 สิ่งนี้ช่วยเผยให้เห็นความเกลียดชังเรื่องการเทศนาความจริงอย่างไร ทั้งนี้เพราะพวกเขาเกลียด ไม่ต้องการฟัง และเชื่อในความจริง

อาจเป็นไปได้ว่า เพราะว่าพวกเขาประสบความล้มเหลวในความพยายามที่จะโน้มน้าวเฟลิกส์ให้ตัดสินใจลงโทษอัครทูตเปาโล พวกเขาไม่ต้องการสูญเสียโอกาสอีก ดังนั้นเมื่อเฟสทัสไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรก พวกเขากล่าวขอความเห็นชอบ โดยการขออำนาจในการตัดสินคดี คือขอเฟสทัสส่งอัครทูตเปาโลกลับไปให้สภาซานเฮดริน เป็นผู้พิจารณาคดี และตัดสินโดยอาศัยธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว

กระนั้นการขอร้องนี้เป็นเพียงเครื่องลวงตา เพื่อปิดบังเจตนาแท้จริงของพวกเขา: นั่นคือการฆ่าอัครทูตเปาโล แม้ว่าเฟสทัสเต็มใจจะเปิดการพิจารณาคดีใหม่ เขากล่าวว่าการพิจารณาคดีจะทำให้เมืองซีซารียาไม่ใช่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งหมายความว่าอัครทูตเปาโลจะต้องได้รับการพิจารณาคดีตามกฎหมายโรมัน ไม่นานเมื่อเฟสทัสกลับไปเมืองซีซารียา เขาได้เรียกคณะลูกขุนเพื่อเริ่มต้นพิจารณาคดี และศัตรูของอัครทูตเปาโลได้เริ่มส่งข้อกล่าวหาไปฟ้องอีกครั้ง (กิจการฯ 25:7) ในครั้งนี้ท่านลูกาไม่ได้กล่าวถึงข้อกล่าวหาซ้ำแต่ได้บันทึกเฉพาะคำตอบ หรือคำแก้ข้อกล่าวหาของท่านเปาโล (กิจการฯ 25:8) เราสามารถเห็นได้ว่าคำบรรยายฟ้องมีข้อความคล้ายคำฟ้องเมื่อสองปีที่แล้ว บางที่อาจมีจุดเน้นเพิ่มขึ้นตรงที่อัครทูตเปาโลเป็นผู้ทำให้เกิดความปั่นป่วน

และสรุปเป็นทำนองว่า อัครทูตเปาโลเป็นผู้คุกคามความสงบสุขของอาณาจักรโรม

อ่านพระธรรมกิจการฯ 25:9-12 เมื่ออัครทูตเปาโลรู้สึกได้ว่า เฟสทัส อาจใช้ท่านเพื่อเหตุผลด้านการเมือง ท่านมีปฏิกิริยาอย่างไร

ในท้ายสุด เฟสทัสได้แสดงให้เห็นว่า เขาไม่แตกต่างมากนักจาก เฟลิกซ์ หากพูดในแง่ยุทธศาสตร์ในด้านการเมืองของเขา (กิจการฯ 24:27) คือไม่เต็มใจจะสูญเสียการสนับสนุนจากชาวยิว ในตอนเริ่มแรกในงานการเป็นผู้ว่าราชการเฟสทัสเคยประกาศว่าอัครทูตเปาโลเป็นผู้บริสุทธิ์ (innocent) เขา คิดจะอนุญาตตามคำขอของกลุ่มผู้นำยิว: คือที่จะให้อัครทูตเปาโลไปรับการพิจารณาคดีจากสภาซานเฮดรินในกรุงเยรูซาเล็ม

อย่างไรก็ดี เรื่องนี้เป็นที่ยอมรับไม่ได้ของอัครทูตเปาโล ท่านทราบดีว่า ท่านไม่อาจคาดหวังที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมที่นั่น ซึ่งเท่ากับปล่อยให้ไปตามอำเภอใจของศัตรู ดังนั้นอัครทูตเปาโลกล่าวเน้นเป็นพิเศษสำหรับสิทธิการเป็นพลเมืองชาวโรมัน และกล่าวยืนยันว่าท่านขอใช้สิทธิการได้รับการพิจารณาคดีโดยศาลชาวโรมัน อัครทูตเปาโลมองเห็นว่าไม่มีทางอื่นใดที่จะหลบเลี่ยงจากสถานการณ์ความไม่ปลอดภัยได้ อัครทูตเปาโลจึงขอลาวยุฎีกาต่อศาลสูงสุดในระบบศาลของโรมัน นั่นคือองค์จักรพรรดิซีซาร์เอง

วันอังคาร

ต่อหน้าอากริปปา

Before Agrippa

เฟสทัสตกลงตามคำขอร้องของอัครทูตเปาโล โดยกล่าวว่า “เจ้าได้ลาวยุฎีกาถึงซีซาร์ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์” (กิจการฯ 25:12) ช่วงเวลานั้น กษัตริย์อากริปปาที่ II ได้เดินทางมาเพื่อเยี่ยมเฟสทัส และเฟสทัสได้ขอคำปรึกษาจากกษัตริย์อากริปปาในคดีของอัครทูตเปาโลโดยเฉพาะข้อมูลประเภทใดที่เขาควรส่งไปถวายจักรพรรดิในรายงานอย่างเป็นทางการของเขา เฟสทัสยังไม่คุ้นเคยเพียงพอกับกิจกรรมของชาวยิว และตรงนี้กษัตริย์อากริปปาที่ II สามารถช่วยเฟสทัสได้มาก (กิจการฯ 26:2, 3)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 25:13-22 เฟสทัสได้เล่าเรื่องอัครทูตเปาโลให้กับกษัตริย์อากริปาที่ II ทราบอะไรบ้าง และกษัตริย์ได้ตอบสนองอย่างไร

กษัตริย์อากริปาที่ II เป็นองค์สุดท้ายของเฮโรเดียน (Herodians) ได้เดินทางมายังเมืองซีซารียา พร้อมกับน้องสาวของท่านคือ “เบอร์นิส” เพื่อกล่าวต้อนรับผู้ว่าราชการคนใหม่

ในการพรรณนาถึงคดีของอัครทูตเปาโล เฟสทัส ยอมรับว่าท่านรู้สึกประหลาดใจมาก ที่ข้อกล่าวหาของโจทก์ที่ฟ้องไม่มีข้อกล่าวหาใดหนักแน่นพอไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง หรือเรื่องอาชญากรรม แต่ข้อขัดแย้งเป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับศาสนายิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของพระเยซู ซึ่งจะว่าเป็น “แต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยซูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่” (กิจการฯ 25:19) อัครทูตเปาโลได้กล่าวต่อหน้าสภาซานเฮดรินแล้วว่าท่านถูกนำมาไต่สวนเพราะว่าท่านเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู และบัดนี้เฟสทัสได้กล่าวชัดเจนว่าเป็นประเด็นปัญหาของคดี

อ่านพระธรรมกิจการฯ 25:23-27 ท่านลูกาพรรณนาพิธีการของศาลเฉพาะกิจซึ่งอัครทูตเปาโลถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าอากริปาที่ II อย่างไร

“และบัดนี้ อัครทูตเปาโลมีโซ่ล่ามข้อมือไว้ ถูกนำมายืนอยู่ต่อหน้ากลุ่มผู้มียศศักดิ์ นี่ช่างเป็นตัวแทนของความแตกต่างยิ่ง กษัตริย์อากริปาและเบอร์นิส ต่างอยู่ในอำนาจและตำแหน่งสูง และเพราะด้วยสิ่งเหล่านี้พวกเขาเป็นที่นิยมชมชอบของโลก แต่พวกเขาขาดแคลนในลักษณะอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงเห็นคุณค่า พวกเขาได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์ มีความคิดชั่วร้ายในใจ และในเส้นทางแห่งการกระทำของพวกเขาเป็นที่รังเกียจโดยสวรรค์” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 434)

เรื่องนี้ควรได้สอนเราว่า การปรากฏกายภายนอกของเราเป็นอย่างไร ซึ่งอาจจะเป็นที่ถูกสายตาของมนุษย์ บ่อยครั้งเป็นการหลอกลวงเกี่ยวกับสภาพเป็นจริงที่อยู่ข้างใน แล้วสำหรับเราเองก็เช่นกัน เราปรากฏกายภายนอก แตกต่างจากสภาพที่เป็นจริงของเราหรือเปล่า

พุธ

การแก้คดีของอัครทูตเปาโล

Paul's Defense

ภาพในห้องโถงมีแขกเชื้อพระวงศ์สององค์นั่งเคียงข้างท่านผู้ว่าราชการ และแขกผู้มีเกียรติอื่นๆ นั่งอยู่ในแถวถัดไป ผู้ต้องขังได้ถูกนำเข้ามาในห้องเพื่อทำการกล่าวแก้คดีของเขา ซึ่งจะเป็นการกล่าวโดยตรงกับกษัตริย์อากริปปาที่ II ขณะที่ผู้ว่าราชการเฟสทัสได้ฟังข้อมูลของคดีไปก่อนหน้าแล้ว (กิจการย 25:8-11)

อ่านพระธรรมกิจการย 26:1-23 อัครทูตเปาโลทำอะไรในการกล่าวของท่านต่อหน้ากษัตริย์อากริปปาที่ II

คำกล่าวของอัครทูตเปาโลที่จริงเป็นชีวประวัติของตัวเอง ทั้งก่อนและหลังการกลับใจใหม่ของท่าน ลักษณะของเนื้อหา เป็นการเล่าซ้ำตามที่ได้บันทึกใน กิจการย 22:1-21 ซึ่งท่านได้พูดมาก่อนต่อหน้าฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็ม

อัครทูตเปาโลเริ่มพยายามขอความสงเคราะห์จากกษัตริย์อากริปปาที่ II อัครทูตรับรู้อ และขอขอบคุณสำหรับโอกาสของท่านที่ได้แถลงเรื่องคดีของท่านต่อบุคคลที่มีชื่อเสียงมีเกียรติเช่นนี้ และยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดเพราะว่ากษัตริย์อากริปปาที่ II รู้จัก และคุ้นเคยกับธรรมเนียมประเพณี และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับศาสนายิวเป็นอย่างดี ด้วยเหตุผลนี้ กษัตริย์อากริปปาที่ II น่าจะให้การช่วยเหลือได้มาก โดยเฉพาะการช่วยอธิบายให้ผู้ว่าราชการให้เข้าใจข้อมูลฟ้องที่ผู้นำชาวยิวกล่าวหาท่าน ซึ่งไม่สำคัญพอ (merit) และอีกทั้งเป็นเรื่องเท็จ (false)

คำแถลงอาจแบ่งออกเป็นสามส่วน:

(ก) ส่วนที่หนึ่ง (กิจการย 26:4-11) อัครทูตบรรยายว่า ท่านเป็นชาว

ฟาริสีที่เคร่งครัดในศาสนา และถือรักษาธรรมเนียมประเพณี ซึ่งเป็นที่รับรู้ในวงกว้างโดยคนร่วมสมัยในกรุงเยรูซาเล็ม ในฐานะเป็นชาวฟาริสี ท่านเชื่อในการฟื้นคืนชีพจากความตาย ซึ่งมีความสำคัญทำให้ความหวังของบรรพบุรุษชาวอิสราเอลสำเร็จสมจริง ดังนั้นชาวยิวจึงไม่ต่อต้านคำสอนของท่านต่อเนื้อเรื่อง เพราะคำสอนของท่านไม่ได้ขัดต่อสิ่งที่เป็พื้นฐานของชาวยิว แต่อัครทูตเข้าใจท่าทีของผู้นำชาวยิวที่ยืนฟ้องท่านค่อนข้างดี เพราะว่าครั้งหนึ่งท่านได้พบสิ่งเหลือเชื่อ ที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพระเยซูขึ้นจากความตายและพระเยซูได้ทรงมาปรากฏแก่ท่าน ท่านจึงตระหนักว่าท่านเป็นฝ่ายผิดที่ได้ทำการข่มเหงผู้มีความเชื่อในพระองค์

(ข) ในส่วนที่สอง (กิจการฯ 26:12-18) ทัศนคติ หรือการมองเห็นของอัครทูตเปาโลได้เปลี่ยนไปนับแต่วันที่ท่านได้รับนิมิต (Vision) ได้เห็นแสงสว่างเจิดจ้าส่องลงมา ได้ยินเสียงและได้สนทนาตอบโต้กับพระเยซูขณะที่ท่านและกับคณะ (ผู้ทำการข่มเหงคริสเตียน) กำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส การทรงเรียกที่ท่านได้รับจากพระเยซูในวันนั้นคือ ให้ท่านนำพระกิตติคุณไปประกาศกับชาวต่างชาติ

อัครทูตเปาโลได้กล่าวในที่สุดว่า แรงกระทบ (the impact) ของนิมิตที่ได้ประสบ (กิจการฯ 26:19-23) ทำให้ท่านไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากการเชื่อฟัง และดำเนินงานเป็นมิชชันนารีท่องไปเพื่อประกาศพระกิตติคุณ เหตุผลเดียวที่ท่านถูกนำตัวมารับการสอบสวนในวันนี้ ประเด็นแท้จริงเบื้องหลังการที่ท่านถูกจับไม่ใช่เพราะท่านละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว หรือการทำให้พระวิหารคลายความศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นข่าวสารที่ท่านประกาศถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู และการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งมีความสอดคล้องกับคำสอนในพระคัมภีร์ทุกอย่าง และอีกประการหนึ่งคือ เมื่อชาวต่างชาติได้เชื่อในข่าวพระกิตติคุณแล้วพวกเขาได้รับความรอดเท่าเทียมกันกับชาวยิว

อ่านพระธรรมกิจการ 26:18 ตามพระคัมภีร์ข้อนี้ มีอะไรเกิดขึ้นกับเหล่าผู้ได้รับความรอดโดยพระคริสต์ คุณเคยได้รับประสบการณ์จริงในเรื่องนี้อย่างไร

แม้อัครทูตเปาโลจะกำลังพูดกับกษัตริย์อากริปปาที่ II แต่ผู้ว่าราชการ เฟสทัสเป็นผู้แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบก่อน ดังที่พบเห็นใน กิจการฯ 26:24 เฟสทัสจะไม่มีข้อข้องใจใดๆ หากอัครทูตเปาโลจะพูดถึง “ความไม่รู้ตายของ ดวงวิญญาณ” (immortality of the soul) เพราะแม้ชาวกรีก-โรมันโบราณ ยังทราบว่า แนวคิดทั้งเรื่อง “วิญญาณที่ไม่ตาย” และ “การฟื้นคืนชีพ” ไม่อาจ เดินทางร่วมกันได้ด้วยดี ดังนั้นพวกเขาจะเก็บแนวคิดอันก่อน และปฏิเสธ อันหลัง นี่คือสาเหตุที่อัครทูตพูดอีกว่า “แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และให้พวกต่างชาติ ถือว่าเป็นเรื่องโง่” (1 โครินธ์ 1:23)

ด้วยท่าทีให้การคารวะ อัครทูตเปาโลได้หันหน้าไปทางกษัตริย์อากริปปาที่ II ค้อมศีรษะลงแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้คลั่งไป แต่พูดด้วยจิตมั่นคง คนยิวที่มีใจเป็นธรรมคนหนึ่งไม่เพียงจะเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด แต่ยังรับรอง ในสิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวว่ายิวสอดคล้องกับผู้เผยพระวจนะของชาวฮีบรูทั้งหลาย” (กิจการฯ 26:25, 26)

อ่านกิจการฯ 26:27, 28 กษัตริย์อากริปปาที่ II ตอบสนอง ต่อคำเชิญชวนในลักษณะประโยคคำถามในเชิงกตัญญูของอัครทูตเปาโล อย่างไร

คำถามเชิญที่อัครทูตเปาโลถามกษัตริย์อากริปปาที่ II ทำให้กษัตริย์ ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากใจ ในฐานะเป็นชาวยิว พระองค์ไม่เคยปฏิเสธ ความเชื่อของพระองค์ที่มีในพระคัมภีร์ แต่อีกนัยหนึ่ง หากพระองค์ให้คำตอบ ในเชิงให้คำยืนยัน จะไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากการรับเชื่อในพระเยซูว่าเป็น พระเมสสิยาห์ คำตอบที่พระองค์ให้ถือว่าเป็นการหลบเลี่ยงจากกับดักแห่ง หลักความจริงที่ฉลาดมาก นั่นคือการตอบว่า “เจ้าอยากจะชวนเราให้เป็น คริสเตียนด้วยคำชวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น” (กิจการฯ 26:28) มีพระคัมภีร์อีก ฉบับหนึ่งซึ่งแปลจากฉบับภาษากรีกโดยตรง และเป็นที่ยอมรับว่าแปลได้ตรง ตัวกว่าว่า “เจ้าเกือบได้ชวนเราให้กลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง”

อัครทูตเปาโลแสดงออกด้วยน้ำเสียงแห่งความชื่นชมยินดีตอบว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระบาทมีความปรารถนายิ่งนัก ไม่ว่าด้วยคำ ชักชวนน้อยหรือมาก ที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท มิใช่ฝ่าพระบาทองค์ เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระบาทวันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้” (กิจการฯ 26:29) ในถ้อยคำสุดท้ายของวันนั้น อัครทูตไม่ได้ร้องขอให้ปล่อย ตัวท่านเป็นอิสระ แต่เป็นอิสระในจิตสำนึกปกติของผู้ที่รับฟังคำแก้คดีของท่าน แต่ท่านหวังว่าพวกเขาที่รับฟังจะเป็นเหมือนท่าน ยกเว้นแต่โซ่ที่ล่ามไว้บน มือของท่าน ความร้อนรนในวิญญูณแห่งมิชชันนารีของอัครทูตเปาโลนั้น อยู่เหนือความห่วงใยสำหรับความปลอดภัยของตัวเอง

อ่านพระธรรมกิจการฯ 26:30-32 กษัตริย์อากริปปาที่ II แสดง ออกถึงความมั่นใจของพระองค์ด้วยการตรัสแสดงความเห็นว่า อัครทูต เปาโลเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างไร

ผู้ว่าราชการพลัสต้องการความช่วยเหลือจากกษัตริย์อากริปปาที่ II เรื่องข้อมูลของคดี เพื่อจะเติมลงในรายงานเท่านั้น (กิจการฯ 25:25-27) เพราะ การยื่นฎีกาของอัครทูตเปาโลถึงจักรพรรดิซีซาร์ได้รับการอนุมัติก่อนหน้านั้น แล้ว (กิจการฯ 25:12) ณ ตอนนั้นผู้ต้องหาไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจการตัดสินคดี ของผู้ว่าราชการอีกต่อไป

อ่านพระธรรมกิจการฯ 26:24-28 ในที่สุดอัครทูตเปาโลยื่นฎีกา ถึงใคร และสิ่งนี้ควรได้บอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับผู้มีสิทธิอำนาจชั้นสูงสุด ซึ่งในเรื่องของความเชื่อควรจะเป็นเช่นนี้เสมอไหม

วันศุกร์   **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“ไม่ทราบว่าจะจิตใจของกษัตริย์อากริปปาที่ II เมื่อได้ยินอัครทูตเปาโล กล่าวถึงเรื่องพระเยซู พระองค์จะนึกย้อนไปถึงประวัติศาสตร์ครอบครัวพระองค์ เองไหม และความพยายามอันไร้ผลในการต่อต้านพระเยซู บุคคลที่อัครทูต กำลังเทศนาให้พระองค์ฟัง จะคิดถึงคุณปู่ของพระองค์ คือกษัตริย์เฮโรด ที่ได้

สั่งให้ประหารเด็กชายทุกคน (อายุ 2 ปี ลงมา) ในหมู่บ้านเบธเลเฮม (เพื่อจะกำจัดพระกุมารเยซู) และอีกองค์คือลูกของพระองค์คือกษัตริย์ “แอนติปัส” (Antipas) ผู้ซึ่งได้สั่งประหารยอห์น ผู้ให้บัพติศมาโดยการตัดศีรษะ และพระบิดาของพระองค์เองคือ อากริปปาที่ I ซึ่งได้สั่งประหารอัครทูตยาขอบ... แล้วกษัตริย์อากริปปาที่ II องค์นี้ได้มองเห็นความหายนะ ที่เร่งเวลาเกิดขึ้นกับกษัตริย์ต่างๆ ที่กล่าวนามมาใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากษัตริย์เหล่านั้น (ซึ่งอยู่ในราชวงศ์นี้) ได้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบพระทัยพระเจ้า พวกเขาจึงได้ประสบกับผลลัพธ์ของการก่อ “อาชญากรรม” ของพวกเขาที่ได้กระทำต่อผู้รับของพระเจ้า... กษัตริย์อากริปปา ที่ II จะระลึกถึงพระบิดาของพระองค์เองใหม่ ซึ่งเป็นกษัตริย์ทรงอำนาจกว่าพระองค์ ทรงสวมฉลองพระองค์โอ้อ่าเต็มพระเกียรติยศ ขณะที่ฝูงชนพากันร้องตะโกนสรรเสริญพระนาม มีบางคนได้ตะโกนว่าพระองค์เป็นเหมือน “เทพเจ้า” มากกว่ามนุษย์ สิ่งที่น่าเวทนาเกิดขึ้นเมื่อเสียงถวายสรรเสริญได้เจียบลง กษัตริย์ได้ล้มลงสวรรคตอย่างปัจจุบันทันด่วน เป็นการสิ้นสุดชีวิตของกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยกิเลส ทะนงตน และมีความโหดร้าย นี่เป็นการสนองต่อความผิดบาปหรือไม่... ภาพเคลื่อนไหวจากความคิดย้อนหลังนี้ ในเมื่อกษัตริย์อากริปปาที่ II ใช้ชีวิตอย่างโอ้อ่า และมีจิตใจหึงหิมตน จะมองเห็นประวัติของกิจกรรมร้ายๆ ของกษัตริย์ในอดีตแต่ละพระองค์ในราชวงศ์ของพระองค์ใหม่ ซึ่งภาพในความคิดคงจะโผบินมาเหมือนนก และบินลับสายตาแห่งความคิดไปจากสมองของพระองค์ในเวลาอันสั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1066, 1067)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในชั้น อภิปรายการตัดสินใจของอัครทูตเปาโลที่ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ การตัดสินใจครั้งนี้ถูกต้องไหม (เปรียบเทียบกับ กิจการฯ 25:25; 26:31, 32) เราสามารถจะวางแผนการตัดสินใจเรียกร้องสิทธิได้ตามชอบด้วยกฎหมาย (legitimately) ได้มากเพียงใด

เพื่อปกป้องตัวเราเอง แทนที่จะวางใจอย่างหมดสิ้นในการดูแลเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าอย่างหมดสิ้นหรือไม่ อย่างไร

2. สะท้อนความคิดกับถ้อยแถลงของอัครทูตเปาโลที่ให้กับอากริปปาที่ II ซึ่งกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระบาทจึงเชื่อฟังนิมิต ซึ่งมาจากสวรรค์นั้นและมีได้ชัดเจน” (กิจการฯ 26:19) สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับอัครทูตเปาโล เราสัตย์ซื่อต่อการที่ทรงเรียกเราให้เป็นมิชชันนารี (ทำการประกาศแม้ในละแวกบ้านของเรา และการถวายเงินของเราเพื่อช่วยในการประกาศ) อันเนื่องจากการเป็นคริสเตียนของเรา (1 เปโตร 2:9, 10)
3. อัครทูตเปาโลมีใจเร่าร้อนในความรัก และการประกาศต้องการให้ผู้คนรับเอาความรอดเป็นรายบุคคลไม่มุ่งเห็นจำนวน ในคำกล่าวตอนสุดท้ายให้คณะผู้นำในเมืองซีซารียาฟัง ท่านพูดกับผู้ฟังว่า ดวงใจของท่านปรารถนาให้ทุกคนเป็นเหมือนท่าน นั่นคือได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (กิจการฯ 26:29) ท่านไม่ปรารถนาจะได้อิสรภาพ หรือความยุติธรรมมากกว่าที่หวังให้ผู้ฟังทุกท่านได้รับประสบการณ์แห่งความรอด เราสามารถเรียนรู้อะไรตรงนี้จากตัวอย่างของท่าน เราทั้งหลายมีความเต็มใจมากเพียงใดที่จะเสียสละ เพื่อจะทำให้พระกิตติคุณเผยแพร่ออกไป
4. กษัตริย์อากริปปาที่ II มีโอกาสได้ฟังพระกิตติคุณจากปากของอัครทูตเปาโลโดยตรง กระนั้นท่านปฏิเสธ เราสามารถจะใช้ความระมัดระวังที่จะไม่พลาดโอกาสยิ่งใหญ่ เพื่อปรากฏว่าทุกสิ่งลงตัวต่อหน้าเรา นั่นคือ เราสามารถจะรักษาระดับฝ่ายจิตวิญญาณของเรา ให้เหมาะสมกับสภาพโดยรอบที่เราจะเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้อย่างไร

บทที่ 13

การเดินทางไปกรุงโรม

Journey to Rome

วันที่ 22 - 28 กันยายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ บทที่ 27, 28; โรม 1:18-20

ข้อควรจำ

“ทูตนั้นกล่าวว่า “เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เจ้าจะต้องเข้า
เฝ้าซีซาร์” (กิจการฯ 27:24)

อัครทูตเปาโลมีความปรารถนาจะไปเยี่ยมกรุงโรม แต่การที่ท่านถูกจับในกรุงเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนทุกสิ่งไป โดยพุดินัยเป็นการมอบความกดดันการเผยแพร่พระกิตติคุณไว้แก่ผู้นำทั้งหลายในคริสตจักรแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เมื่ออัครทูตเปาโลได้ใช้เวลาอยู่ในการอารักขาของทหารโรมันเป็นเวลาเกือบห้าปี นับรวมการเดินทางเรือไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นสิ่งสะท้อนการเปลี่ยนแปลงรุนแรงในแผนการเป็นมิชชันนารีของท่าน

แม้ว่างานการประกาศจะหยุดชะงักชั่วคราว พระเยซูเองทรงตรัสสัญญากับอัครทูตว่าท่านจะได้เป็นพยานให้พระองค์ในกรุงโรม (กิจการฯ 23:11) ขณะเมื่อเราทำให้พระองค์ผิดหวัง พระเจ้ายังอาจประทานโอกาสให้เราอีกครั้ง แม้พระองค์จะไม่ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากผลลัพธ์แห่งการกระทำของเราเสมอไป ไม่เพียงแต่อัครทูตเปาโลถูกนำไปกรุงโรมในฐานะเป็นผู้ต้องขัง แต่ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์กล่าวว่าท่านเคยได้ไปยังประเทศสเปน ดังที่ท่านได้หวังไว้หรือไม่ (โรม 15:24) มีข้อมูลเพียงว่า หลังจากการขึ้นศาลภายใต้การพิพากษาตัดสินที่ซีซาร์เป็นองค์ประธานแล้ว อัครทูตเปาโลได้รับการปล่อยตัว และต่อมาในเวลาไม่นานนัก อัครทูตเปาโลได้ถูกจับตัวอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งหลังนี้ท่านได้รับ

การทรมานอย่างแสนสาหัส และที่สวดอัครทูตเปาโลได้สละชีพเพื่อพระศาสนา (martyrdom) ภายใต้การบงการของจักรพรรดิเนโร (Nero) ใน ค.ศ. 67

ถูกแล้ว อัครทูตเปาโลได้เดินทางถึงกรุงโรม และขณะรอรับการพิจารณาคดีจากองค์จักรพรรดิ ท่านได้รับการผ่อนผันให้อาศัยอยู่ในตึกเช่าใกล้เรือนจำ ท่านได้เป็นพยานเพื่อพระคริสต์ ท่านได้กล่าวว่า “เพราะข้าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทนต์ผู้ต้องติดโซ่อยู่” “จนประจักษ์ทั่วกันในหมู่ผู้คุม และคนอื่นๆ ว่า การที่ข้าพเจ้าจำจองนั้น ก็เพื่อพระคริสต์” (เอเฟซัส 6:20; ఫิลิปปี 1:13) “เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในตึกที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้า และสั่งสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยเปิดเผย ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง” (กิจการฯ 28:30, 31) “โดยเฉพาะรวมไปทั้งเหล่าข้าราชการของจักรพรรดิซีซาร์ด้วย” (ฟิลิปปี 4:22)

วันอาทิตย์

การขึ้นเรือไปกรุงโรม

Sailing to Rome

ประมาณสองปีที่อัครทูตเปาโลถูกคุมขังในเมืองซีซาร์ยา (กิจการฯ 24:27) อัครทูตจะต้องถูกส่งตัวไปกรุงโรม ตัดสินจากการใช้บุคคลที่หนึ่งเป็นพหูพจน์ และการพรรณนาในรายละเอียดของเส้นทางที่ต้องแล่นเรือฝ่าท้องทะเลปั่นป่วนคลื่นลมรุนแรงสู่ประเทศอิตาลีอย่างที่เห็นกับตา (กิจการฯ 27:1-28:16) แสดงให้เห็นว่าท่านถูกผู้เขียนพระธรรมกิจการฯ ร่วมเดินทางไปกับอัครทูตเปาโลเช่นกัน มีคริสเตียนอีกคนหนึ่งชื่อ “อาริสทาร์คัส” ร่วมเดินทางไปด้วย (กิจการฯ 27:2) บุคคลสำคัญอีกคนหนึ่งมีบทบาทสำคัญคือผู้รับผิดชอบหม้อทหาร คือนายร้อยชาวโรมันชื่อ “จูเรียน” ซึ่งเขาให้การนับถือ และให้ความกรุณาต่ออัครทูตเปาโล และดูแลผู้ต้องขังอื่นๆ อีกหลายคนเป็นอย่างดี (กิจการฯ 27:1)

ตอนที่เรือลำนี้ออกเดินทางเป็นช่วงปลายฤดูร้อน เทศกาลอดอาหารเพิ่งผ่านไป (กิจการฯ 27:9) การอดอาหารนี้อ้างถึง “วันลบบาป” (ฉบับแปลใหม่ “วันลบมลทิน”) (Day of Atonement) ซึ่งอยู่ ครึ่งหลังของเดือนตุลาคม เพราะเงื่อนไขของคลื่นลมในฤดูหนาว ชาวเรือมักหลีกเลี่ยงการเดินทางในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในช่วงเวลาดังกล่าว คือระหว่างพฤศจิกายน-มีนาคม อย่างไรก็ตาม

กิติในครั้งนี้ พวกผู้โดยสารต้องพบความยากลำบากหลายรอบตั้งแต่เริ่มต้นการเดินทาง พวกเขาต้องเสียเวลาไปมาก จนกระทั่งเรือได้แล่นมาถึงอ่าวขนาดเล็กชื่อ “ท่างาม” ซึ่งเป็นท่าเรือของเกาะครีต (กิจการย 27:8)

อ่านพระธรรมกิจการย 27:9-12 ขณะที่เรือยังจอดที่ท่าเรือ “ท่างาม” อัครทูตเปาโลได้เข้าแทรกแซงโดยกล่าวแนะนำนายทหารให้หยุดพักเรือที่ท่างามก่อน จนพ้นฤดูมรสุมจึงเดินทางต่อ การเข้าแทรกแซงของท่านอัครทูตได้รับการตอบรับอย่างไร

คำเตือนของอัครทูตเปาโลไม่ได้รับการสนใจ กล่าวคือพวกเขาตัดสินใจเดินทางต่อไปทางทิศตะวันตกอีก 64 กิโลเมตรจนกว่าจะถึงท่าเรือชื่อ “ฟินีซ์” เพื่อพวกเขาจะหยุดเรือที่ท่าเรือแห่งนั้นอย่างปลอดภัยในช่วงฤดูหนาว โชคไม่เข้าข้าง อากาศเกิดหนาวขึ้นมาอย่างฉับพลัน ทะเลเกิดคลื่นลมรุนแรง กัปตันเรือหมดปัญญาไม่อาจบังเรือให้ต้านกระแสพายุได้ ไม่มีทางเลือกเขาจึงสั่งให้ลดใบเรือลงปล่อยให้เรือถูกพัดลอยไปทางทิศใต้ตามแสม และออกห่างแผ่นดินไปทุกที ในที่สุดพวกเขาตัดสินใจโยนสินค้าลงไปจากเรือ เพื่อให้เรือลอยตัวได้ดีขึ้น กระนั้นก็ช่วยได้เพียงเล็กน้อย เวลาแห่งการเสี่ยงผ่านไปสองวัน พอถึงวันที่สามเกิดอากาศมืดครึ้มไม่เห็นดวงอาทิตย์ และดวงดาว ซ้ำยังถูกพายุใหญ่พัดเรือโคลงเคลงอย่างหนัก เท่านั้นยังไม่พอสันได้ตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ทั้งลมพายุ ทั้งฝนตกหนัก และความมืดเข้าปกคลุม พวกเขาไม่ทราบว่าจะพวกเขากำลังอยู่ตรงไหน ต่างคนต่างอ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวแรง หมดกำลังใจ ท่านลูกาสรุปเหตุการณ์ตรงนี้ว่า *“ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดก็ล้มละลายไป”* (กิจการย 27:20)

อ่านกิจการย 27:21-26 อัครทูตเปาโลเข้าแทรกแซงครั้งที่สอง ด้วยการให้คำแนะนำอะไรแก่ชาวเรือ

ในเชิงการกล่าวพยากรณ์ อัครทูตเปาโลบอกกัปตัน เหล่าทหาร และลูกเรือว่า ท่านพึงได้รับข่าวสารจากพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นอย่าให้พวกเขา รู้สึกหมดความหวัง หรือท้อแท้ใจใดๆ พวกเขาต้องสูญเสียเรือและทรัพย์สินของ แต่ทุกคนที่โดยสารมาในเรือจะรอดชีวิต

เหตุใดผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้าเช่นอัครทูตเปาโล จะต้องผ่านความทุกข์ยากเดือดร้อนมากมายเช่นนั้น เราสามารถเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของท่าน

วันจันทร์

เรืออัปปาง

The Shipwreck

การเข้าแทรกแซงครั้งที่สองของการเดินทาง อัครทูตเปาโลให้ความมั่นใจว่า ผู้โดยสารในเรือทั้งหมดจำนวน 276 คน (กิจการฯ 27:37) จะปลอดภัย แม้พวกเขาจะสูญเสียชีวิตทรัพย์สินไปทั้งหมด แต่จะไม่มีใครเสียชีวิต มีเพียงเรือลำที่พวกเขาโดยสารมาจะจมลงไป (กิจการฯ 27:22) สิบสี่วันต่อมา คำของอัครทูตสำเร็จสมจริง ก่อนหน้านั้น พวกเขายังคงอยู่ภายใต้ลมพายุอันน่ากลัว และเรือที่พวกเขาโดยสารยังล่องลอยไปบังคับไม่ได้ พลันเหล่ากะลาสีสังเกตเห็นแผ่นดินไม่ไกลออกไป เป็นได้ว่าพวกเขาได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่งในเวลาเดียวกัน (กิจการฯ 27:27) ตอนนั้นเป็นเวลาใกล้สว่างแล้ว และมองอะไรไม่ค่อยเห็นชัดเจน พวกเขาเกรงว่าเรือจะชนเข้ากับหินใต้น้ำซึ่งปรากฏอยู่ตามชายฝั่งของชายทะเลแถบนั้น กัปตันได้สั่งกะลาสีให้หย่อนสมอเรือลงไปในทะเลสี่ตัวเพื่อชะลอความเร็ว ระหว่างเวลานั้นทั้งพวกผู้โดยสาร และกะลาสีเรื่องต่างพากันอธิษฐานต่อ “พระ” ที่พวกเขานับถืออย่างจริงจัง ขอให้เรือของพวกเขาอยู่รอดจนเช้าของวันใหม่ (กิจการฯ 27:28, 29)

อ่านพระธรรมกิจการ 27:30-44 มีบทเรียนอะไรตรงนี้สำหรับเราในเรื่องราวตอนนี้

ในตอนเริ่มต้นของการเดินทาง นายร้อยทหารที่คุมหมู่ทหาร และผู้ต้องขังมา ได้ปฏิบัติต่อท่านเปาโลด้วยดี แต่ไม่มีเหตุผลใดที่เขาจะเชื่ออัครทูตเปาโลเกี่ยวกับการเดินทางด้วยเรือ โดยเฉพาะที่อัครทูตเปาโลให้การแนะนำในครั้งแรก หลังจากเวลาผ่านไปสองสัปดาห์ อย่างไรก็ดีสิ่งต่าง ๆ ได้เปลี่ยนไป อัครทูตเปาโลเริ่มได้รับการนับถือจากนายร้อยชาวโรมัน เมื่อท่านเปาโลกล่าวคำพยากรณ์ไว้ว่าเรือจะอัปปาง (กิจการฯ 27:21-26) ซึ่งตอนนี้คำพยากรณ์กำลังจะเกิดขึ้นอย่างสมจริง

อัครทูตเปาโลกล่าวหนุนใจผู้โดยสารให้รับประทานอาหาร หากไม่ พวกเขาจะไม่กำลังว่ายน้ำเข้าฝั่ง การจัดหาหรือการทรงพระกรุณาคุณต่อเรา จากเบื้องบน อาจไม่ได้รับช้อยกเว้นจากการกระทำบางสิ่งๆ ที่ปกติเป็นสิ่งที่เรา ต้องทำในหน้าที่ของเรา “ตลอดเรื่องราวการบรรยายนี้ มีความสมดุลง่ายลง ตัวระหว่างความมั่นใจในพระเจ้ากับความปลอดภัย รวมกันเข้ากับกรรมมีส่วน ในความอดสาหัสของผู้คนเพื่อให้เกิดความแน่นอนยิ่งขึ้น” (หนังสือ ดาวิด วิลเลียม, พระธรรมกิจการของอัครทูต, (Grand Rapids: Baker, 1990), หน้า 438)

ขณะที่เวลารุ่งอรุณอย่างเข้ามา เหล่ากะลาสีเรือต่างมองเห็นแผ่นดิน: ท้องทะเลเป็นอ่าวเว้าเข้าไปและมีชายหาดให้มองเห็นอีกด้านหนึ่ง พวกเขา ตัดสินใจแล่นเรืออ้อมเข้าไปยังชายหาดนั้น อย่างไรก็ตามก็เรือไปไม่ถึงชายหาด ที่พวกเขามองเห็น เพราะเรือได้เกยตื้นเข้ากับสันทรายใต้น้ำ และคลื่นขนาด มหึมาจากลมพายุดีเซลกระหน่ำลูกแล้วลูกเล่าจนด้านท้ายเรือได้แตกออก และ เรือค่อยๆ จมลง พวกเขาหาคิดจะฉะฉานโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำ หนีไปได้ แต่นายร้อยปรารถนาจะให้อัครทูตเปาโลรอดตาย จึงห้ามมิให้ พวกเขาทำตามความคิดนั้น ในที่สุดบ้างก็ว่ายน้ำเข้าฝั่ง บ้างก็เกาะกระดาน ว่ายน้ำเข้าไป ทุกอย่างเป็นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ ไม่มีแม้คนเดียว ที่เสียชีวิต

เรื่องนี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับการเป็นพยานของอัครทูตเปาโล และอุปนิสัยของท่าน และนายร้อยที่คุมผู้ต้องขังปรารถนาจะให้อัครทูต รอดชีวิต จึงห้ามมิให้ทหารได้บังคับบัญชาผู้ต้องขังคนหนึ่งคนใด

วันอังคาร

บนเกาะมอลตา

In Malta

เมื่อเหล่าผู้รอดชีวิตขึ้นถึงฝั่งได้แล้ว พวกเขาจึงได้ทราบว่าเขาขึ้น ฝั่งที่เกาะมอลตา เป็นเกาะขนาดเล็กตั้งอยู่ใจกลางของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อยู่ทางทิศใต้ของซิซิลี ในช่วงสองสัปดาห์ที่พวกเขาได้ล่องลอยเสี่ยงภัย บนท้องทะเล อันเนื่องมาจากพายุจัด และคลื่นลมแรง พวกเขาได้พบवासอด

คล้อยตามแผนที่ พวกเขาเดินทางได้ไกลถึง 760 กิโลเมตรจากท่าเรือ “ท่างาม” บนเกาะครีต ตอนนี้พวกเขาต้องรอสามเดือนเพื่อให้ฤดูหนาวผ่านไป จึงจะเริ่มเดินทางรอบใหม่ได้ (กิจการฯ 28:11)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 28:1-10 มีอะไรเกิดขึ้นกับอัครทูตเปาโล บนเกาะมอลตา และพระเจ้าทรงสามารถใช้ท่านอย่างไร

ชาวเกาะมอลตาให้ความเป็นมิตรอย่างมาก และมีน้ำใจแบบเจ้าบ้านผู้เอื้ออารี พวกเขาให้การช่วยเหลืออัครทูตเปาโล และทุกคนที่ต่างเปียกปอน และหนาวสั่น ชาวเกาะได้ช่วยก่อกองไฟขึ้นเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย โดยทั่วไปอุณหภูมิของเกาะมอลตาในช่วงเวลาดังกล่าวของปีจะไม่สูงกว่า 50 ฟาเรนไฮต์

เหตุการณ์ซึ่งพิชกัตที่มีชื่อของอัครทูตเปาโล สร้างความสนใจของชาวเกาะ ให้จดจ่ออยู่กับอัครทูต ตอนแรกชาวเกาะซึ่งเป็นผู้นับถือพระของพวกเขาคิดว่าที่งูพิษได้กัดท่านเปาโลเป็นเพราะ “กรรม” ได้ตามสนองท่านอัครทูตเปาโล เพราะท่านอาจจะจะเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนมา แม้ท่านหนีจากการจมน้ำตายมาได้ แต่ก็ไม่พ้นกรรมที่ท่านได้ก่อขึ้น “พระ” หรืออาจเป็นเทพธิดา “ไดค์” (Dike) ซึ่งเป็น “พระ” เป็นสตรีเพศของชาวกรีกเป็นผู้ลงโทษท่านเปาโล แต่เมื่อเห็นว่าอัครทูตเปาโลไม่ตายเพราะพิษงู ท่านเลยถูกยกย่องเหมือนเป็น “พระ” หรือ “เทพ” เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในเมืองลิสตราเมื่อหลายปีก่อน (กิจการฯ 14:8-18) แม้ท่านลู่กาไม่ได้บันทึกเรื่องราวต่อในรายละเอียดเป็นการปลอดภัยที่จะทักท้วงเอาว่า อัครทูตเปาโลได้ถือเอาเป็นข้อได้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้ ด้วยการเป็นพยานให้กับชาวเกาะ ถึงพระเจ้าผู้สร้างโลกและจักรวาล และพระเยซูคริสตเจ้าที่ท่านเปาโลกำลังทำการรับใช้

ชายผู้เป็นหัวหน้าชาวเกาะชื่อ “ปูปลิอัส” ถ้าไม่เป็นเจ้าหน้าที่เก็บภาษี ก็เป็นเจ้าหน้าที่ระดับอำเภอ หรือตำบลของรัฐบาลโรมัน เขาได้ให้การต้อนรับอัครทูตเปาโล และเพื่อนๆ ที่มาด้วยกันอย่างดีเป็นเวลาสามวัน จนกระทั่งพวกเขาได้พบที่พักถาวรมากกว่าแห่งหนึ่ง จึงให้อัครทูตและพรรคพวกย้ายไปอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งใหม่ อัครทูตเปาโลได้ถูกขอให้ไปรักษาโรคให้บิดาของ

อุปนิสัย ซึ่งป่วยและเป็นโรคบิด อัครทูตวางมือบนเขาและอธิษฐาน พระเจ้าทรงบันดาลให้คนป่วยหายโรคในทันที นี่เป็นโอกาสที่อัครทูตเปาโลได้รับการโรคร่างๆ ให้กับชาวเกาะทุกคนที่มาขอความช่วยเหลือ และเป็นโอกาสพิเศษที่อัครทูตเปาโลได้ประกาศพระกิตติคุณให้กับชาวเกาะทั้งหลายด้วย

ในเรื่องที่ท่านลู่กานันทิกไว้ ไม่ได้กล่าวว่ามีแม่คนเดียวที่กลับใจใหม่ หรือมีกลุ่มนั้สการถูกจัดขึ้น อัครทูตเปาโลปล่อยชาวเกาะมอลตาไว้เบื้องหลังเมื่อท่านเดินทางจากไป การละเว้นไม่กล่าวถึงผลลัพธ์อาจจะเป็นสิ่งที่บังเอิญเกิดขึ้นด้วยกัน แต่เป็นการสาธิตความจริงว่า พันธกิจการประกาศพระกิตติคุณของเราในโลกไปไกลกว่าการรับบัพติศมา หรือการวางแผนตั้งโบสถ์ นี่เป็นลักษณะภาคปฏิบัติของพระกิตติคุณ (*กิจการฯ 20:35; เปรียบเทียบกับ ทิตัส 3:14*)

เป็นเรื่องน่าทึ่งมากเพียงใด ที่ชาวเกาะไม่รู้จักรัฐธรรมนูญของพระเจ้า แต่ยังมีความรู้สึกว่ามี “พระองค์หนึ่ง” ที่ทรงตัดสินด้วยความยุติธรรม หลักการพื้นฐานด้านศีลธรรมนี้มาจากที่ไหน (ดูโรม 1:18-20)

พุธ

อัครทูตเปาโลในกรุงโรมและท้ายที่สุด

Paul in Rome, Finally

หลังจากอยู่ในเกาะมอลตาได้สามเดือน ในที่สุดอัครทูตเปาโล และผู้ร่วมเดินทาง สามารถเดินทางต่อไปได้ (กิจการฯ 28:11) พวกเขาเดินทางมาถึงเมืองโปทโทลี (กิจการฯ 28:13) สมัยปัจจุบันคือเมือง “โปซซุโอลี” (Pozzuoli) ซึ่งเป็นเมืองท่าของอ่าว “นาเปิล” จากนั้นพวกเขาได้เดินทางต่อไปกรุงโรมโดยทางบก (ดู กิจการฯ 28:11-16)

ข่าวการมาถึงของอัครทูตเปาโลแพร่ไปอย่างรวดเร็วถึงกรุงโรม และจากที่นั่นกลุ่มผู้เชื่อได้เดินทางหลายกิโลเมตรออกจากกรุงโรมมาทางใต้เพื่อให้การต้อนรับท่าน แม้ว่าอัครทูตเปาโลไม่เคยเดินทางมาที่กรุงโรม แต่อัครทูตมีเพื่อนจำนวนมากในกรุงโรม: มีทั้งผู้เคยเป็นเพื่อนร่วมงาน มีผู้ได้กลับใจเชื่อ มีญาติๆ และคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ท่านอัครทูตรัก (กิจการฯ 16:3-16) การ

พบปะกันบนถนนสาย “แอฟเพน” (Appian) จะต้องเป็นสิ่งประทับใจยิ่ง โดยเฉพาะความคิดเห็นในเรื่องเรืออับปาง และความจริงที่ว่า ณ บัดนี้อัครทูตเป็นผู้ต้องขัง ผลลัพธ์จากการแสดงออกซึ่งความรักที่แสนพิเศษ และจิตใจที่ผูกพันในมิตรภาพอันแนบแน่น อัครทูตเปาโลขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับภราดรภาพ ท่านรู้สึกมีกำลังใจขึ้นอย่างลึกลับ ในการที่ท่านกำลังจะเผชิญกับการสืบสวนสอบสวนต่อพระพักตร์ของจักรพรรดิ

ในรายงานอย่างเป็นทางการที่ผู้ว่าราชการเฟสทัสเขียนส่งให้จักรพรรดิ เขาคงได้เขียนขึ้นสอดคล้องกับกฎหมายของชาวโรมัน ซึ่งกล่าวทำนองว่า อัครทูตเปาโลไม่ได้ทำผิดในอาชญากรรมสำคัญ (กิจการฯ 25:26, 27; 26:31, 32) สิ่งนี้อาจอธิบายได้ว่าเหตุใดอัครทูตเปาโลได้รับอนุญาตให้เข้าตึกอยู่อาศัยได้ เป็นเอกเทศ (กิจการฯ 28:30) แทนที่จะถูกส่งเข้าไปในเรือนจำ หรืออยู่ในค่ายทหาร ซึ่งโดยปกติถ้าเป็นการเคลื่อนย้ายนักโทษสำคัญจะมีการล่ามโซ่กับทหารคนหนึ่งไว้ตลอดเวลา ในกรณีนี้ อัครทูตเปาโลต้องเสียค่าเช่าตึก และเสียค่าอาหาร นี่อาจบอกเป็นนัยได้ว่าอัครทูตเปาโลอาจต้องทำงานเป็นช่างทำเต็นท์อย่างที่เคยทำ (กิจการฯ 18:3)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 28:17-22 อัครทูตเปาโลได้เริ่มทำอะไรหลังจากท่านจัดการทุกสิ่งได้ลงตัวแล้ว

แม้ว่าอัครทูตเปาโลไม่อาจไปที่ธรรมศาลาได้ แต่ผู้คนในธรรมศาลาอาจมาหาท่านได้ ดังนั้นไม่นานหลังจากที่ท่านเดินทางมาถึงกรุงโรม ท่านได้ดำเนินตามนโยบายเดิม คือไปหาชาวยิวเป็นอันดับแรก (โรม 1:16) ท่านเรียกหัวหน้าชาวยิวในท้องถิ่นให้มาชุมนุมกันยังตึกที่พักของท่าน เมื่อพวกเขามาพร้อมกันแล้ว อัครทูตเปาโลได้แถลง และอธิบายว่าท่านเป็นผู้บริสุทธิ์เหมือนที่ได้ทำมาก่อน แต่ท่านถูกจับอย่างไม่มีเหตุผลมากกว่า การที่ท่านได้ประกาศถึงความหวังของชนอิสราเอล ความตั้งใจของท่านไม่อยู่ที่การปกป้องตัวท่านเอง เท่ากับการสร้างบรรยากาศของการไว้วางใจ ซึ่งจะช่วยให้คุณได้รับอนุญาตให้ทำการเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณ ท่านแสดงให้เห็นว่าการฟื้นฟูพระชนม์ของพระเยซูเป็นการทำให้ความหวังของบรรพชนของอิสราเอลสำเร็จสมจริง สิ่งที่

อัครทูตเปาโลแปลกใจมากคือ ผู้นำชาวยิวทั้งหลายในกรุงโรมไม่ได้รับข้อมูลในเรื่องคดีของอัครทูตจากกรุงเยรูซาเล็มเลย เหตุนี้ผู้นำชาวยิวทั้งหลายตัดสินใจฟังคำสอนของอัครทูตเปาโล

อ่านพระธรรมกิจการฯ 28:22 สิ่งนี้บอกเราว่า “การเป็นปรปักษ์” ต่อเหล่าผู้เชื่อในพระเยซูยังมีอยู่แม้ในเวลานี้ เราทั้งหลายสามารถยืนหยัดเป็นคนสัตย์ซื่อ แม้จะมีบางคนพูดต่อต้านความเชื่อของเราอย่างไร

วันพฤหัสบดี

ชัยชนะของพระกิตติคุณ

The Victory of the Gospel

ในวันนัดหมายวันหนึ่ง ชาวยิวมากันเป็นจำนวนมากเพื่อฟังการนำเสนอเรื่องพระกิตติคุณจากปากของอัครทูตเปาโล (กิจการฯ 28:23)

กิจการฯ 28:24-31 อะไรคือวัตถุประสงค์ของอัครทูตเปาโล ในการอ้างพระธรรมอิสยาห์ในตอนหนึ่ง

การอ้างอิงจากพระธรรมอิสยาห์ 6:9, 10 พรรณนาสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้คนปฏิเสธจะรับเอาข่าวสารจากเบื้องบน แม้ว่าชาวยิวบางคนเชื่อ คนอื่นๆ ไม่เชื่อ และข่าวพระกิตติคุณนี้ทำให้เกิดการโต้เถียงกันใหญ่โต ดังนั้นอัครทูตเปาโลไม่มีทางเลือก อีกครั้งหนึ่งที่ท่านหันไปหาชาวต่างชาติ (กิจการฯ 13:46, 47; 18:6)

อัครทูตเปาโลต้องรออยู่ถึงสองปี ก่อนที่จะได้ขึ้นศาลเพื่อรับการไต่สวนจากองค์จักรพรรดิ ระหว่างนั้นแม้จะอยู่ในภาวะเข้มงวด อัครทูตยังสามารถแบ่งปันพระกิตติคุณโดยปราศจากอุปสรรคจากเหล่าผู้มาฟัง ในฉากสุดท้ายของพระธรรมกิจการฯ จะเน้นในชัยชนะของพระกิตติคุณ ขณะที่ไม่มีกองกำลังไม่ว่าจะเป็นของคนยิวหรือชาวโรมันสามารถจะหยุดยั้งการรุกรานของพระกิตติคุณได้

ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าเหตุใดท่านลูกาจึงจบพระธรรมกิจการฯ ที่ท่านเขียนตรงจุดนี้คือก่อนคดีของอัครทูตเปาโลจะขึ้นศาล และทราบถึงผลลัพธ์ของคดีบางทีจากมุมมองของท่านลูกา วัตถุประสงค์ของงานเขียนคือการกล่าวถึงการ

เทศนาเผยแพร่ออกไปจนถึงสุดแดนไกล-กรุงโรม นั่นเท่ากับว่า พระกิตติคุณ ได้ถูกเผยแพร่ออกไป “จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการฯ 1:8)

สำหรับการพิจารณาคดีของอัครทูตเปาโลโดยจักรพรรดิซีซาร์นั้นในเมื่อไม่มีหลักฐานชัดเจนสนับสนุนข้อกล่าวหาโดยเฉพาะพยานบุคคล พยานเอกสารก็ไม่มีน้ำหนัก นับว่ามีจุดอ่อนอยู่ในมูลฟ้อง ข้อกล่าวหาที่ว่าอัครทูตเปาโลเป็นผู้ยุยงให้เกิดการแตกแยก เป็นอันตรายต่ออาณาจักรจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอ อัครทูตเปาโลจึงได้รับการปล่อยตัวจากการคุมขัง และอัครทูตไม่รอช้าได้เดินทางออกไปประกาศพระกิตติคุณในแถบใกล้เคียง แต่ไม่นานหลังจากนั้นท่านถูกจับอีกครั้ง และถูกนำตัวกลับมาที่กรุงโรม และในที่สุดถูกประหารชีวิต (2 ทิโมธี 4:6-8)

ความอดทนอดกลั้น และความยินดีของอัครทูตเปาโลระหว่างช่วงเวลานานที่ท่านถูกควบคุมตัวอย่างไม่เป็นธรรม ความกล้าหาญ และความเชื่อของท่าน เป็นเรื่องเทศน์ที่ส่งเสียงต่อเนื่อง วิญญาณของท่านแตกต่างจากวิญญาณของโลก เพราะมีพลังในการเป็นพยานสูงกว่าของโลกที่ท่านดำรงชีวิตอยู่ และโดยการวางตัวเป็นแบบอย่างของท่าน คริสเตียนทั้งปวงได้รับแรงกระตุ้นให้มีพลังยิ่งใหญ่กว่าในเรื่องการสนับสนุนพันธกิจในที่สาธารณะ ซึ่งท่านเปาโลได้ถอนตัวออกมา ในหลายวิธีเหล่านี้เป็นความผูกพันที่มีอิทธิพลสูงใจ ดังนั้นเมื่ออำนาจและความมีประโยชน์ดูเหมือนจะถูกตัดออก และทั้งหมดการปรากฏเหมือนอัครทูตทำได้เพียงเล็กน้อยทั้งนี้เป็นท่านอัครทูตเปาโลที่ได้เก็บรวบรวมรวงข้าวเพื่อพระคริสต์ในท้องทุ่งต่างๆ ที่เหมือนท่านได้ถูกกันออกจนหมดแล้ว” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 464)

จากมุมมองด้านพันธกิจของของคริสตจักร อย่างไรก็ตามเราสามารถพูดได้ว่าหนังสือ “กิจการของอัครทูต” อาจเรียกได้ว่า “ประวัติศาสตร์ของการประกาศเผยแพร่วพระกิตติคุณ” และเนื้อหายังไม่เสร็จ และตรงนี้เองที่เราแต่ละคนควรเข้าไปในฉากรองละคร ฉากที่ตื่นเต้นมากขึ้น และบทที่น่าสนใจถูกเขียนขึ้นสำหรับตลอดศตวรรษ บางครั้งเป็นฉากที่ผู้สัจย์ชื่อของพระเจ้าต้องหลังโลहितในการเป็นพยาน ตอนนี้เป็นที่ของเราที่จะสอดแทรกเนื้อหาของบทละครเข้าไปและบทสุดท้าย (เราเชื่ออย่างนั้น) เป็นบทที่พันธกิจการรับใช้ที่พระเยซูเจ้ามอบ

ให้กับเหล่าสาวกดำเนินการเสร็จสมบูรณ์ “แล้ววาระที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคริสต์ทรงให้คริสตจักรดูแลรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ สมาชิกทุกคนควรเป็นช่องทางเพื่อพระเจ้าจะทรงสามารถสื่อสารทรีพีย์แห่งพระคุณให้แก่โลก ซึ่งเป็นความร่ำรวยแห่งพระคริสต์ที่ไม่อาจค้นหาพบเองได้ ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงปรารถนามากเท่า ตัวแทนผู้จะนำเสนอพระวิญญาณและพระอุปนิสัยของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ชาวโลกต้องการมากเท่าการสำแดงพระองค์ผ่านความรักของพระองค์ที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ทั้งสวรรค์กำลังรอชายและหญิงทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ให้เปิดเผยถึงอำนาจของคริสต์ศาสนิกชน” (เอลเลน จี. วัตส์, กิจการของอัครทูต, หน้า 600)

“พระเจ้าทรงรอเป็นเวลานานแล้วพระวิญญาณแห่งการรับใช้สวมทับทั้งคริสตจักร เพื่อให้ทุกคนทำการรับใช้เพื่อพระองค์สอดคล้องกับความสามารถของเขา เมื่อสมาชิกของโบสถ์ทำงานที่ได้มอบหมายให้กับพวกเขาในท้องถิ่นที่มีความต้องการที่บ้าน หรือต่างประเทศ เพื่อให้พระมหากษัตริย์การประกาศพระกิตติคุณได้รับการเติมเต็ม โลกทั้งใบในไม่ช้าจะได้รับการเตือน และองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซูจะเสด็จกลับมายังโลกนี้ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และเต็มด้วยสง่าราศี” (เอลเลน จี. วัตส์, กิจการของอัครทูต, หน้า 111)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ท่านลู่กาวาดภาพความเชื่อของอัครทูตเปาโลตลอดเส้นทางการเดินทางสู่กรุงโรมอย่างไร คนอื่น ๆ ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อที่ปราศจากเงื่อนไขเช่นนี้ได้อย่างไร

2. แทนที่ความยากลำบากต่าง ๆ ที่ท่านอัครทูตต้องก้าวผ่าน แต่ท่านอัครทูตเปาโลไม่เคยย่อท้อ และสิ่งที่พันธกิจการประกาศในกรุงโรมท่านได้เทศนาต่อเมืองแม้จะมีข้อจำกัดเรื่องอิสรภาพก็ตาม เราจะรับใช้พระเจ้าในสถานการณ์ที่เลวร้ายในชีวิตของเราได้อย่างไร
3. อ่านพระธรรมโรม 1:14, 15 เหตุใดอัครทูตเปาโลรู้สึกผูกพันหรือเป็นหนึ่งที่จะเทศนาพระกิตติคุณให้กับทุกคน เรามีข้อผูกมัดน้อยกว่าท่านอัครทูตหรือพิจารณาคำแถลงนี้ “ที่จะช่วยดวงวิญญาณหลายดวงเป็นงานตลอดชีวิต ของผู้ที่อ้างว่าต้อนรับพระคริสต์ เราต่างเป็นหนึ่งแก่โลกสำหรับพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา สำหรับแสงสว่างที่ฉายลงมายังเรา และสำหรับการที่เราได้ค้นพบความงดงามแห่งอำนาจของความจริง” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 53)
4. อ่านเนื้อหาจากพระธรรมอิสยาห์อีกครั้ง ที่อัครทูตเปาโลนำมาใช้ ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวประยุกต์ใช้กับเราได้อย่างไร ถูกแล้วเราได้รับพระราชทานความจริงยิ่งใหญ่ แต่ถ้าเราทำใจแข็งต่อสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ แม้อาจมีบางลักษณะของข่าวสารที่ขัดแย้งกับใจของเรา หรือสิ่งที่เราปรารถนาหรือต้องการ มีอันตรายอะไรที่เราจะต้องเผชิญในฝ่ายจิตวิญญาณ
5. จินตนาการทหารคนหนึ่งถูกล่ามโซ่ติดไว้กับอัครทูตเปาโล คุณคิดว่าทหารคนนั้นเมื่อได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง ได้สัมผัสอะไร จากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับเขาเช่นนั้น เขาจะรู้สึก หรือได้รับอะไร

